EDITURA PENTRU LITERATURĂ UNIVERSALĂ

La moartea lui Ring Lardner, Sherwood Anderson restituia contemporaneității o valoare atît de îndelung controversată: „A murit un american mare și bun. Să nu-l acoperim cu flori, ci să privim la medalionul cu trăsături fine, împovărate de o durere pe care, poate, nu toți sînt pregătiți să o descopere în viața noastră."

Lei 4,50

64

1968

RING LARDNER • CUIBUL DRAGOSTEI

CM

RING LARDNER

CUIBUL DRAGOSTEI

COLECȚIA MERIDIANE

CM

Ring Lardner

Cuibul dragostei

În românește de *Manole Moscu*
Cuvînt înainte de *Dan Grigorescu*

Editura pentru Literatură Universală

București — 1968

Desenul copertei: *Cristina Crinteanu-Molnar*

Ring Lardner
THE BEST SHORT STORIES
Charles Scribner's Sons New York

Cuvînt înainte

Cînd Ring Lardner a fost, în sfîrşit, recunoscut de critica americană, împrejurarea nu a părut să aibă vreo semnificaţie deosebită. Nu era primul caz în care un scriitor, cu o temeinică popularitate cîştigată mai de mult printre cititori, obţinea cu mult mai tîrziu sufragiile criticii. Dar cu adevărat semnificativ în atitudinea cronicarilor literari era faptul că entuziasmul lor (Lardner era uneori comparat cu Swift, Twain, Cehov, Shaw sau chiar cu Shakespeare [1]) s-a produs după ce scriitorul abandonase temele inspirate din lumea stadioanelor, iar eroii săi nu mai erau „idolii anoşti" ai iubitorilor de sport. Abia acum, cînd se urmăreau meandrele dramatice ale existenţei citadine, literatura lui Lardner era socotită vrednică de atenţie. Judecata era nedreaptă şi inexactă. Ring Lardner nu a conceput schiţele sale inspirate din viaţa jucătorilor de *base-ball* ca pe nişte foiletoane polemice îndreptate împotriva sportului, a sportivilor şi a admiratorilor lor. Sensul paginilor satirice, întemeiate pe un violent umor de

[1] T. S. Matthews, *Lardner, Shakespeare and Chekhov,* în „New Republic", LIX, May 22, 1929, p. 35—36.

limbaj şi de situaţii, a fost relevat de Virginia Woolf[1]. Stadionul era, mai ales în primele decenii ale secolului, locul în care se întîlneau reprezentanţii tuturor claselor sociale ale Americii, devenind, astfel, un „bîlci al deşertăciunilor" modern, fără să înfăţişeze nici el un „erou", aşa cum nici Thackeray nu intenţionase să prezinte un personaj corespunzînd mitului romantic al eroului.

Din această perspectivă, paginile volumelor *Cuibul dragostei* şi *Cum se scriu schiţele* nu sînt decît rezultatul unei deplasări a unghiului de observaţie, dar oamenii rămîn aceiaşi : micii burghezi surprinşi, de data aceasta, în viaţa lor de familie, serbezi şi snobi. Nevoia de idoli e la fel de neostoită ca în schiţele despre Jack Keefe, jucătorul de *base-ball ;* acum, însă, ei nu-i mai adoră pe sportivi, idealul vieţii lor sînt bogăţia şi gloria. Cei care, asemenea doamnei Gregg din *Cuibul dragostei,* sau a doamnei Taylor din *Aniversarea,* îşi păstrează aspiraţiile la o viaţă adevărată şi înregistrează lucid întreaga falsitate a existenţei lor, sînt zdrobiţi de această rutină, implacabilă forţă care îndreaptă cele mai multe năzuinţe ale burghezului spre avere şi celebritate.

Oraşul de provincie este tulburat de ispita marelui oraş, a New Yorkului, sau a acelui pămînt legendar care se cheamă Hollywood. Chiar şi pentru o fată din Chicago *(Unii le preferă indiferente),* bărbatul cunoscut în treacăt, pe peronul unei gări, apare aureolat de faima miraculoasă a New Yorkului şi deziluzia că a fost părăsită sporeşte prin pierderea unui prilej de a vedea Manhattanul şi uimitoarele sale străzi şi baruri.

---

1 V. Woolf, *The Moment and other Essays,* Londra, 1952.

Respectul micului burghez este acordat, şi de această dată, *omului puternic.* Indiferent dacă el e un individ brutal, a cărui forţă stă în pumni (ca Midge Kelly din *Campionul),* dacă abilitatea de a se înconjura de o veritabilă legendă îl transformă dintr-un semidoct într-un regizor faimos (deşi fără nici un fel de idee originală, cum este eroul din *O zi cu Conrad Green)* sau dacă ştie să-şi scoată în evidenţă imensa bogăţie, asemenea „marelui om" Gregg. S-a spus despre Ring Lardner că, în fond, era „un spirit saturnian"[1], că în sufletul său îşi făcuse loc, în perioada publicării acestor schiţe, „un pesimism profund şi persistent"[2]. Dar, pe bună dreptate, s-a observat că pesimismul este o consecinţă şi nu o cauză şi, aş adăuga, atitudinea scriitorului nu se modifică structural o dată cu abordarea altei tematici decît cea din povestirile despre Jack Keefe. E numai o diferenţă de intensitate, decurgînd din lărgirea orizontului social al lui Lardner ; ceea ce se întîmpla în schiţele cu subiect sportiv era numai un rezumat semnificativ al vieţii sociale americane, cuprinsă acum într-un unghi mai vast. Amărăciunea despre care se vorbeşte nu este, deci, a lui Lardner ci a subiectelor înseşi. „Întunericul vieţii clasei de mijloc a Americii... s-a strecurat în propriul său suflet"[3].

Una dintre cele mai convingătoare dovezi este, după cum mi se pare, *Campionul.* Schiţa scoate la iveală aspecte mult mai diverse al societăţii americane decît simplele amănunte ale vieţii sportive, relevate în măsura în care

---

1 Edmund Wilson, cf. Donald Elder, *Ring Lardner, A Biography,* Garden City, 1956, p. 184.

2 Donald Elder, *op. cit.* p. 185.

3 Clifton Fadiman, *Ring Lardner and the Triangle of Hate,* cf. Walton R. Patrick, *Ring Lardner,* New Haven, 1963.

ilustrează comportarea unui personaj fără suflet, fără scrupule. Boxerul a fost un erou preferat al lui Jack London sau al lui Hemingway. Dar ceea ce era la ei mărturia unui caracter, în luptă înverşunată, dureroasă, pentru păstrarea elementarei demnităţi umane, tragismul provenind din acţiunea nefastă a moravurilor sportive asupra unor temperamente de o neîndoielnică frumuseţe, se transformă la Ring Lardner în expresia unei lipse native de omenie. Din acest punct de vedere, Kelly e conceput ca un personaj romantic, cumulînd numai defecte, împrejurările îi creează doar prilejul de a se manifesta brutal, sălbatic, ele nu determină în nici un fel formarea personalităţii sale, negativă de la un capăt la celălalt. Tragismul nu izvorăşte, ca în *Cincizeci de bătrîne* a lui Hemingway, de exemplu, din sentimentul de teroare în faţa spectrului mizeriei, ci din purtarea însăşi a lui Kelly. Cinic, incapabil să-şi formeze vreo idee despre ceea ce ar trebui să însemne „valoare morală", boxerul lui Lardner nu are alt scop în viaţă decît să trăiască în belşug şi să fie adulat. Îşi maltratează fratele infirm, mama, soţia, lăsîndu-i pe toţi să trăiască într-o cumplită sărăcie. Nu-l înduioşează nici vestea că propriul său fiu e anemic şi că mama părăsită nu are mijloace să-l hrănească aşa cum se cuvine. Pentru el, dragostea nu există, femeile sînt doar o necesitate trupească şi le alungă de îndată ce s-a plictisit de ele. Dar reclama obişnuită ce se face personajelor dezgustătoare, din seria cărora face parte şi Kelly, le aureolează cu însuşiri fanteziste, bruta e transformată într-un model de pietate filială, de sublimă dragoste maritală şi paternă. Astfel încît Lardner nu poate fi învinuit, aşa cum s-a întîmplat uneori, de „dispreţ faţă de publicul care-i idolatrizează pe cei de teapa lui Kelly". Scriitorul este aici, fără îndoială, un om trist, dar

nu un mizantrop ; boxerul este admirat, pentru că oamenii nu ştiu adevărul despre el, şi simplul fapt că un manager plin de iniţiativă îl prezintă astfel, demonstrează că publicul apreciază nu numai forţa brută, ci mai ales însuşirile etice, iar impostorul are nevoie de aceste însuşiri pentru ca gloria lui să fie deplină.

În prefaţa volumului *Cum se scriu schiţele* (în care ironizează ideea lansată de unele manuale ieftine că „a scrie literatură este un lucru ce se poate învăţa în cîteva lecţii"), Lardner numeşte *Campionul* „o poveste de mister", misterul fiind „cum de a putut fi tipărită". Sensul acestei declaraţii e limpede, dacă ne referim la faptul, relatat de Scott Fitzgerald, că majoritatea bucăţilor din volum (inclusiv *Campionul)* au trebuit fotocopiate din revistele în care apăruseră, Lardner manifestînd o totală indiferenţă faţă de literatura sa ce i se părea „minoră, neinteresantă", şi nepăstrînd nici o copie după schiţele încredinţate redacţiilor. „Jurnalism !" obişnuia el să spună, cu tristă ironie.

Şi totuşi, schiţele meritau o preţuire mai înaltă din partea autorului lor. Îndeosebi *Campionul,* care, împreună cu alte două sau trei bucăţi din volum, constituie un exemplu al însuşirilor reale de scriitor ale unui Lardner. Indignarea faţă de purtarea lui Kelly, acest model de cinism şi de arivism, se ascunde sub o frază calmă, echilibrată, răspunzînd cerinţelor unui „stil obiectiv", pe care el şi l-a dorit întotdeauna. Povestirea (spre deosebire de cele din ciclul despre Keefe, unde intenţiile satirice sînt benigne, în comparaţie cu *Campionul*) e scrisă la persoana a treia, ceea ce îl împiedică, măcar pentru un moment, să se identifice cu propriul personaj. Alcătuită dintr-un şir de „scene cheie" (maltratarea fratelui schilod, acceptarea unei false înfrîngeri în schimbul sumei de optzeci de dolari,

lectura indiferentă a scrisorilor desperate trimise de maică-sa și de soție, izgonirea managerului care îl adunase de pe drumuri, a iubitei care-l plictisea cu cererile de bani, și așa mai departe), schița urmărește o gradație logică, exactă, culminînd în episodul final, de o sarcastică ironie, al declarațiilor false, în care boxerul e prezentat ca un adevărat cavaler al marilor virtuți, declarații făcute de noul manager.

Risipind acțiunea în secvențe de mică întindere, în loc s-o concentreze în cîteva scene cu o semnificație mai netă, Lardner își propunea depășirea unor dificultăți dintre cele mai mari. În primul rînd, el trebuia să mențină o tensiune dramatică aproape constantă și apoi să realizeze o trecere între episoade care să nu întrerupă cursul firesc al acțiunii. Scriitorul a rezolvat prima problemă transformînd fiecare scenă „într-o pictură realizată dintr-un unghi diferit" [1], astfel încît, pe măsură ce aceste scene se înmulțesc, viziunea asupra caracterului lui Kelly se întregește și tensiunea crește. Continuitatea e asigurată de un ton egal pe care Lardner îl trece de la un episod la altul, fără să prevestească intensificarea dramatismului. Acțiunea se desfășoară, astfel, într-un interval de timp greu de precizat ; numai unele discuții ale personajelor secundare (cum e cea dintre frații Haley) sau schimburile de scrisori mai au darul să contribuie la sugerarea elementului *timp*.

E adevărat că, în afara prezentării eroului principal, schița cuprinde și alți factori de esență romantică, meniți să realizeze, în cele din urmă, o anume atmosferă melo-

---

[1] Gilbert Seldes, *The portable Ring Lardner*, New York, 1946, p. 7.

dramatică. La un moment dat, Midge primește dintr-o dată trei scrisori, aflînd pe rînd că, dacă nu va trimite bani soției, copilul lor va muri de anemie, că fratele său nu va putea părăsi patul vreme de trei ani și că „o scrisoare îi va face mai bine decît orice medicament", că iubita sa, Grace, are nevoie de două sute de dolari. Prezentate într-un asemenea violent contrast, scrisorile contribuie categoric la schițarea melodramei despre care, printre alții, vorbește Elder : „*Campionul*... e prea melodramatică pentru a putea fi verosimilă" [1].

Dar, chiar dacă Lardner se dovedește un vrăjmaș necruțător al propriului său erou, scena de mai sus, pusă în evidență de comentatorii operei sale, trebuie înțeleasă ca un fundal tragic pe care se desfășoară acțiunea ultimei secvențe, aceea a declarațiilor lui Wallie, adevărată culme a întregii schițe, afirmare a unei atitudini etice caracteristică scriitorului.

Eroii altor schițe din același volum, cei din *Unii le preferă indiferente* sau din *Luna de miere*, de pildă, nu par a fi înzestrați nici ei cu vreo calitate omenească, dar sarcasmul din *Campionul* nu mai poate fi regăsit aici, el e înlocuit cu o ironie acidă, însă, parcă, mai înțelegătoare față de slăbiciunile omenești. Scurtul roman epistolar care povestește aventura amoroasă a tinerilor Mabelle și Charles amintește, într-o anume măsură, tonul scrisorilor din schițele despre Jack Keefe. Numai că sinceritatea naivă a faimosului jucător de *base-ball* s-a transformat într-o viclenie grosolană, singurul factor comun rămînînd exasperanta sărăcie a duhului. Mabelle se prezintă în niște culori atrăgătoare, scopul scrisorilor ei fiind acela de a-l duce, în cele din urmă, în fața altarului pe tînărul și

---

[1] Donald Elder, *op. cit.*, p. 208.

infatuatul compozitor de muzică uşoară care însă izbuteşte să obţină doar un modest angajament la o obscură orchestră de restaurant. Cei doi se epatează reciproc: el din orgoliu, ea din dorinţe mult mai practice (e o bună gospodină, e discretă, nu-i place să iasă în oraş, nu foloseşte fard, pentru că tenul ei, admirat de toată lumea, e foarte frumos, e meditativă, citeşte poezii, şi mai presus de toate a moştenit şi o avere frumuşică de la răposatul ei tată). Doi tineri rataţi, al căror ideal meschin nu se va împlini, de fapt, aşa cum o demonstrează schimbul lor de scrisori, decît în urma unor expediente. Mabelle Gillespie nu seamănă decît în unele detalii mai puţin semnificative cu tînăra din *Mi se taie răsuflarea*; aceasta e doar o fată superficială, veşnic îndrăgostită de cîte cineva, luînd foarte în serios şi în tragic fiecare aventură sentimentală, văzînd în ea un preludiu sigur al logodnei. Ea are şi „criterii" (e adevărat, de un ridicol perfect) după care îşi dăruieşte inima: un băiat dansează admirabil, altul ştie să joace bine golf, celălalt se îmbracă foarte elegant sau cunoaşte şlagăre foarte amuzante (despre „sucul de portocale", de pildă), sau are un automobil nou. Viaţa ei e atît de plină de asemenea poveşti de dragoste, încît fiecare cîntec, fiecare moment al unei seri petrecute la restaurant îi amintesc, inevitabil, de unul din numeroşii ei logodnici. Ea e, desigur, mai aproape de gureşul personaj din *Cura de linişte* care-şi terorizează pacientul (internat în sanatoriu să se odihnească, să facă o „cură de linişte") cu poveştile interminabile ale aventurilor ei. Preocupările ei sînt nopţile de dans, flirtul, bineînţeles Hollywoodul şi, ceea ce e mai cu seamă pe placul pacienţilor, amintirile vesele sau duioase despre bolnavii care au murit mai curînd sau mai tîrziu în salonul respectiv.

Umorul e aici mai inofensiv, atacă aspecte mai puţin grave ale existenţei. Dar tipurile literare pun, totuşi, în mişcare o lume foarte largă, ameninţătoare prin proporţiile sociale ale superficialităţii. Monologurile domnişoarei Lyons din *Cura de linişte* sau ale celor două personaje feminine din *Cină*, care-şi debitează fără încetare cugetările în faţa unor soţi reduşi la tăcere, sau ale agentului de asigurări din *Soarele a vindecat* care îşi prezintă pe larg întîmplările unui vecin de compartiment, ameţit de vorbărie, au un efect scenic foarte pronunţat. Rarele intervenţii ale celor care sînt, de fapt, victime ale acestei exagerate comunicativităţi nu fac decît să sublinieze caracterul dramatic al acestor monologuri.

De fapt, privite în succesiunea firească a schiţelor în interiorul volumelor *Cuibul dragostei* (publicat în 1926) şi *Adunare* (1929), aceste situaţii dezvăluie o dramă adevărată, nu de mari proporţii în ea însăşi, dar cuprinzînd semnificaţii noi care întregesc aspectele unei drame înfăţişate în carte. Oamenii lui Lardner sînt, de fapt, nişte izolaţi. Chiar dacă par a-şi comunica unele idei şi simţăminte, ei se rezumă la nişte monologuri, unul singur vorbeşte, celălalt ascultă din obligaţie, cu senzaţia că nu poate spune ce gîndeşte şi că, în ipoteza în care i s-ar da această posibilitate, tot ar fi zadarnic, căci nu l-ar interesa pe celălalt. Astfel, cu sentimente diferite, fiecare se izolează în propria sa lume, unul comentînd-o neîncetat, celălalt tăinuindu-şi-o. Izolarea aceasta e şi mai direct exprimată în poveştile despre perechile de căsătoriţi asupra cărora planează mitul fericirii burgheze.

Dar aici femeia a dobîndit conştiinţa propriei nefericiri. Lou Gregg, omul bogat şi plin de sine, s-a căsătorit cu o tînără actriţă de cinema dintr-un sentiment de orgoliu amestecat cu dorinţa de a cîştiga pacea casnică,

înconjurîndu-se, fotogenic, de o soţie frumoasă şi de cîţiva copii reuşiţi. Celia şi-a ratat cariera, îşi dă seama că a ajuns doar *un obiect*, făcînd parte din decorul de care soţul ei are nevoie pentru a fi mai impozant, mai respectabil. Cade în patima beţiei, ascunzînd, în felul acesta, o prăbuşire ale cărei proporţii nu le bănuieşte decît ea însăşi. Dorinţa de a avea un sprijin în anevoioasa afirmare a unui star de cinema, dorinţă care a împins-o la căsătorie, se răzbună crud. Întreaga ei viaţă s-a transformat într-un spectacol, ea mimează fericirea, conştientă că, însurîndu-se, soţul său a făcut o investiţie ca oricare alta, pretinzînd, în schimbul banilor, să obţină pacea casnică. E vulgaritatea ducelui din *Ultima mea ducesă*, poemul lui Robert Browning, pentru care orice obiect de artă înfăţişînd pe cineva din familie e judecat în funcţie de valoarea lui bănească, întregul neam ducal transformîndu-se, astfel, într-un adevărat tezaur bănesc.

Walton R. Patrick, unul dintre comentatorii operei lui Lardner, observa că ne aflăm în faţa unui conflict declanşat din ciocnirea a două soiuri de egoism : cel al lui Gregg, dornic să-şi întărească prestigiul social, şi cel al Celiei care voia să-şi asigure o carieră [1]. În *Aniversare* situaţia e diferită : tînărul soţ e treptat dezumanizat de o existenţă mic-burgheză în care viaţa de familie e un moment obligatoriu. Pentru Taylor multlăudata „pace domestică" înseamnă serile petrecute în doi, în care soţia lui face interminabile pasienţe şi „încearcă să-l asculte pe Louis citind cu glas tare din *Milton Daily Star* sau din *Milton Weekly Democrat* sau repovestind poveşti pe care le mai auzise de şase ori pînă atunci şi pe care avea să le mai audă de şase ori". În orăşelul de provincie, doamna

[1] Walton R. Patrick, *op. cit.*, p. 103.

Taylor devine o doamnă Bovary modernă care, însă, visează încă timid la „marea aventură", capabilă s-o smulgă din mediul amorţit al unei familii de un desăvîrşit conformism mic-burghez. Drama ei e cu atît mai dureroasă cu cît ea *nu e în stare* să evadeze şi, de aceea, exemplul unor familii care-şi trăiesc viaţa cu sinceritate, fără să se supună prejudecăţilor, nu este un îndemn ci doar un prilej de a constata, nostalgic, cît de îndepărtată e fericirea

În *Ex Parte* lucrurile se înfăţişează altfel. E o ciocnire între două tipuri de parveniţi : soţul — pentru care idealul e interiorul nou-nouţ, strălucind ca un birou bancar de nichel şi de sticlă, şi soţia — admiratoare a „lucrurilor vechi", „rustice", foarte la modă pe atunci. Vulgaritatea se împarte aici „în părţi egale" între doi indivizi cu aspiraţii de parvenit. Schiţa atinge sensuri care depăşesc simplul cadru al nefericitelor relaţii de familie. Criticul Jarvis A. Thurston scria : „Atît soţul cît şi soţia din *Ex Parte* vor cu tot dinadinsul să-şi concretizeze un ideal conform propriei scări de valori (fiecare simţind că gustul său reprezintă un adevăr universal valabil) şi, astfel, cea mai importantă relaţie dintre oameni e distrusă în mai puţin de două luni, datorită felului egoist în care e interpretată lumea. Şi relaţia dintre povestitor (în cazul de faţă, soţul) şi eroină se integrează într-un microcosmos care poate fi lărgit la scara relaţiilor general-umane, între clase sociale, între rase, între naţiuni. E logica celui care, crezîndu-se mai tare, spune că toată lumea greşeşte, cu excepţia lui." [1]

[1] Jarvis A. Thurston, *Reading Modern Short Stories*, Chicago, 1955 p. 50.

În această lume, numai schiţa *Sînt unele zîmbete* prevestea să aducă o fărîmă de lumină. O idilă de adevărată puritate, oameni dornici de adevăr, de frumuseţe, dar inevitabil pentru „pesimismul" lui Lardner, povestea se încheie tragic. De parcă în universul acesta social, descris în schiţele lui Ring Lardner, frumuseţea e interzisă. De aici, evoluţia scriitorului e previzibilă. Pîndit de o boală incurabilă, al cărei deznodămînt îl cunoştea, el se îndreaptă spre o lume din ce în ce mai întunecată, mai tragică. Pentru drumul literar al lui Lardner, o povestire cum e *Mamma* e simptomatică. Publicată în 1930 (cu trei ani înaintea morţii) capătă semnificaţii tragice.

Pe peronul unei gări mari, poliţia găseşte o femeie care nu-şi aminteşte decît că acasă i se spune „mamma". E internată într-o clinică şi atunci începe o înverşunată luptă a medicilor care vor să-i restituie bietei bătrîne memoria. Într-un tîrziu, ea îşi aduce aminte numele şi doctorii îşi dau seama că se află pe calea cea bună. Dar investigaţiile lor dezvăluie că „mamma" îşi pierduse memoria în timpul unui incendiu catastrofal în care soţul şi fiii ei dispăruseră. Astfel încît medicul şi sora hotărăsc să nu continue încercările de salvare a bietei femei pentru care amintirea tragicei întîmplări ar fi fost fatală. Starea aceasta de semiconştienţă e salvatoare ; simbolic vorbind, Lardner îşi dă seama că aflarea întregului adevăr poate fi mortală

E o concluzie la care prozatorul (dispărut timpuriu, la 48 de ani) ajungea după o activitate în care se străduise să descopere dimensiunile unei realităţi întunecate. Tonul schiţelor lui nu ne poate înşela. Sub strălucitoarea pojghiţă a umorului se ascunde o lume plină de dureri.

Lardner provine dintr-o tradiţie a gîndirii democratice americane, satirizînd acele defecte ale societăţii pe care le relevau *Perspectivele democratice* ale lui Whitman, descoperind „Sahara sufletească" a micului burghez, deplînsă şi de marele poet al veacului trecut. La moartea lui Ring Lardner, Sherwood Anderson restituia contemporaneităţii o valoare atît de îndelung controversată : „A murit un american mare şi bun. Să nu-l acoperim cu flori, ci să privim la medalionul cu trăsături fine, împovărate de o durere pe care, poate, nu toţi sînt pregătiţi să o descopere în viaţa noastră".

Dan Grigorescu

Cuibul dragostei

— O să-ţi spun ce am de gînd să fac cu dumneata, domnule Bartlett, spuse marele om. Am să te iau chiar acum la mine acasă să te prezint soţiei şi familiei ; vei lua masa şi vei rămîne peste noapte la noi. Avem loc destul şi pijamale de rezervă, dacă nu te deranjează faptul că sînt de mătase. Vreau să spun că vei avea ocazia să ne vezi exact aşa cum sîntem. Vreau să spun că în felul acesta vei obţine mai mult decît dacă ai sta la noi o săptămînă întreagă punîndu-mi întrebări.

— Dar nu vreau să vă deranjez, spuse Bartlett.

— Nici vorbă de deranj. Asta nu înseamnă deranj. Am o casă ca un hotel. Vreau să spun o casă mare, cu o mulţime de servitori. Dar sînt totdeauna bucuros să fac orice îmi stă în putinţă pentru un slujitor al condeiului şi mai cu seamă pentru cineva care lucrează cu Ralph Doane. Ralph îmi place foarte mult. Vreau să spun că-mi place mie personal, pe lîngă faptul

că e un mare editor. Vreau să spun că-l cunosc de multă vreme şi ori de cîte ori pot face ceva pentru el sînt bucuros să fac. Vreau să spun că pentru mine e o plăcere să te am ca oaspete. Aşa încît, dacă vrei să-ţi anunţi familia...

— N-am familie, spuse Bartlett.

— Îmi pare rău, pentru dumneata. Dar pariez că atunci cînd o vei cunoaşte pe a mea, vei dori şi dumneata una. Sînt bucuros că poţi veni şi vom porni îndată, ca să ajungem înainte de a se culca copiii. Vreau să spun că doresc să fii sigur că vei vedea copilaşii. Am trei.

— Le-am văzut fotografiile, spuse Bartlett. Trebuie să fiţi foarte mîndru de ei. Sînt fetiţe, nu ?

— Da, domnule, trei fete. N-aş fi dorit băiat. Vreau să spun că întotdeauna am dorit fete. Vreau să spun că fetele au mult mai multă viaţă. Vreau să spun că ele sînt mult mai vioaie. Dar să mergem. Rolls-ul ne aşteaptă jos şi dacă pornim acum, vom ajunge înainte de a se întuneca. Vreau să spun că doresc să vezi proprietatea cît timp mai este lumină.

Marele om — Lou Gregg, preşedintele societăţii Modern Picture, Inc. — şi-a condus oaspetele din minunatul său birou printr-o uşă particulară şi pe o scară particulară direct în stradă, unde-l aştepta maşina sa strălucitoare, cu şoferul îmbrăcat în haine şi mai strălucitoare.

— Soţia mea a fost azi în oraş, spuse Gregg pe cînd parcă pluteau înspre nord, şi speram să facem drumul împreună, dar mi-a telefonat pe la două şi m-a întrebat dacă am ceva împotrivă

să meargă acasă cu Pierce-ul. Terminase cumpărăturile şi nu-i place să lipsească de acasă şi de lîngă copii mai mult decît e strict necesar. Celia e mai curînd cazanieră. Nici n-ai spune că este aceeaşi fată cu care m-am căsătorit acum şapte ani. Vreau să spun că s-a schimbat. Vreau să spun că nu mai e aceeaşi. Vreau să spun că maternitatea şi căsătoria au maturizat-o. Ai văzut-o vreodată ? Vreau să spun în filme.

— Cred că am văzut-o, răspunse Bartlett. N-a jucat în *Ticălosul* rolul surorii celei mai mici ?

— Ba da, cu Harold Hodgson şi Marie Blythe.

— Ştiam că am văzut-o. Îmi amintesc de ea ca fiind foarte drăguţă şi plină de viaţă.

— Fără îndoială că aşa era. Şi mai e încă. Vreau să spun că este chiar mai drăguţă, dar desigur nu mai e copil, deşi pare. Vreau să spun că în filmul acela avea doar şaptesprezece ani şi de atunci au trecut zece. Vreau să spun că acum e o femeie de douăzeci şi şapte de ani. Dar niciodată n-am întîlnit o fată mai vioaie decît era ea atunci. E nemaipomenit cum schimbă căsătoria. Vreau să spun că nimeni nu s-ar fi gîndit vreodată că Celia Sayles va deveni o femeie de casă. Vreau să spun că îi place încă să petreacă, dar căminul şi copiii sînt pe primul plan. Vreau să spun că pentru ea contează în primul rînd căminul şi copiii.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi, afirmă Bartlett.

După o călătorie de o oră ajunseră la Ardsley-on-Hudson, acasă la marele om.

— E un loc minunat ! exclamă Bartlett, cu un entuziasm prefăcut, în timp ce mașina făcea o curbă elegantă sub *l'arc de triomphe* al porții apropiindu-se de o casă albă.

— Nici nu se putea altfel, spuse Gregg. Vreau să spun că am băgat destui bani în ea. Vreau să spun că aceste lucruri costă parale.

Cu un gest larg arătă casa enormă și peisajul aranjat artistic.

— Dar oricît ai cheltui nu este prea mult atunci cînd cheltuiești pentru căminul tău. Vreau să spun că e o investiție bună, dacă familia e mîndră și mulțumită de casa ei. Vreau să spun că fiecare bănuț pe care l-am cheltuit aici e răsplătit, deoarece mă asigură că am o soție și o familie fericită. Și ce-și poate dori un bărbat mai mult decît atît ?

Bartlett nu știa, dar subiectul fu dat uitării de îndată ce coborîră din splendida mașină și intrară în și mai splendidul hol.

— Forbes o să-ți ia bagajele, spuse Gregg. Și, Forbes, porunci el, poți s-o anunți pe Dennis că domnul Bartlett va petrece noaptea la noi. Se întoarse spre scară și strigă :

— Iubito !

Un glas de contralto răspunse de sus :

— Hello, iubitule !

— Vino jos, iubito. Ți-am adus un musafir.

— Foarte bine, iubitule, într-un minut sînt jos.

Gregg îl conduse pe Bartlett într-un salon cît o sală de licitație din Atlantic City, în care se putea alerga o milă în cinci ture.

— Luați loc, spuse gazda arătîndu-i un fotoliu cu o pernă umflată cu aer. Eu o să caut ceva de băut. Am Bourbon veritabil pe care aș vrea să-l încercați. Știți că sînt din Chicago și întotdeauna mi-a plăcut Bourbon-ul mai mult decît *scotch*-ul. Vreau să spun că întotdeauna am preferat Bourbon.

— Forbes, se adresă el servitorului, am vrea să bem ceva. Adu din bufet sticla cu Bourbon.

— E numai jumătate din ea, domnule, spuse Forbes.

— Jumătate ? Cum asta ?! Vreau să spun că am deschis-o aseară și doar am gustat din ea. Vreau să spun că ar trebui să fie plină.

— E doar jumătate, repetă Forbes și plecă după ea.

— Va trebui să cercetez, spuse Gregg oaspetelui său. Vreau să spun că nu este prima dată în ultima vreme cînd unele dintre băuturile mele bune dispar. Cînd ai atît de mulți servitori e foarte greu să fie toți cinstiți. Dar iat-o pe Celia !

Bartlett se ridică s-o salute pe femeia brunetă și frapantă care tocmai apărea, încercînd să-și facă o intrare deosebită, dar care era penibil de teatrală. Fără să-i arunce oaspetelui nici măcar o singură privire, străbătu odaia pînă la soțul ei și-l lăsă s-o sărute cu convingere, fără ca ea să arate mare interes.

— Ei, iubitule, rosti ea cînd încetă s-o sărute.

— Iată-l pe domnul Bartlett, iubito, spuse soțul. Domnule Bartlett, îți prezint pe doamna Gregg.

Bartlett strînse cele două degete pe care i le întinse gazda.

— Îmi face multă plăcere, spuse Celia cu un glas care amintea vocile domnişoarei Barrymore, imitată de domnişoara Claire.

— Domnul Bartlett, continuă Gregg, scrie la *Mankind*, revista lui Ralph Doane. O să scrie ceva despre mine, vreau să spun despre noi.

— Nu. Ai vrut să spui despre tine, zise Celia. Sînt sigură că publicul nu se interesează de soţiile oamenilor celebri.

— Sînt sigur că greşiţi, doamnă Gregg, spuse Bartlett politicos. Cel puţin în cazul acesta. Dumneavoastră meritaţi să se scrie despre dumneavoastră personal, în afară de faptul că sînteţi soţia unui om celebru.

— Mi-e teamă că vreţi să mă flataţi, domnule Bartlett. E atît de mult de cînd am părăsit lumina rampei, încît mă îndoiesc că ar mai exista cineva care să-şi amintească de mine. Nu mai sînt artistă, sînt doar soţie şi mamă fericită.

— Şi eu pretind, iubito, spuse Gregg, că pentru rolul acesta trebuie să fii artistă.

— O nu, iubitule ! răspunse Celia. Nu atunci cînd ai un soţ ca tine.

Osanalele au fost întrerupte de sosirea lui Forbes, care intră cu o tavă.

— Simplu sau cu sifon ? îl întrebă Gregg pe oaspete. În ceea ce mă priveşte beau whisky-ul de bună calitate simplu. Vreau să spun că dacă-l amesteci cu apă îi strici gustul. Vreau să spun că ar fi o crimă să amesteci cu apă un whisky ca ăsta.

— O să-l beau simplu, spuse Bartlett, deşi aş fi preferat cu sifon.

În timp ce se preparau băuturile, îşi observa cu atenţie gazda, gîndindu-se cît de încîntătoare ar fi fost dacă s-ar fi aranjat cu mai multă fineţe. Obrajii, gura, ochii şi genele fuseseră, cel puţin aşa bănuia el, mult mai frumoase înainte de a fi încercat să le aranjeze în fel şi chip. Şi încercările erau stîngace. Era frumoasă în ciuda eforturilor de a fi mai frumoasă.

— Ascultă, iubito, spuse soţul, probabil că unul dintre slujitori s-a servit din acest Bourbon. Vreau să spun că aseară sticla era plină şi eu de-abia am gustat din ea. Şi acum e mai puţin de jumătate. Pe cine bănuieşti ?

— De unde să ştiu, iubitule ? Poate cel care face cumpărăturile, sau cel cu gheaţa, ori altul.

— Dar cheia de la bufet nu o avem decît tu, Forbes şi cu mine. Vreau să spun că a fost încuiat.

— Poate ai uitat să încui.

— Exclus. Dar oricum, hai Bartlett, serveşte-te !

— Doamna Gregg nu se serveşte ? întrebă Bartlett.

— Doar un coctail înaintea mesei, spuse Celia. Lou nu vrea să beau whisky şi de fapt nici nu prea îmi place.

— N-am nimic împotrivă să bei whisky, iubita mea. Mă opun doar cînd e vorba să bei prea mult. Vreau să spun că băutura nu e pentru o femeie. Vreau să spun că nu e pentru o fiinţă delicată.

— Bine, dragă, n-o să ne certăm acum pentru asta. După cum am spus, mi-e totuna dacă beau sau nu.

— Ei da, ăsta e fără îndoială un Bourbon excepţional ! spuse Bartlett plescăind din buze şi punînd paharul înapoi pe tavă.

— Cred şi eu, încuviinţă Gregg. Vreau să spun că asemenea marfă nu se mai poate cumpăra acum. Vreau să spun că e original. Serveşte-te dacă mai vrei. Iubito, domnul Bartlett va rămîne noaptea asta la noi. I-am spus că ar putea afla mult mai multe în felul acesta, decît dacă mi-ar lua un interviu stînd la birou. Vreau să spun că atunci cînd e vorba de munca mea şi de succesele mele, parcă am gura ferecată. Vreau să spun că e mult mai bine să mă vadă aşa cum sînt, acasă la mine, cu familia mea. Vreau să spun că viaţa mea de familie vorbeşte singură, fără să fie nevoie să mai adaug şi eu ceva.

— Dar bine, iubitule, spuse soţia, cum rămîne cu domnul Latham ?

— Ei drăcie, l-am uitat complet. Trebuie să dau un telefon şi să văd dacă-l pot contramanda. E teribil ! Vezi, îi explică el lui Bartlett, am aranjat să merg astă-seară la Tarrytown, la K. L. Latham, cel cu zahărul. Trebuie să stăm de vorbă despre noul club. Vom avea un nou club de golf, pe lîngă care toate celelalte vor fi nişte fleacuri. Vreau să spun că vom avea un adevărat club de golf. Vor să-l conduc eu. Şi rămăsese stabilit ca astă-seară să merg acolo ca să punem lucrurile la punct. O să dau un telefon să văd dacă pot amîna întîlnirea.

— O, vă rog, nu amînaţi din cauza mea, spuse Bartlett. Pot veni altă dată, sau ne putem întîlni în oraş.

— Nu prea văd cum ai putea să amîni, iubitule, spuse Celia. N-a fost vorba ca bătrînul King să vină de la White Plains ? O să se supere dacă nu te duci.

— Da, mi-e teamă c-or să se supere, iubito. Distrează-l tu pe domnul Bartlett cît lipsesc eu, căci plec imediat după masă şi mă întorc cît mai repede cu putinţă. Cu Bartlett voi sta de vorbă cînd o să mă întorc. Vreau să spun că vom discuta cînd o să mă întorc. Ce părere ai ?

— E foarte bine, spuse Bartlett.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, adăugă Celia, dar mi-e teamă că nu se va amuza prea bine. Oricum, dacă-l plictisesc prea tare are ce să citească aici.

— Nu-i nici un pericol să mă plictisesc, răspunse Bartlett.

— Atunci totul e în regulă, spuse gazda uşurată. Sper c-o să-mi scuzi plecarea. Dar nu văd ce altceva aş putea face. Vreau să spun cu bătrînul King care vine de la White Plains. Vreau să spun că e un om în vîrstă. Iubito, unde sînt copilaşii ? Domnul Bartlett vrea să-i vadă.

— Da, într-adevăr, încuviinţă oaspetele.

— De ce n-aţi spus nimic, zise Celia. Noi sîntem mîndri de copilaşii noştri. Cred că toţi părinţii sînt la fel. Toţi cred că nu mai sînt pe lume copii ca ai lor. Nu-i aşa, domnule Bartlett ? Nu aveţi copii ?

— Regret că trebuie să spun, dar nu sînt însurat.

— Oh, sărmanul ! Îl compătimim, nu-i aşa, iubito ? Dar de ce nu eşti căsătorit, domnule Bartlett ? N-ai să-mi spui că eşti misogin.

— Nu, nici într-un caz nu acum, răspunse curtenitorul domn Bartlett.

— Ai auzit, iubito ? Îţi face un compliment.

— Da, iubitule. Acum sînt sigură că vrea să mă măgulească, dar trebuie să mă grăbesc să aduc copiii înainte ca Hortense să-i culce.

— Ei, întrebă Gregg după ieşirea soţiei, ai putea spune că s-a schimbat ?

— Puţin, dar în bine. Cînd era tînără promitea mult şi şi-a depăşit promisiunile.

— Aşa gîndesc şi eu, spuse Gregg. Vreau să spun că era o fetişcană frumoasă şi acum este o femeie şi mai frumoasă. Vreau să spun că maternitatea şi căsătoria i-au dat un fel de, înţelegi ce vreau să spun, o anume ţinută. Mai iei un pahar ?

Îşi goleau paharele cînd Celia veni însoţită de două dintre fetiţe.

— Cea mai mică s-a culcat şi mi-a fost frică să-i spun Hortensei s-o scoale, dar o veţi vedea mîine dimineaţă. Aceasta este Norma, iar astălaltă Grace. Fetelor, dumnealui e domnul Bartlett.

Fetiţele primiră noutatea cu mult calm.

— Bună ziua, fetelor, spuse Bartlett.

— Ce părere ai despre ele, Bartlett, întrebă tatăl, vreau să spun ce ai de zis despre ele ?

— Grozav de drăguţe, răspunse oaspetele cu adevărată căldură în glas.

— Vreau să spun : aşa-i că sînt frumoase ?

— Sigur că da.

— Fetelor, de ce nu mulţumiţi domnului Bartlett ?

— Mulţumim, murmură Norma.

— Cîţi ani ai, Norma ? întrebă Bartlett.

— Şase, răspunse Norma.

— Bravo ! Dar Grace cîţi ani are ?

— Patru, răspunse Norma.

— Bravo, repetă domnul Bartlett.

Întrucît cu asta conversaţia părea să se sfîrşească, mama le spuse :

— Haideţi fetelor, sărutaţi-l pe tăticu pentru culcare şi să vă duc înapoi la Hortense.

— Le duc eu, spuse Gregg. Tot trebuie să mă duc sus. Şi în răstimp arată-i domnului Bartlett casa. Vreau să spun înainte de a se întuneca.

— Noapte bună, fetelor, spuse Bartlett, şi copiii răspunseră murmurînd „noapte bună".

— Vin să vă văd înainte de a adormi, le spuse Celia. După ce Gregg plecă cu ele, îl întrebă pe Bartlett dacă într-adevăr le consideră frumoase.

— Fără discuţie că da. Mai ales Norma. E leit dumneata, spuse Bartlett.

— Da, într-adevăr, seamănă puţin cu mine înainte, încuviinţă Celia. Dar sper că nu arată ca mine acum. Sînt îmbătrînită.

— Arătaţi remarcabil de tînără, spuse Bartlett. Nimeni n-ar spune că sînteţi mama a trei copii.

— Oh, domnule Bartlett, dar să nu uit să vă arăt casa. Lou este atît de mîndru de casa noastră.

— Şi pe bună dreptate, spuse Bartlett.

— E minunată. Eu o numesc cuibul dragostei noastre. Un cuib destul de mare, nu ? Mama spune că e prea mare pentru a putea fi intim, că nu-l poate considera un cămin. Dar eu spun totdeauna că omul sfințește locul. O femeie poate fi fericită într-un cort, dacă este iubită, și nenorocită într-un palat dacă n-are iubire. Nu credeți la fel, domnule Bartlett ?

— Ba da.

— Bourbonul este într-adevăr minunat ? Am să beau și eu puțin, să văd cum e. Dacă este atît de bun, nu-mi poate face rău. Ce spuneți, domnule Bartlett ?

— Nu cred că vă face rău.

— Bine, atunci am să-l gust, și dacă-mi face rău o să fie din vina dumitale.

Celia umplu cu whisky două treimi dintr-un pahar și dintr-o singură înghițitură îl dădu peste cap.

— E bun, spuse ea. Nu prea sînt în măsură să apreciez, întrucît nu sînt amatoare de whisky și Lou nu mă lasă să beau. Dar e atît de încîntat de acest Bourbon, încît am vrut să văd și eu ce gust are. N-o să mă spui, nu-i așa, domnule Bartlett ?

— Niciodată.

— Mă întreb cum o fi cu sifon. Să încercăm. Dar am uitat că sînt datoare să vă arăt casa. N-o să avem timp să bem un whisky cu sifon și să vedem și casa pînă vine Lou jos. Doriți mult de tot să vedeți casa ?

— Nu foarte mult.

— Ei, atunci ce-ați zice de un whisky cu sifon ? Și asta rămîne secretul nostru.

Băură în tăcere și Celia apăsă pe un buton de lîngă ușă.

— Poți lua sticla și tava, îi spuse lui Forbes. Apoi se adresă lui Bartlett. Acum hai să mergem la intrare și să vedem cît timp mai este lumină. Restul va trebui să ți-l închipui.

Gregg, care-și schimbase cămașa și gulerul, veni spre ei întrebînd :

— Ei, ai văzut totul ?

— Cred că da, domnule Gregg, minți oaspetele cu promptitudine. E o locuință minunată.

— Nouă ne place. Vreau să spun că e potrivită pentru noi. Vreau să spun că e idealul meu de cămin. Și Celia îl numește cuibul dragostei noastre.

— Mi-a spus și mie, mărturisi Bartlett.

— Întotdeauna va fi o sentimentală, comentă soțul.

Îi îmbrățișă umerii, dar ea se retrase spunînd.

— Trebuie să fug sus să mă îmbrac.

— Să vă îmbrăcați ? întrebă Bartlett, care îi admirase rochia verde înflorată.

— Să mă îmbrac de seară, doar nu pot cina în rochia asta.

— Poate vrei să te aranjezi puțin, Bartlett, spuse Gregg. Vreau să spun că Forbes are să te conducă sus, în camera dumitale, dacă vrei să urci.

— N-ar fi rău, spuse Bartlett.

Celia, îmbrăcată într-o rochie de seară de dantelă neagră, a fost destul de sobră în timpul dine-

ului alcătuit dintr-o masă aleasă. De vreo trei-patru ori, cînd Gregg i s-a adresat, părea cu gîndul dus într-altă parte. Era roșie în obraji și Bartlett și-a închipuit că a mai tras un pahar două în afară de cele două Bourbonuri și de coctailul băut înainte de masă.

— Ei, acum vă părăsesc, spuse Gregg cînd ajunseră în salon. Vreau să spun că cu cît plec mai curînd, cu atît mă voi întoarce mai devreme. Iubito, încearcă și ține-ți oaspetele treaz și nu-l lăsa să moară de sete. *Au revoir,* Bartlett. Îmi pare rău dar nu se poate altfel. Iată aici o altă sticlă de Bourbon, așa că dă-i drumul. Vreau să spun, servește-te. E destul de neplăcut că trebuie să bei singur.

— E destul de neplăcut, domnule Bartlett, spuse Celia după ce plecă Gregg.

— Ce-i destul de neplăcut ? întrebă Bartlett.

— Că trebuie să beți singur ; aș avea sentimentul că sînt o gazdă proastă, dacă v-aș lăsa să beți singur. De fapt refuz să vă las și am să vă țin companie bînd și eu cîte puțin.

— Dar e foarte devreme, abia am terminat cina.

— Niciodată nu e prea devreme. Eu o să beau un pahar și dacă nu-mi țineți companie, sînteți un trădător.

Umplu două pahare mari cu whisky și sifon și oferi unul oaspetelui său.

— Să punem radioul și să încercăm să încălzim atmosfera. Nu, nu ! Cui îi arde de base-ball. Așa ! Asta e mai bine. Hai să dansăm.

— Îmi pare rău, doamnă Gregg, dar eu nu dansez.

— Cum așa ? Doar nu sînteți bătrîn. Să dansez singură ? Singură, da, sînt singură de tot.

Acum nu mai era nici urmă de afectare în glasul ei și Bartlett fu uimit de grația firească cu care dansa plutind parcă de jur împrejurul camerei.

— Dar n-are nici un farmec să dansez singură, se plînse ea. Hai să închidem blestematul ăsta de radio și să stăm de vorbă.

— Îmi place așa de mult să vă privesc dansînd, spuse Bartlett.

— Dar eu nu sînt Pavlova, ripostă Celia în timp ce închidea radioul. De altfel, e timpul să bem ceva.

— Mai am încă jumătate de pahar.

— La masă ați băut vin, așa încît trebuie să vă ajung din urmă.

Își mai turnă în pahar whisky cu sifon și se porni să-l „ajungă din urmă".

— Ceea ce nu-i în regulă la dumneata, domnule... uite, domnule ! Ce lapsus, nu-mi pot aminti numele dumitale.

— Bartlett.

— Ce nu-i în regulă la dumneata, domnule Barker, știi care-i necazul cu dumneata ? Ești prea treaz, înțelegi ? Ești al naibii de treaz. Asta-i toată buba, înțelegi ? Dacă n-ai fi fost atît de treaz, ne-am fi distrat mai bine. Înțelegi ? Ceea ce nu pot pricepe, este cum poți dumneata să fii atît de treaz și eu atît de bine dispusă ?

— Nu sînteți obișnuită cu băutura.

— Nu sînt obişnuită ? Aiurea ! Jumătate din timp sînt ca acum. Înţelegi ? Dacă n-aş fi aşa, aş muri.

— Şi ce spune soţul dumitale ?

— Nu spune nimic, pentru că nu ştie. Înţelegi, Barker ? Sînt seri cînd nu-i acasă, şi sînt seri cînd ies eu, şi sînt altele cînd sîntem împreună şi atunci mă prefac că mi-e somn şi mă duc sus. Înţelegi ? Dar nu mă culc. Înţelegi ? Fac chef de una singură. Înţelegi ? De nu, aş muri.

— Ce vreţi să spuneţi cu acest aş muri ?

— Eşti prost, Barker. Oi fi treaz, dar eşti prost... Ai înghiţit pelteaua cu căminul fericit şi soţia mulţumită. Ascultă, Barker, aş da totul pe lume să ies din situaţia asta grea. Aş da orice să nu-l mai văd în faţa ochilor.

— Nu-l mai iubeşti ? Nu te mai iubeşte ? Sau ce ?

— Iubire ? Niciodată nu l-am iubit. N-am ştiut ce-i iubire. A lui nu-i decît egoism.

— Atunci de ce v-aţi căsătorit ?

— Eram un copil, asta e. Şi copil şi ambiţioasă. Înţelegi ? El era regizor pe atunci. Mă plăcea şi am crezut că voi deveni stea. Înţelegi, Barker ? M-am măritat cu el ca să am o şansă. Şi acum, uită-te la mine.

— Aş zice că aveţi o situaţie foarte bună.

— Situaţie bună ? Aş schimba cu cea de pe urmă femeie din lume, numai să fiu liberă. Înţelegi, Barker ? Şi aş fi putut ajunge stea fără ajutorul nimănui, dacă mi-aş fi dat seama de asta. Aveam şi frumuseţe şi talent. Şi-l mai am încă. Aş fi putut fi o Swanson şi să-mi aleg un marchiz,

poate chiar un prinţ. Şi iată pe cine am ! Un om mulţumit de el, egoist la culme. Am crezut că va face ceva din mine. Înţelegi, Barker ? A făcut ceva, m-a făcut mamă permanentă şi e o minune că mai arăt aşa cum arăt.

La început am luptat. Şi am spus că mariajul nu înseamnă să renunţ la arta mea, la pasiunea vieţii mele. Dar în zadar. Dorea o soţie frumoasă şi copii frumoşi pentru frumoasa lui casă. Doar ca să ne expună. Înţelegi ? Fac parte din bunurile lui. Înţelegi, Barker ? Sînt ca şi imensul său diamant, ca maşina, sau caii de curse. Şi n-ar fi acceptat ca soţia lui să coboare atît de jos încît să joace în filme. Ca şi cînd nu filmele l-ar fi făcut om. Mîine o să te întorci la revistă şi o să scrii despre cuibul dragostei noastre. Înţelegi, Barker ? Şi fii atent să nu cumva să numeşti casa asta o fermă de copii. Copii ! Ai spus că Norma e drăguţă. Într-adevăr, este. Şi cu asta ce-o să cîştige ? O... bogată a unui bărbat care o va trata ca pe o... Asta-i tot ce-o să cîştige dacă nu intervin. Sper că n-o să trăiesc pînă va fi mare, dar dacă totuşi se va întîmpla, o voi sfătui să fugă de acasă şi să-şi trăiască viaţa. Să fie cineva. Nu un obiect, ca mine. Înţelegi, Barker ?

— Te-ai gîndit vreodată la divorţ ?

— Dacă m-am gîndit vreodată ? Ascultă, n-am nici o şansă. Nu-i pot reproşa nimic, iar el îmi poate reproşa orice şi nu va accepta niciodată să se afle adevărul. Mă va ţine aici şi mă va chinui aşa cum şi face de altfel. Dar eu n-am greşit cu nimic, înţelegi ? Bărbaţii care m-ar putea interesa

sînt toţi înspăimîntaţi de el, de banii şi puterea lui. Înţelegi, Barker ? Şi ceilalţi sînt tot atît de răi ca şi el. Ca bătrînul Morris, cel gras, cu hotelurile, despre care toată lumea crede că e un soţ model. Motivul pentru care nu calcă pe alături mai mult este zgîrcenia. Dar dacă aş fi vrut l-aş fi putut avea. Ori de cîte ori se află aproape de mine mă strînge de mînă. Cred că are impresia că strînge bani... Bătrîn zgîrcit ! Să mai bem ceva. Simt că mi se usucă gîtul.

— Cred că e timpul să te duci sus, spuse Bartlett. Dacă aş fi în locul dumitale, aş încerca să fiu în pat şi să dorm cînd se va întoarce Gregg.

— Ai dreptate, Barker. După paharul ăsta, voi face exact cum spui. Numai că m-am gîndit înaintea ta, înţelegi ? Mă gîndesc mereu. Şi în noaptea asta mă poţi ajuta spunîndu-i că am avut o durere de cap îngrozitoare.

Rămas singur, Bartlett medită o clipă, apoi citi ceva şi pînă la urmă aţipi. Moţăia cînd se întoarse Gregg.

— Ei, Bartlett, spuse marele om, Celia te-a părăsit ?

— A fost cum nu se poate mai plăcut, domnule Gregg, dar o durea capul şi i-am spus să se culce.

— În ultima vreme suferă de dureri de cap ; cred că citeşte prea mult. Regret că am avut întîlnirea asta. E vorba de un nou club de golf şi trebuia să fiu acolo. Vreau să spun că voi fi preşedintele lui. Văd că te-ai consolat cu Bourbonul. Vreau să spun că sticla nu mai e plină ca înainte.

— Sper că mă veţi ierta că m-am servit cu atîta generozitate, spuse Bartlett. Nu mă întîlnesc cu aşa ceva în fiecare zi.

— Ei bine, ce-ai zice dacă am merge la culcare ? Putem sta de vorbă mîine dimineaţă pe drum. Dar bănuiesc că nu prea mai ai multe să mă întrebi. Bănuiesc că ştii totul despre noi. Vreau să spun că acum ştii totul despre noi.

— Da, într-adevăr, domnule Gregg. Am aflat o grămadă de lucruri. De m-aş putea folosi de ele cum trebuie.

A doua zi dimineaţă, la ora cînd Gregg şi oaspetele său erau gata de plecare, Celia nu apăruse încă.

— Doarme întotdeauna mai tîrziu, spuse Gregg. Vreau să spun că niciodată nu se scoală devreme. Dar în dimineaţa asta întîrzie mai mult ca de obicei. Iubito, o strigă el de jos.

— Da, iubitule, se auzi răspunsul.

— Domnul Bartlett ne părăseşte. Vreau să spun că pleacă.

— Oh, la revedere, domnule Bartlett. Te rog iartă-mă că nu pot veni să te conduc.

— Sînteţi scuzată, doamnă Gregg. Şi vă mulţumesc pentru ospitalitate.

— La revedere, iubito.

— La revedere, iubitule.

Mi se taie răsuflarea

12 iulie

Voi sta două săptămîni cu unchiul Nat şi mătuşa Iulia aici la han şi cred că voi ţine un fel de jurnal zilnic pentru ca atît cît stau aici să-mi treacă timpul mai uşor şi să pot avea o evidenţă a celor ce s-au întîmplat, deşi Dumnezeu ştie că aici n-o să se întîmple mare lucru, adică ceva interesant, mai ales cînd unchiul Nat şi mătuşa Iulia fac planurile şi amîndoi au cel puţin treizeci şi cinci de ani, dacă nu şi mai mult.

Tata şi mama sînt plecaţi în străinătate pentru o lună de zile şi venirea mea aici e considerată drept recompensă că nu m-au luat cu ei. Ce să zic, straşnică recompensă să fii lăsat cu nişte bătrîni care vin să se odihnească într-un loc ca ăsta. Totuşi, în alte condiţii ar fi un colţ de rai, de pildă, dacă Walter ar fi şi el aici. Ca în rai ar fi dacă s-ar afla şi el aici. Numai cînd mă gîndesc şi-mi stă inima în loc.

E insuportabil. Nu vreau să mă mai gîndesc.

De cînd ne-am logodit, de aproape şaptesprezece zile, e prima oară cînd ne despărţim. Mîine vor fi şaptesprezece zile. Şi astă-seară la masă, orchestra a cîntat cîntecul ăla vechi, *Oh how I miss you tonight,* şi parcă îl cîntau anume pentru mine, deşi, cu siguranţă, cel din cîntec se referă la mama lui care-i lipseşte atît de mult şi cu siguranţă că şi mie îmi lipseşte mama, dar cu lipsa mamei ajungi să te obişnuieşti, în timp ce cu a lui Walter nu, sau cu cea a logodnicului.

Dar de acum înainte n-o să ne mai despărţim, o să ne căsătorim în decembrie, chiar dacă mama rîde cînd îi vorbesc de aşa ceva, căci spune că sînt nebună dacă mă gîndesc să mă mărit la optsprezece ani.

Şi ea s-a măritat la optsprezece ani. Dar, desigur, asta e „cu totul altceva", ea nu era nebună cum sînt eu şi ştia cu cine se căsătoreşte. Ca şi cînd Walter ar fi poliţist sau venetic sau mai ştiu eu ce. Spune că a mai fost logodită o singură dată, pe cînd eu, de cînd am împlinit paisprezece ani, am fost logodită de cel puţin cinci ori pe an, dar în realitate lucrurile nu stau chiar aşa de rău şi de fapt n-am fost logodită aşa cum înţeleg eu decît de şase ori, dar este oare vina mea că m-am logodit, dacă m-a pisat şi nu m-a slăbit şi n-a plecat acasă pînă n-am zis da ?

Cu Walter însă lucrurile stau altfel. Cred că dacă nu m-ar fi cerut el, l-aş fi cerut eu. Desigur n-aş fi făcut-o, dar aş fi murit. Şi este pentru prima dată că m-am logodit ca să mă mărit cu-

adevărat. De celelalte dăţi, cînd mi se vorbea de căsătorie rîdeam, dar nu trecuseră nici zece minute de cînd mă logodisem cu Walter şi a adus vorba despre căsătorie şi atunci n-am mai rîs. Nici nu m-aş fi logodit cu el, decît ca să mă mărit. N-aş fi putut suporta.

Oricum, mamei nu-i rămîne decît să se obişnuiască cu gîndul acesta, pentru că de data asta nu este „nebunie" şi noi avem planurile noastre gata făcute şi eu o să mă mărit acasă şi o să plec apoi să-mi petrec luna de miere în California şi la Hollywood. Mai am încă cinci luni de aşteptat pînă în decembrie. E insuportabil. Nu pot aştepta.

Astă-seară în restaurant, la masă erau doi băieţi grozav de bine care şedeau singuri. Unul dintre ei nu era cine ştie ce, dar celălalt era tare drăguţ.

Jazul cînta acum *Always*, care se cînta şi la Baltimore în ziua cînd l-am cunoscut pe Walter. „Nu doar pentru o oră, nu doar pentru o zi". Să mori, nu alta. Mi se taie respiraţia.

13 iulie

Ziua de ieri a fost cu mult mai interesantă decît mă aşteptam dat fiind împrejurările. În primul rînd, am primit seara două lungi scrisori-telegrame, una de la Walter şi alta de la Gordon Flint. Nu înţeleg cum de-a avut Walter curajul s-o trimită. Găseşti în ea ce vrei şi ce nu vrei, şi trebuie să fi fost teribil de jenant pentru el cînd telegrafistul a citit-o şi a numărat cuvintele, şi să nu mai

vorbim de cît de stînjenit trebuie să fi fost chiar telegrafistul.

Cea de la Gordon însă m-a cam impresionat. Tocmai s-a întors dintr-o călătorie în jurul lumii, plecase în decembrie trecut, şi ieri, îndată după ce-a revenit, mi-a telefonat acasă şi Helga i-a dat adresa mea, iar telegrama lui e, ce să mai zic, aproape tot aşa de nemaipomenită ca şi cea a lui Walter. Necazul e că Gordon şi cu mine eram logodiţi cînd a plecat, sau cel puţin aşa credea el, şi mi-a scris tot timpul cît a lipsit şi mi-a trimis telegrame şi scrisori şi cîtăva vreme i-am răspuns, dar apoi i-am pierdut urma şi nu i-am mai putut scrie şi cînd m-am logodit de-adevărat cu Walter n-am putut să-i comunic lui Gordon, pentru că habar n-aveam unde se află, şi-apoi nu voiam să-i stric plăcerea călătoriei.

Şi acum crede că sîntem încă logodiţi şi mîine o să-mi telefoneze de la Chicago şi nu ştiu cum să-i explic toată povestea şi să-l fac să înţeleagă că e lucru serios şi n-a încetat să-mi placă tare, tare mult şi într-o grămadă de privinţe e mai drăguţ decît Walter, adică nu e chiar mai drăguţ, dar mai bine şi nu există comparaţie între felul cum dansează unul şi celălalt. Walter e pur şi simplu incapabil să înveţe să danseze ceea ce se cheamă un dans adevărat. Spune că din cauză că are platfus, o zice în glumă, dar e adevărat şi grozav aş dori să nu fi fost aşa.

Toată dimineaţa m-am gîndit în fel şi chip ce să-i spun lui Gordon cînd o să mă cheme la telefon şi pînă la urmă n-am mai avut răbdare să mă mai gîndesc şi m-am decis să nu mă mai

gîndesc de loc. Dar îi voi spune adevărul, deşi simt că mor la gîndul c-o să-l fac să sufere.

Am coborît să iau masa cu unchiul Nat şi mătuşa Iulia şi ei se duceau după-amiază să joace golf şi au insistat să merg cu ei, dar le-am spus că mă doare capul şi am avut mult de furcă să-i conving să se ducă fără mine. Nu mă durea capul de loc, dar voiam să fiu singură, să mă gîndesc la Walter, şi în afară de asta, cînd joci cu unchiul Nat el îţi corectează întotdeauna mişcările, ori balansul, ori altceva şi mereu îşi pune mîinile pe braţe sau pe umerii mei, ca să-mi arate cum e corect, şi nu pot suferi să mă atingă bătrînii, chiar dacă mi-s unchi.

Pînă la urmă am scăpat de ei şi m-am aşezat să privesc cum joacă alţii tenis, cînd băiatul pe care l-am văzut aseară, cel bine, a venit să se aşeze chiar lîngă mine, dar nu m-am uitat la el şi vrînd să aprind o ţigară am văzut că-mi lăsasem bricheta sus şi am vrut să mă scol şi să mă duc s-o iau, cînd deodată m-am trezit că-mi oferă el bricheta şi nu-l puteam refuza fără să fiu nepoliticoasă. Şi aşa am început să vorbim, şi arată chiar mai bine decît pare, cred că e omul cel mai original şi spiritual pe care l-am întîlnit vreodată şi n-am mai rîs aşa de mult de nu mai ştiu cînd.

În legătură cu nu mai ştiu ce, m-a întrebat dacă am ascultat cîntecul lui Rockefeller şi am spus că nu şi atunci a început să cînte *Oil alone*. Apoi m-a întrebat dacă ştiu cîntecul sucului de portocale şi iar am zis că nu şi atunci a zis că se numea *Orange juice sorry you made me cry*. Nu

trecuseră nici zece minute de cînd eram împreună şi să mor de rîs, nu alta.

Îl cheamă Frank Caswell şi e plecat de un an din Dorthmouth şi are douăzeci şi patru de ani. Nu e chiar aşa de grozav de bătrîn, doar cu doi ani mai în vîrstă decît Walter şi cu trei decît Gordon. Nu pot să sufăr numele de Frank, dar despre Caswell n-am nimic de zis, şi apoi e atît de inteligent.

Iarna trecută a fost în California şi a vizitat Hollywood-ul şi a cunoscut pe toată lumea şi e atît de fascinant să-l asculţi povestind. A cunoscut-o pe Norma Shearer şi crede, a zis, că e cea mai frumoasă fiinţă pe care a văzut-o vreodată. De fapt, a zis aşa: „pînă azi am crezut că este cea mai frumoasă fată din lume". Era să mă prefac că n-am înţeles, dar pînă la urmă i-am spus să fie serios, că altminteri n-o să mai cred nimic din tot ce spune.

Voia ca astă-seară după masă să mergem să dansăm împreună şi imediat s-a pus problema în ce fel să explic unchiului Nat şi mătuşii Iulia cum ne-am cunoscut. Frank a spus că aranjează el toată treaba asta şi cînd unchiul Nat se întorcea de la golf s-a prezentat singur şi seara după masă unchiul Nat mi l-a prezentat mie şi mătuşii Iulia, şi am dansat împreună toată seara, dar nu cu mătuşa Iulia. Slavă Domnului că s-au dus să se culce.

Dansează dumnezeieşte, tot aşa de bine ca şi Gordon. În timp ce dansam, la unul dintre bisuri, orchestra a cîntat *In a cottage small by a water-*

fall iar eu pur și simplu n-am fost în stare să dansez. M-am oprit și i-am spus: „Ascultă, asta e insuportabil, mi se taie respirația", și bietul Frank a crezut că mi-e rău, că nu mă simt bine, și a trebuit să-i explic că asta era melodia pe care o cînta orchestra în noaptea cînd am stat alături de masa lui Jack Barrymore și Barney Gallant.

N-am dansat bisul acesta și nu l-am lăsat să vorbească pînă nu a terminat orchestra. Apoi a cîntat altceva și m-am simțit iarăși bine, iar Frank mi-a povestit cum l-a cunoscut pe Jack Barrymore. Închipuiește-ți, să-l cunoști personal! N-aș mai putea trăi.

I-am promis mătușii Iulia că o să mă duc la culcare la unsprezece, dar a trecut de mult, iar eu sînt gata să mă culc și abia am scris rîndurile astea. Mîine o să-mi telefoneze Gordon și nu știu ce să-i spun. Nici nu vreau să mă mai gîndesc.

14 iulie

Gordon mi-a telefonat azi-dimineață de la Chicago și a fost minunat cînd i-am auzit vocea, deși s-a auzit mizerabil. M-a întrebat dacă îl mai iubesc și am încercat să-i spun nu, dar știind că asta ar fi cerut o explicație și cum se auzea atît de prost încît n-aș fi putut să-l fac să înțeleagă, am spus da, dar pe șoptite, crezînd că n-o să mă audă, dar el m-a auzit foarte limpede și a zis că dacă e așa, totul e cum nu se poate mai bine. Mi-a

zis că încetase să creadă că-l mai iubesc, pentru că nu-i mai scrisesem.

Aș fi dorit să se audă mai bine, ca să-i fi putut spune cum stau lucrurile, dar e groaznic, pentru că intenționează să vină la New York în ziua cînd voi sosi eu acolo și Dumnezeu știe cum o s-o scot la capăt, fiindcă Walter o să fie și el acolo. Nici măcar nu vreau să mă gîndesc la asta.

Mătușa Iulia a venit în camera mea, tocmai după ce terminasem de vorbit cu Gordon, slavă Domnului. Camera era plină de flori. Unele erau trimise de Walter și altele de Frank. Am primit o altă telegramă-scrisoare lungă de la Walter, la fel de imposibilă ca și prima. Aș dori să fi scris toate lucrurile astea în scrisori, în loc de telegrame, ca să nu le poată citi oricine. Mătușa Iulia voia să i-o citesc tare. Mai degrabă aș fi murit.

În timp ce mătușa era încă la mine, a telefonat Frank și m-a chemat să joc golf cu el și am acceptat și mătușa Iulia a spus că-i pare bine că mi-a trecut durerea de cap. Încerca să fie glumeață.

După-amiază am jucat golf cu Frank. E un jucător minunat, care-ți dă fiori cînd îl vezi cum joacă. E cu mult mai grațios decît Walter cînd balansează crosa. I-am cerut să mă privească jucînd și să-mi spună cum i se pare, dar el mi-a zis că nu poate să se uite decît la fața mea, la care nu are nimic de obiectat.

Mi-a povestit că băiatul care era ieri cu el a fost chemat acasă și e foarte bucuros de plecarea lui, pentru că s-ar fi putut să-l plac, pe celălalt băiat adică, mai mult decît pe el.

I-am spus că asta nu se putea întîmpla şi m-a întrebat dacă vorbesc serios şi i-am răspuns că da, dar am zîmbit cînd am spus, ca să n-o ia prea în serios.

Astă-seară am dansat din nou şi unchiul Nat şi mătuşa Iulia au stat puţin cu noi şi au dansat şi ei cîteva dansuri, dar de fapt au rămas acolo ca să-l cunoască mai bine pe Frank şi să vadă dacă merită să stau cu el de vorbă. Sînt sigură că dansul n-a putut să le facă mare plăcere, bătrînilor nu poate să le placă dansul pentru că, de fapt, nu sînt în stare să facă nimic.

Cred că Frank le-a făcut o impresie bună, căci mătuşa Iulia nu mi-a spus să mă duc la culcare la ora unsprezece, ci doar să nu stau prea tîrziu. Bănuiesc că e o mare surpriză pentru părinţii şi unchii şi mătuşile unei fete cînd descoperă că băieţii cu care umblă sînt de treabă, toţi cred că dacă mie îmi place cineva şi acela îmi acordă puţină atenţie, trebuie să fie, nu ştiu de ce, ori ocnaş, ori poliţist, ori beţivan sau altceva suspect.

Frank mi-a mai cîntat în astă-seară cîteva cîntece. M-a întrebat dacă ştiu cîntecul astmei şi i-am spus că nu, şi atunci a zis: „O, trebuie să-l cunoşti. E vorba de: *It goes yes, sir, asthma baby.*“ Apoi mi-a vorbit despre cîntecul lenjeriei de corp, *I underwear my baby tonight.* Am rîs tot timpul de mi-a venit să mor şi totuşi are şi partea lui serioasă, de fapt a fost grozav de serios cînd mi-a spus noapte bună şi în ochii lui se vedea asta. Tare aş dori ca Walter să-i semene mai mult în unele privinţe, dar nu trebuie să mă gîndesc la asta.

15 iulie

Pur şi simplu nu mai pot trăi şi ştiu că-mi va fi cu neputinţă să închid ochii în noaptea asta. Sînt într-o situaţie teribilă, sau mai exact mîine voi şti dacă sînt sau nu, şi asta e şi mai îngrozitor.

După două-trei dansuri, Frank m-a invitat să fac o plimbare cu maşina lui, şi m-am dus, iar el băuse cîteva coctailuri şi în timpul plimbării a mai tras cîteva înghiţituri bune dintr-o sticlă pe care o avea cu el în maşină şi pînă la urmă mi-a spus că mă iubeşte, iar eu i-am spus să nu facă pe prostul, dar mi-a zis că e foarte serios şi după cum a procedat fără îndoială era. M-a întrebat dacă iubesc pe altcineva şi am spus da, iar el m-a întrebat dacă nu-l iubesc mai mult decît pe oricare altul şi am spus da, dar numai pentru că am crezut că băuse prea mult şi probabil nu-şi va reaminti nimic a doua zi, şi că cel mai bun lucru de făcut, dat fiind împrejurările, era să nu-l indispun.

Apoi deodată m-a întrebat cînd m-aş putea căsători cu el, şi eu, aşa într-o doară, am spus că nu aş putea în nici un caz înainte de decembrie. El a zis că pînă în decembrie e cam mult de aşteptat, dar că merit să fiu aşteptată şi a mai spus o grămadă de alte lucruri şi poate am mers cam departe nevrînd să-l indispun, şi tocmai ăsta e necazul, că nu ştiu dacă am făcut bine.

Eram absolut sigură că e beat şi o să uite toate poveştile astea, dar era seara devreme şi cînd noaptea tîrziu ne-am luat rămas bun, era mult mai treaz decît înainte şi acum nu mai ştiu cum

stau lucrurile. Dacă nu-şi aminteşte nimic din cele petrecute noaptea trecută, atunci totul e bine, dar dacă îşi aminteşte şi a luat totul în serios o să trebuiască pur şi simplu să-i spun adevărul despre Walter şi poate chiar şi despre Gordon. Şi nu va fi de loc uşor. Nimic nu mă înnebuneşte mai mult decît nesiguranţa şi nu ştiu cum voi supravieţui nopţii acesteia.

16 iulie

E insuportabil, mi se taie respiraţia, viaţa e imposibilă. Frank şi-a reamintit tot ce s-a întîmplat noaptea trecută şi e ferm convins că sîntem logodiţi şi că ne vom căsători în decembrie. Familia lui locuieşte la New York şi spune că se va reîntoarce în New York o dată cu mine şi-mi va face cunoştinţă cu ei.

Desigur că nu mai merge aşa şi mîine o să-i vorbesc despre Walter sau Gordon, sau poate chiar despre amîndoi. Ştiu că o să-l doară teribil, poate chiar o să-i distrug viaţa, şi aş da orice pe lume să nu fie aşa. Mi-e atît de greu să-l rănesc, căci e aşa de drăguţ şi pe deasupra inteligent şi atrăgător.

Azi-dimineaţă mi-a trimis cele mai frumoase flori şi mi-a telefonat la ora zece, nerăbdător să mă vadă, şi sper că telefonista n-a interceptat convorbirea, pentru că tot ce a spus era cam la fel cu cele scrise de Walter în telegrame.

Şi mai e ceva teribil, azi n-am primit de la Walter nici o scrisoare-telegramă, ci doar o scrisoare obişnuită şi am purtat-o toată după-masa şi toată seara în geantă şi nici o clipă nu mi-a dat în gînd s-o citesc pînă acum zece minute cînd am urcat la mine. Walter se frămîntă pentru că nu i-am scris decît două telegrame şi o scrisoare de cînd sînt aici, dar dacă ar şti ce se petrece aici, ar fi şi mai neliniştit deşi, cu siguranţă, nimic nu s-a schimbat pentru că el este cel cu care m-am logodit ca să mă căsătoresc şi despre care i-am spus mamei că o să mă căsătoresc în decembrie, şi n-aş îndrăzni acum să-i spun că e vorba de altcineva.

L-am întîlnit pe Frank la dejun şi după-amiază am plecat să facem o plimbare cu maşina şi era atît de îndrăgostit şi atît de drăguţ cu mine, încît pur şi simplu nu m-a lăsat inima să-i spun adevărul, dar o să-i spun mîine, şi dacă o făceam astăzi ar fi însemnat să-i stric şi lui şi mie ziua.

Mi-a spus că familia lui e plină de bani şi că tatăl i-a oferit să-l facă asociat în afaceri şi că ar putea să accepte, dar socoteşte că adevărata sa vocaţie e gazetăria, gîndind să scrie, eventual, romane şi dacă sînt dispusă la început să suport unele greutăţi, fără îndoială o să fim fericiţi amîndoi mai tîrziu, în caz că ar putea să se dedice unei activităţi care să-i placă într-adevăr. Nu ştiam ce să spun, dar pînă la urmă i-am spus că doream să facă aşa cum socotea el că-i mai bine şi că banii nu sînt totul în viaţă.

M-a întrebat unde aş vrea să merg în călătorie de nuntă şi cred că ar fi trebuit să-i spun că planurile pentru călătoria mea de nuntă sînt gata făcute, că o să mă duc cu Walter în California,

4 — 1554

dar nu i-am spus decît că am dorit întotdeauna să mă duc în California și a fost entuziasmat de această idee și a spus că desigur o să mergem acolo și o să mă ducă la Hollywood și o să mă prezinte tuturor oamenilor acelora încîntători pe care i-a cunoscut acolo iarna trecută. Aproape că-mi pierd răsuflarea cînd mă gîndesc să ajung acolo cu cineva care îi cunoaște într-adevăr și care are acces în lumea lor.

Am dansat din nou în seara asta, dar numai două sau trei dansuri și apoi am ieșit și am stat lîngă terenul de tenis, dar m-am urcat la mine devreme, căci la cină mătușa Iulia s-a purtat cam ciudat. Și voiam de asemenea să fiu singură și să mă gîndesc, dar cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît mă încurc mai rău.

Sînt clipe cînd aș vrea să mor, poate că asta e singura soluție și ar fi cel mai bun lucru pentru toată lumea. O să mor cu siguranță dacă continuă tot așa, dar precis că mîine o să se sfîrșească totul, vreau să spun povestea cu Frank, căci trebuie să-i spun adevărul, oricît de mult ne-ar durea pe amîndoi. De fapt nu-mi pasă de durerea mea. Dar gîndul că o să sufere el mă înnebunește. Nu mai pot îndura.

18 iulie

Am sărit o zi. Ieri toată ziua n-am avut nici o clipă liberă și cînd am ajuns sus eram atît de istovită, încît îmi venea să mă culc așa îmbrăcată cum eram. Mai întîi mi-a telefonat Gordon de la Chicago să-mi reamintească că o să vie la New

York în ziua cînd voi sosi și eu și că vrea să stau cu el tot timpul, ca să punem la punct planurile pentru căsătoria noastră. Din nou se auzea foarte prost și mi-a fost cu neputință să-i explic povestea cu Walter.

Îmi dădusem întîlnire cu Frank pentru dejun și tocmai cînd intram în restaurant, am fost chemată de alt apel telefonic de la mare distanță, de data asta de Walter. Voia să știe de ce nu i-am scris mai multe scrisori și mai multe telegrame și m-a întrebat dacă-l mai iubesc și, desigur, i-am răspuns da, pentru că de fapt așa și este. Apoi m-a întrebat dacă nu cumva am cunoscut vreun bărbat pe aici, și eu am spus că am întîlnit un prieten al unchiului Nat. În definitiv, unchiul Nat mi l-a prezentat pe Frank. Mi-a amintit că o să fie la New York pe ziua de douăzeci și cinci, cînd urmează să mă întorc și eu acasă și o să cumpere bilete pentru seara la teatru, iar după aceea o să mergem să dansăm.

Frank a insistat să afle cu cine am stat de vorbă așa de mult și i-am spus cu un tînăr pe care-l cunoșteam de mult, un prieten foarte bun de-al meu și de-l familiei mele. Am crezut că înnebunesc cîte întrebări mi-a pus din gelozie. Era așa de serios și supărat și aspru, încît am renunțat să-i spun adevărul pînă cînd o să fie în toane mai bune.

După-amiază am jucat golf cu Frank și seara am făcut o plimbare și voiam să mă culc devreme, căci le promisesem și lui Walter și lui Gordon să le scriu cîte o scrisoare lungă, dar Frank n-a vrut nici în ruptul capului să mă aducă acasă, pînă

ce nu fixăm data căsătoriei în decembrie. Pînă la urmă i-am spus data de 10 şi el a acceptat-o, numai dacă sînt sigură că nu cade într-o duminică. I-am spus că o să caut în calendar, deşi ştiam că e într-o vineri, pentru că data cînd aranjasem să mă căsătoresc cu Walter era sîmbătă 11 decembrie.

Azi a fost aceeaşi poveste, încă două scrisori-telegrame, un telefon de la Chicago, o partidă de golf şi o plimbare cu maşina cu Frank şi camera plină de flori. Dar mîine o să-i spun lui Frank şi o să-i scriu lui Gordon o scrisoare lungă şi o să-i spun şi lui adevărul, căci pur şi simplu nu mai merge aşa. Mi se taie respiraţia, nu mai pot trăi aşa.

21 iulie

Ieri i-am scris lui Gordon, dar pentru că socot că astfel de lucruri nu trebuie scrise, nu i-am pomenit nimic despre Walter. O să-i spun cînd o să vină la New York şi cînd o să fiu sigură că lovitura n-o să fie prea dureroasă, o să-i făgăduiesc să rămînem veşnic prieteni şi o să-l pot determina să-mi promită că n-o să facă nici o prostie, în timp ce dacă-i spun prin scrisoare, cine ştie ce-ar putea să facă el acolo, singur.

Şi nici lui Frank nu i-am spus nimic, pentru că nu se simţea bine, a făcut o insolaţie şi-l usturã pielea teribil, abia poate juca golf sau dansa, şi aş vrea să fie bine cînd îi spun, dar mîine, chiar dacă-i bine sau nu, va trebui totuşi să-i spun,

căci are de gînd să plece de aici sîmbătă noaptea cu acelaşi tren cu noi şi nu pot să-l las să facă una ca asta.

Cît de lipsită de orice sens e viaţa asta şi cît de minunată ar putea să fie. De pildă ce minunat ar fi dacă m-aş putea mărita întîi cu Frank pentru cinci ani şi m-aş duce cu el la Hollywood şi am merge la serate cu Norman Kerry şi Jack Barrymore şi Buster Collier şi Marion Davies şi Lois Moran. Şi după cinci ani Frank ar putea intra în ziaristică şi să scrie romane iar eu aş avea numai douăzeci şi trei de ani şi m-aş putea mărita cu Gordon, care ar fi gata să facem o călătorie în jurul lumii şi mi-ar putea arăta totul, mai bine decît oricine altul care n-a mai fost pe acolo.

După cinci ani ne-am despărţi şi eu aş avea douăzeci şi opt de ani şi cunosc o grămadă de femei care pînă la douăzeci şi opt de ani n-au fost măritate nici măcar o dată, deşi nu cred că din vina lor, iar eu m-aş mărita apoi cu Walter, pentru că de fapt el este cel pe care-l iubesc cu adevărat şi cu care aş vrea să trăiesc cea mai mare parte a vieţii mele şi nu mi-ar mai păsa dac-ar putea sau nu să danseze, cînd aş fi bătrînă. N-ar mai trece mult şi am ajunge ca unchiul Nat şi mătuşa Iulia, cînd tot ce mai poţi face e doar să şchiopătezi pe ringul de dans, şi sigur că n-aş mai dori să dansez la vîrsta lor. Walter, Walter este un prieten atît de minunat şi o să ne placă aceleaşi lucruri şi o să fim prieteni şi poate am face chiar şi copii... Dar toate astea sînt cu neputinţă, deşi ar fi posibile,

dacă cei mai în vîrstă decît noi ar avea bun-simț și ar privi viața așa cum trebuie.

E de-abia zece și jumătate și de săptămîni de zile nu m-am mai culcat așa devreme, dar sînt sleită de puteri, iar Frank s-a dus să se culce mai devreme, ca să-și poată unge arsurile cu cremă.

Auzi ? Tu, jurnalul meu ! Orchestra cîntă *Limehouse Blues.* Primul dans cu Merle Oliver acum doi ani. E insuportabil. Și ce curios ca tocmai în seara aceasta să cînte melodia asta veche, cînd azi toată ziua m-am gîndit într-una la Merle și nu mă mai gîndisem la el de săptămîni, și săptămîni. Mă întreb pe unde-o fi, să fie oare o simplă întîmplare ? Sau asta înseamnă că o să-l văd din nou. Mai bine să nu mă gîndesc, că mor.

22 iulie

Am știut eu că nu e o simplă întîmplare. Știam că trebuie să însemne ceva și așa a și fost.

Merle vine azi aici la han, special să mă vadă pe mine. Și nu există decît un singur motiv. Și un singur răspuns. L-am știut în clipa cînd i-am auzit vocea chemîndu-mă de la Boston. Cum de-am putut gîndi vreodată că pot iubi pe altcineva ? Cum de a putut să creadă că vorbesc serios, atunci cînd i-am spus că sînt logodită cu George Morse ?

A trecut un an și încă ține la mine și eu la el. Asta dovedește că dintotdeauna noi am fost destinați unul altuia și nu altora. N-o să-l fac să mă aștepte pînă în decembrie. Mă îndoiesc chiar dacă o să așteptăm pînă o să se întoarcă mama și tata.

Iar cît privește luna de miere, mă duc cu el unde vrea, la Long Beach sau la Bronx Zoo.

În definitiv, asta e cea mai bună soluție, singura.

N-o să trebuiască să-i spun nimic lui Frank, o să înțeleagă cînd o să mă vadă cu Merle ; iar cînd duminică o să ajung acasă și Walter și Gordon au să vină să mă vadă, o să-i invit pe amîndoi la masă și Merle o să le spună chiar el, iar ei fiind doi, durerea o să se împartă pe din două și nu o să le mai fie așa de greu.

Trenul trebuie să sosească la două și patruzeci, mai sînt aproape trei ore. Nu mai am răbdare. Și dacă întîrzie ?

E insuportabil.

Casa libertății

Soțul meu este la Atlantic City, unde se repetă *Dragă Dora,* versiunea muzicală a lui *David Copperfield.* El a scris partitura muzicală. Mă lua și pe mine ori de cîte ori pleca din oraș la asemenea repetiții, dar acum n-o mai face.

De bună seamă, el trebuie să-și petreacă cea mai mare parte din timp la teatru, dar eu rămînînd singură la hotel se află destul de repede a cui soție sînt, și oamenii vin și se prezintă singuri și primul lucru pe care-l fac după aceea e să ne invite pentru week-end sau o săptămînă întreagă la Dobbs Ferry sau Oyster Bay.

Și atunci îmi revine sarcina să găsesc un pretext bun pentru a refuza.

În foarte multe cazuri însă mi se spune „bine, dacă nu puteți pe 22 ale lunii, atunci să fie pe 29", și așa din săptămînă în săptămînă pînă cînd nu mai am încotro și trebuie să accept. Și asta îl scoate din fire pe Ben, care se îmbufnează zile de-a rîndul.

Urăște pur și simplu vizitele și e de părere că ar trebui făcută o lege împotriva invitațiilor care durează mai mult decît prînzul sau o partidă de bridge. Nu-l interesează nici hotelurile unde se poate citi comod în pat, la lumina unei lămpi de noapte, și unde mai există o lampă pentru bărbierit, și unde se poate lua masa și la sfîrșit cafea, oricînd dorești. De fapt cred că ar prefera să petreacă o săptămînă în celula condamnaților de la Sing Sing decît acasă la cineva.

Acum trei sau patru ani ieșeam foarte des în oraș cu o pereche pe care o voi numi Buckley. Ne simpatizam reciproc. Cinam împreună cel puțin de două ori pe săptămînă și după aceea fie jucam bridge, fie mergeam la un spectacol, sau pur și simplu stăteam de vorbă.

Ben n-a refuzat niciodată invitațiile lor, ba îi chema chiar el și aranja cîte o ieșire. Pînă la urmă însă s-au mutat la Albany unde afacerile domnului Buckley îi reclamau prezența. Le-am simțit lipsa și cînd doamna Buckley ne-a scris să venim la ei să ne petrecem vacanța, am fost foarte încîntați.

Camera lor de musafiri era îngrozitor de friguroasă ; pentru a umple cada cu apă trebuia să treacă nu știu cît timp ; pe noptieră nu exista nici o lampă de noapte ; trei reporteri au venit să-i ia lui Ben un interviu, doi dintre ei fiind fete tinere, gen pisicuță ; micul dejun era compus din fructe, fulgi de ovăz și pîine prăjită ; la masă nu se servea cafea ; robinetele de la chiuvetă erau dintre cele care nu curg decît dacă le apeși ; pa-

tru clape dintre cele importante de la pian nu funcţionau, şi în fiecare seară veneau invitaţi să-l asculte pe Ben cîntînd, iar familia Buckley se înmulţise cu un fioros cîine poliţist, care „era un adevărat căţeluş ce nu mîrîia şi nu sărea niciodată la cineva cunoscut", dar nu-şi putea aminti că Ben nu-i complet străin.

În cea de-a patra zi Ben anunţă vestea — nouă atît pentru el şi pentru mine, cît şi pentru gazde — că i-a căzut o plombă şi nu are în nimeni încredere decît în dentistul lui de la New York. Ne-am întors acasă şi de atunci nu ne-am mai văzut cu familia Buckley. Dacă ne vedem uneori, asta e din întîmplare. Nu ne mai invită la ei, afară doar dacă-i invităm noi, iar noi nu-i invităm de teamă că ne vor invita după aceea la ei. Ca să fiu sinceră, au fost cei mai apropiaţi oameni pe care i-am întîlnit vreodată.

După vizita noastră la familia Craig la Stamford, Ben a inventat ceva ce numeşte „ieşire în caz de urgenţă". Timpul petrecut de noi la familia Craig a fost atît de neplăcut şi plecarea de la ei atît de dificilă, încît Ben s-a jurat să nu se mai ducă la nimeni pînă nu va găsi o metodă delicată de a scurta vizita, în cazul cînd gazdele ar deveni insuportabile.

Ideea lui a fost să scrie el însuşi o telegramă pe care s-o semneze cu numele de Ziegfeld sau Gene Buck, sau Dillingham, sau George M. Cohan. Să fie chemat de urgenţă prin telegramă la New York pentru un motiv bine determinat. Apoi, în ziua cînd plecam, urma să lase telegrama Irinei, secretara de la Harm, agenţia sa de publicitate, cu instrucţiuni precise pentru a-i fi trimisă după douăzeci şi patru de ore.

Cînd sosea telegrama unde ne aflam, Ben le ruga pe gazde s-o primească prin telefon, sau cerea oficiului poştal să i-o transmită în scris ca s-o poată arăta tuturor. Noi ne exprimam regretul, ne arătam foarte necăjiţi, dar cum afacerile sînt afaceri, ne luam rămas bun şi plecam. Niciodată n-a existat vreo bănuială, chiar atunci cînd telegrama era ridicolă, ca de pildă cea pe care Ben şi-a autotrimis-o la Spring Lake, la soţii Marshall, unde ne aflam după premiera spectacolului de revistă *Aniversarea lui Betty* la teatrul Globe. Familiei Marshall îi plăcea muzica, dar nu se pricepea de loc şi au fost păcăliţi.

> *Shaw şi domnişoara Miller ambii suferinzi de laringită Stop întreaga partitură trebuie rescrisă sau modificată cu un semiton Stop Vino imediat Stop*
>
> *G. B. Dillingham.*

Dacă prin cine ştie ce minune se întîmpla ca Ben să se distreze bine unde se afla, nu arăta textul telegramei sau uneori îl comunica, spunînd aşa, într-o doară, că nu-i permite cutărui sau cutărui regizor să-i strice buna-dispoziţie.

Ben se află acum la Atlantic City, iar eu am citit toate cărţile din casă şi m-am apucat să scriu rîndurile astea pentru că nu am altceva de făcut. De asemeni pentru că deunăzi i-am spus

unui prieten, lui Joe Frazier, redactorul unei reviste, că aş vrea să scriu o nuvelă, dar nu mă pricep de loc la intrigă, şi el mi-a spus că nu intriga contează în primul rînd: „Iată, priveşte lucrările lui Ernest Hemingway; cele mai multe dintre ele aproape că nici n-au intrigă; ceea ce contează este stilul." Şi el, vreau să spun domnul Frazier, mi-a sugerat să scriu despre vizita noastră la domnul şi doamna Thayer la Lansdowne, lîngă Philadelphia, vizită despre care domnul Frazier a spus că poate fi intitulată *Vizita care pune capăt vizitelor*, şi este principalul motiv pentru care mă aflu aici singură.

Aşadar era o noapte frumoasă de septembrie, anul trecut. Ben dirija spectacolul *Step Lively* şi eu şedeam rezemată de balustrada de pe Boardwalk, în faţa teatrului, privind luna care se reflecta în ocean. O pereche pe care o observasem în restaurantul hotelului s-a oprit lîngă mine şi îndată doamna mi s-a adresat spunînd ceva despre cît era de frumos. Apoi a urmat eterna întrebare, „Nu cumva sînteţi doamna Ben Drake ?" Am răspuns da, iar doamna a continuat:

— Mă numesc Thayer, Hilda Thayer. Şi iată-l şi pe soţul meu. Amîndoi sîntem pur şi simplu nebuni după muzica domnului Drake şi murim de nerăbdare să-l cunoaştem personal. Am vrea să ştim dacă doriţi să cinăm împreună după spectacolul de astă-seară ?

— O, mi-e teamă că e imposibil, am răspuns. Cînd au repetiţie generală cu costume, soţul meu şi libretiştii şi textierii lucrează toată noaptea, noapte de noapte, pînă pun totul la punct pentru premiera de la New York. N-au niciodată timp să mănînce decît un sandviş pe care-l mănîncă acolo, la teatru.

— Bine, atunci să rămînă pentru mîine la prînz.

— Mîine repetă toată ziua.

— Atunci mîine seară.

— Sincer vă spun, doamnă Thayer, nici vorbă de aşa ceva. Domnul Drake nu promite niciodată în săptămînile cînd are repetiţii generale.

— Şi cred că nici nu ţine cu orice preţ să ne cunoască, interveni domnul Thayer. Ce-l interesează pe un om de geniu ca domnul Drake nişte oameni de rînd, simpli muritori care-l admiră, precum doamna Thayer şi cu mine ! Dacă am fi şi noi nişte personalităţi, lucrurile s-ar schimba.

— Cîtuşi de puţin, am răspuns. Domnul Drake este un om ca toţi oamenii. Îi place să i se preţuiască muzica şi sînt sigură că ar fi încîntat să vă cunoască, dacă n-ar fi îngrozitor de ocupat.

— Dar dumneavoastră nu puteţi lua masa cu noi ?

— Mîine ?

— Oricînd vreţi.

Indiferent de părerea lui Ben sau a altor bărbaţi, nu aveam să refuz asemenea invitaţie. Şi în plus eram singură, iar soţii Thayer păreau foarte drăguţi.

Am luat masa de prînz şi cea de seară cu ei tot timpul săptămînii, nu numai ziua următoare. Vineri l-am convins pe Ben să luăm prînzul împreună cu ei şi i-au plăcut şi lui; nu erau nici

pe jumătate atît de exaltați și de proști ca majoritatea admiratorilor săi.

Sîmbătă seara, la masă, m-au întrebat despre planurile noastre imediate. Le-am spus că îndată ce spectacolul de la New York va fi pus la punct, voi încerca să-l conving pe Ben să stea acasă și să nu lucreze timp de o lună.

— Eu cred, spuse doamna Thayer, că i-ar fi foarte greu să se odihnească acolo, în preajma regizorilor, a agenților de publicitate și a caselor de discuri, care l-ar deranja mereu la telefon.

Am recunoscut că-l plictiseau foarte mult.

— Ascultă draga mea, spuse doamna Thayer. De ce nu veniți la noi, la Lansdowne, să petrecem o săptămînă împreună ? Vă promit solemn că n-o să vă deranjeze nimeni. Nu voi spune nimănui că sînteți acolo, iar dacă vreunul dintre prietenii noștri va veni, voi spune că nu sîntem acasă. N-o să-i permit domnului Drake nici măcar să se atingă de pian. Iar dacă vrea să facă mișcare, va putea umbla kilometri întregi în curtea noastră, fără ca vreun trecător de pe stradă să-l poată vedea. Va putea sta toată ziua și toată noaptea fără să facă nimic, sau va putea face ce va voi el. Amîndoi veți fi în *Casa libertății.* N-are nevoie să spună nimănui unde se află, iar dacă vreunul dintre prieteni sau cunoștințele de afaceri va afla și va încerca să intre în legătură cu el, am să-l iau la goană. Ei, ce părere ai ?

— Mi se pare minunat, am spus, dar...

— Atunci s-a aranjat, a adăugat doamna Thayer. Vă așteptăm duminică, 11 octombrie.

— O, dar s-ar putea ca spectacolul să nu fie pus la punct pînă duminică, am protestat eu.

— Atunci să rămînă pentru 18, a răspuns doamna Thayer.

Ei bine, a trebuit să sfîrșesc prin a accepta invitația pentru săptămîna de la 25 și Ben a fost foarte încîntat.

— Dacă se țin de promisiune și ne ascund, spuse el, va fi mult mai bine decît dacă rămînem la New York. Știu că Buck și soții Shubert și Ziegfeld mă vor cît timp mai sînt „la modă" și nu-mi vor da pace nici un minut, dacă mă vor putea găsi. Și cu siguranță dacă situația nu va fi așa de roz cum pare, telegrama Irinei ne va ușura plecarea.

În drum spre Philadelphia mi-a fredonat o melodie teribil de frumoasă, la care se gîndea de cînd plecasem de acasă.

— Cred că va fi o bombă, spuse el. Abia aștept să găsesc un pian s-o cînt.

— Dar asta nu înseamnă odihnă, dragul meu.

— Ei, alta acum, n-oi fi vrînd să renunț la o melodie foarte bună ! Nu am așa de multe ca să-mi pot permite luxul de a pierde una. Nu-mi trebuie decît cinci minute să cînt la pian ca s-o rețin.

Soții Thayer ne așteptau cu o mașină foarte arătoasă.

— Ralph, se adresă doamna soțului ei, așază-te pe una din strapontine, iar domnul și doamna Drake se vor așeza la spate, cu mine.

— Aș prefera să stau pe strapontină, spuse Ben și era adevărat, pentru că nu poate suferi

să-şi şifoneze hainele şi stînd înghesuit între două persoane, atît de corpolente, precum gazda noastră şi cu mine, cu siguranţă că le-ar fi mototolit.

— Nu, domnule! spuse cu hotărîre doamna Thayer. Aţi venit la noi să vă odihniţi şi n-o să vă incomodăm de la bun început.

— Dar vă spun sincer că aş prefera....

A fost inutil. Ben a stat înghesuit între noi şi tot timpul drumului s-a cufundat într-o tăcere posomorîtă, incapabil să se gîndească la altceva decît la aspectul detestabil al hainelor sale cînd va coborî din maşină.

Familia Thayer avea o casă foarte drăguţă, iar odaia care ne-a fost destinată era aproape fără cusur. Avea două paturi foarte comode între care se afla o măsuţă de noapte cu o lampă bună pentru citit; o toaletă mare şi un şifonier; un dulap mare cu o mulţime de umeraşe; o cameră de baie cu apă caldă în permanenţă, cu prosoape nu prea noi (şi deci nu erau aspre) şi cu robinete ce nu trebuiau apăsate pentru ca apa să curgă. Şi peste tot erau la îndemînă scrumiere. O, de-am fi putut să ne petrecem tot timpul în această cameră de musafiri, ar fi fost minunat!

Dar curînd am fost chemaţi jos la dejun. O prevenisem pe doamna Thayer, şi Ben a fost servit cu cafea. El o bea simplă.

— Nu serviţi frişcă, domnule Drake?

— Nu. Niciodată.

— Asta pentru că la New York nu puteţi avea o frişcă de bună calitate.

— Nu, nu din cauza asta, ci pentru că nu-mi place frişca în cafea.

— Dar a noastră o să vă placă. Avem vacile noastre şi frişca e atît de grasă, încît zici că-i unt. Nu vreţi să gustaţi puţin?

— Nu, mulţumesc.

— Măcar un pic, să vedeţi cît e de bună.

Îi puse aproape o lingură plină de frişcă în ceaşca cu cafea şi o clipă mi-a fost teamă că o să ia ceaşca şi o să i-o zvîrle în cap, dar se stăpîni şi zîmbind forţat refuză altă porţie.

— Nici n-aţi gustat cafeaua, îi spuse doamna Thayer.

— Ba da, am gustat-o, minţi Ben. E într-adevăr minunată frişca. Dar regret mult că nu-mi face bine.

— Cred că nu face bine nimănui cafeaua, spuse doamna Thayer. Dar pentru că sînteţi aici şi tot nu lucraţi n-aţi vrea să încercaţi să renunţaţi la cafea?

— Aş fi atît de nervos, încît nu m-aţi putea suporta. În afară de asta, nu-mi place cafeaua cu frişcă, nu cea fără frişcă.

— Frişcă într-adevăr curată, grasă ca a noastră, nu poate să vă facă rău, spuse doamna Thayer, şi Ben, învins, refuză să răspundă.

Încercă să-şi aprindă o ţigară Jaguar, ţigară pe care o fumează de ani de zile.

— Aşteptaţi o clipă, spuse domnul Thayer. Încercaţi una dintr-ale mele. Poftim!

— Ce fumaţi? întrebă Ben.

— Trump, spuse gazda noastră întinzîndu-i cutia. Sînt slabe şi n-o să vă irite gîtul.

— Am să încerc mai tîrziu, spuse Ben.

— A, nu, trebuie să încercați chiar acum, interveni doamna Thayer. Ar fi bine să vă obișnuiți cu ele, pentru că va trebui să le fumați tot timpul cît stați aici. N-o să-i lăsăm pe oaspeții noștri să-și fumeze țigările.

Așa că Ben a trebuit să renunțe la Jaguar și să fumeze o țigară Trump, care era chiar mai proastă decît se așteptase.

După dejun ne-am retras în salon, iar Ben s-a dus direct la pian.

— Stai ! Renunță la asta, spuse doamna Thayer. Eu nu-mi uit promisiunile.

— Care promisiuni ? întrebă Ben.

— Nu v-a spus soția ? I-am promis solemn că, dacă veniți la noi, nu veți avea voie să vă atingeți de pian.

— Dar vreau să cînt, spuse Ben. Am în minte o melodie pe care aș vrea s-o ascult.

— Da. Cunosc povestea asta, spuse doamna Thayer. Dumneavoastră credeți că sînteți obligat să ne distrați. Nu trebuie să faceți nimic. V-am invitat pentru plăcerea dumneavoastră, nu să ne delectăm noi cu talentul pe care-l aveți. Frumos ar fi din partea noastră să vă invităm la noi să vă odihniți și-apoi să vă punem să cîntați.

— Dar nu mă puneți să cînt, spuse Ben. Vă spun sincer că vreau să cînt cinci sau zece minute. Am găsit o melodie din care s-ar putea scoate ceva și sînt nerăbdător s-o pun la punct.

— Nu vă cred, căci sînteți neascultător, spuse gazda. Soția v-a spus desigur cît de mult ne place muzica dumneavoastră și de aceea v-ați

gîndit să fiți amabil cu noi. Dar să știți, domnule, că sînt tot atît de încăpățînată ca și dumneavoastră. Cît timp veți fi oaspetele nostru, nu veți cînta la pian nici măcar o notă.

Ben îmi aruncă o privire desperată, mormăi ceva despre despachetarea valizei, care era deja despachetată, și urcă în cameră, unde rămase aproape o oră punîndu-și pe note melodia, fumînd Jaguar după Jaguar și dorind să curgă din robinetele de la baie cafea neagră.

Pe la patru fără un sfert, domnul Thayer insistă să-i arate grădina cu arbuști, care-l interesa pe Ben tot atît de mult cît și calitatea sîrmei întrebuințată la fabricarea acelor de cap.

— Mîine va trebui să mă duc la treburile mele, spuse domnul Thayer, și o să vă las să vă distrați singur. Cred că dacă veți cunoaște puțin plantațiile, o să vă placă mai mult. Primăvara este mai frumos decît acum.

— Îmi închipui.

— Primăvara viitoare va trebui să veniți să le vedeți.

— De obicei primăvara sînt foarte ocupat, spuse Ben.

— Înainte de a intra în casă, urmă domnul Thayer, aș vrea să vă pun o întrebare : melodiile vă vin întîi în minte și apoi le puneți pe note, sau vă așezați la pian și improvizați pînă cînd găsiți ceva bun ?

— Cînd așa, cînd așa... răspunse Ben.

— E foarte interesant, spuse domnul Thayer. De multe ori m-am întrebat cum se procedează. Și acum altă întrebare : compuneți întîi melodia și

apoi o daţi textierilor, sau întîi se scrie cuvintele şi apoi le găsiţi o melodie?

— Cînd aşa, cînd aşa... spuse Ben.

— E foarte interesant, spune domnul Thayer. Sînt fericit că am aflat aceste lucruri. Şi acum ar fi mai bine să ne întîlnim cu doamnele, căci altminteri soţia mea va spune că vă monopolizez.

Spre marea mea uşurare au venit să ne întîlnească tocmai la timp. Ajunsesem la punctul în care fie că ar fi trebuit să-i spun Hildei exact cît cîştigă Ben pe an, fie că n-o interesează asta.

— Ei bine, îi spuse doamna Thayer lui Ben, mi-a fost teamă că Ralph v-a răpit.

— Mi-a arătat grădina cu arbuşti, spuse Ben.

— Şi cum vi s-a părut?

— E minunată, declară Ben, încercînd să răspundă cu mai multă căldură în glas.

— Va trebui să veniţi primăvara s-o vedeţi.

— De obicei primăvara sînt foarte ocupat.

— Ralph şi cu mine sîntem foarte mîndri de grădina noastră cu arbuşti.

— Aveţi şi de ce.

Ben se pregătea să ia o carte din bibliotecă.

— Ce carte e aia? întrebă doamna Thayer.

— *Marele Gatsby,* spuse Ben. Am dorit întotdeauna s-o citesc dar niciodată n-am avut ocazia.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spuse doamna Thayer, luîndu-i-o din mînă. E o vechitură! Cărţile cele mai noi le găsiţi aici pe masă. Sîntem la curent cu tot ce se tipăreşte. Atît Ralph cît şi eu sîntem cititori pasionaţi. Încercaţi una din grămada asta. Toate sînt bune.

Ben aruncă o privire asupra grămezii de cărţi şi-şi alese *Chevrons.* Se aşeză şi o deschise.

— Ce faceţi, domnule, exclamă doamna Thayer, aţi ales scaunul cel mai incomod din toată casa.

— Îi plac scaunele tari, am intervenit eu.

— E tocmai ce-mi trebuie, întări Ben.

— Dar nu se poate să staţi acolo, stărui doamna Thayer. Nu-mi place să vă văd stînd pe un asemenea scaun. Luaţi-l pe celălalt. E cel mai moale şi mai comod scaun în care v-aţi aşezat vreodată.

— Îmi plac scaunele tari, spuse Ben, dar se cufundă în „cel mai moale şi confortabil scaun" şi deschise din nou cartea.

— O, dar acolo nu vedeţi bine, spuse doamna Thayer. Vă stricaţi ochii. Sculaţi-vă pentru o clipă şi daţi-i voie lui Ralph să vă mute scaunul lîngă lampă.

— Văd perfect.

— Lăsaţi că ştiu eu. Ralph, mută scaunul cum trebuie.

— Oricum, tot nu am chef de citit, spuse Ben îndreptîndu-se spre patefon. Bess, spuse el punînd o placă, uite ce am găsit, *Oh, Miss Hannah!* interpretat de grupul The Revelers.

Doamna Thayer sări pur şi simplu de la locul ei şi puse placa înapoi la loc.

— Avem o grămadă de plăci mai noi decît asta, spuse ea. Dă-mi voie să-ţi pun cele mai noi bucăţi de Gershwin.

Din acest moment am început să bănuiesc că gazda noastră e lipsită de delicateţe. În defini-

tiv, Gershwin este un rival al soţului meu, ba după părerea unora chiar unul de valoare. Totuşi, Ben a găsit cîte un cuvînt de laudă după fiecare placă ce se termina şi nici măcar n-a pomenit că unele cîntece erau influenţate de melodiile sale.

— Domnule Drake, spuse gazda noastră într-un tîrziu, vă place coctailul cu gin, sau preferaţi cu Bacardi ?

— Nu-mi place Bacardi de loc, răspunse Ben.

— Pariez că cel pe care-l am eu o să vă placă, spuse domnul Thayer. Mi l-a adus un prieten care de-abia s-a întors din Cuba. E tot ce poate fi mai autentic.

— Nu-mi place Bacardi, spuse Ben.

— Gustaţi-l pe ăsta, insistă domnul Thayer. Am băut toţi coctailul cu Bacardi. L-am înghiţit pe al meu, deşi n-a fost prea bun. Ben a sorbit dintr-al lui şi a pretins că e bun. Nu minţise cînd spusese că nu-i place Bacardi.

Nu voi intra în detalii în ceea ce priveşte cina, voi spune doar că trei dintre felurile de mîncare erau garnisite cu multă brînză şi Ben n-o poate suferi.

— Nu vă place brînza, domnule Drake ? întreabă domnul Thayer, observînd că Ben nu prea mînca cu poftă.

— Nu, răspunse oaspetele de onoare.

— Nu vezi că te necăjeşte, Ralph ? interveni doamna Thayer. Brînza place oricui.

Din nou s-a servit cafea şi Ben a izbutit să ia o ceaşcă înainte de a i se pune frişcă.

Ne-am aşezat să jucăm bridge.

— Vă place să jucaţi pereche, sau separaţi ?

— Noi jucăm întotdeauna pereche, am răspuns eu.

— Nici vorbă de aşa ceva, se-mpotrivi doamna Thayer. Dumneavoastră cu Ralph şi domnul Drake cu mine. Cred că-i o greşeală să joace soţii pereche cu soţiile. Se poate întîmpla să-şi facă unul altuia observaţii şi să-şi spună lucruri neplăcute.

Domnul Thayer şi cu mine am jucat împotriva lui Ben şi a doamnei Thayer, iar eu am pierdut şaizeci de cenţi la o zecime de cent punctul. Cu mult înainte de sfîrşitul serii mi-am dat seama de ce spunea doamna Thayer că ar fi o greşeală să joace cu soţul ei, şi dacă ar fi fost cu putinţă i-aş fi completat seria de lucruri neplăcute.

Tocmai că ne pregăteam să ne culcăm, doamna Thayer bătu la uşă.

— Mi-e teamă că nu aveţi destule cuverturi, strigă ea. În dulap se află pături de rezervă.

— Vă mulţumesc, i-am spus. Sîntem ca într-un cuptor.

— Nu-mi prea vine să cred, insistă doamna Thayer.

— Încuie repede uşa, spuse Ben, pînă n-apucă să intre şi să ne controleze dacă avem picioarele calde.

În timpul micului dejun din dimineaţa următoare am aşteptat zadarnic telefonul care să transmită telegrama Irinei. Telefonul a sunat o dată şi a răspuns doamna Thayer, dar n-am auzit ce spunea. La amiază, Ben mi-a făcut semn să ne întîlnim în camera noastră şi acolo mi-a declarat

posomorît că n-am decît să fac ce vreau, dar el părăsește *Casa libertății* înainte de apusul soarelui.

— Dar n-ai nici un motiv, i-am amintit.

— Sînt un geniu, spuse el. Și este știut că geniile sînt oameni excentrici.

— Și soțiile geniilor devin excentrice cîteodată, am spus eu și am început să fac bagajele.

Domnul Thayer plecase la Philadelphia și la masă eram singuri cu gazda.

— Doamnă Thayer, rosti Ben, vi s-a întîmplat vreodată să aveți presimțiri sau viziuni ?

Doamna păru speriată.

— Nu. De ce ? Dumneavoastră vi se întîmplă ?

— Acum o jumătate de oră am avut o presimțire. Ceva îmi spune că trebuie să plec la New York în seara asta. Nu știu dacă e vorba de afaceri, de boală, sau de altceva, dar presimt că trebuie să plec.

— Iată cel mai extraordinar lucru pe care l-am auzit vreodată ! exclamă doamna Thayer. Mă sperie de moarte.

— Dar n-aveți de ce vă speria, zise Ben. Mă privește numai pe mine.

— Da, dar să vedeți, stărui doamna Thayer, azi-dimineață la micul dejun a sosit o telegramă pentru dumneavoastră. N-am vrut să vă spun nimic pentru că promisesem să nu fiți deranjat. Dar presimțirea dumneavoastră pune lucrurile în altă lumină. Acum îmi pare rău că nu v-am dat telegrama de îndată ce am primit-o, dar țin minte textul și vi-l pot repeta cuvînt cu cuvînt : „Domnului Ben Drake, la domnul Ralph Thayer, Lansdowne, Pennsylvania. În cîntecul Nilului, măsura

a doua a refrenului, toba-bas are în partitură un la bemol care face notă discordantă. N-ar trebui să fie la becar ? Am aprecia venirea dumitale la teatru, în seara aceasta, pentru a pune lucrurile la punct, întrucît trebuie stabilită armonia în orchestră, dacă vrem ca trupa să aibă succes. Complimente, Gene Buck."

— Pare o prostie, nu-i așa ! spuse Ben. Și totuși am văzut piese care au căzut și din cauza cărora s-au pierdut sute de mii de dolari, fiindcă autorul sau compozitorul a părăsit orașul prea devreme. Înțeleg foarte bine de ce vi s-a părut acest mesagiu atît de lipsit de interes. În același timp însă trebuie să fiu mulțumit că steaua mea cea bună m-a ajutat să presimt sau să bănui, oricum vreți să-i spuneți, poruncindu-mi să plec la New York.

Chiar în clipa în care șeful de tren striga „Poftiți în vagoane", doamna Thayer spuse :

— Și trebuie să vă mai fac o mărturisire. Am răspuns telegramei domnului Buck. I-am transmis așa : „Domnul Ben Drake se odihnește acasă la mine. Nu trebuie să fie deranjat. Sugerez ca toba-bas să nu cînte o săptămînă." Și am semnat cu numele meu. Vă rog să mă iertați dacă am făcut o încurcătură. Nu uitați, am făcut-o numai pentru dumneavoastră.

Nu e de mirare că timp de o lună au circulat pe contul lui Ben, la clubul Lambs, cele mai interesante comentarii.

Cura de linişte

— Ei, spuse vioi doctorul, cum te simţi ?

— Cred că-i în regulă, răspunse omul din pat, numai că sînt încă puţin ameţit. Asta-i tot.

— Ai stat sub anestezie o oră şi jumătate. Nu e de mirare că nu eşti încă treaz complet. Dar după o noapte de odihnă o să te simţi mai bine, iar eu am lăsat domnişoarei Lyons ceva care o să te ajute să dormi. Acuma plec. Domnişoara Lyons o să aibă grijă de dumneata.

— Eu mă schimb la ora şapte, spuse domnişoara Lyons. Mă duc la un spectacol cu o F. P. a mea. Dar domnişoara Halsey e o soră foarte bună. Este soră de noapte. Are să-ţi dea tot ce-o să doreşti. Ce pot să-i dau să mănînce, doctore ?

— Absolut nimic pînă mîine, cînd vin să-l văd. O să se simtă mai bine dacă nu mănîncă. Ai grijă doar să stea liniştit. Nu-l lăsa să vorbească şi nu-i vorbi, dacă te poţi abţine. Asta-i tot.

— Să mă abţin ! exclamă domnişoara Lyons. Să ştii că atunci cînd vreau, pot fi la fel ca bătrîna doamnă Sfinx. Cîteodată stau ceasuri de-a rîndul, şi nu singură, şi nu scot o vorbă. Mă gîndesc, mă gîndesc şi visez.

Aveam o F. P. la Baltimore unde mi-am făcut practica. Obişnuia să mă strige Mutulica, dar nu pentru că aş fi mută cum sînt unii oameni, ştiţi, ci pentru că şedeam aşa fără să scot o vorbuliţă. Spunea „aş da orice să-ţi aflu gîndurile, Eleanor". Asta e numele meu de botez, Eleanor.

— Bine, acum trebuie să plec. Ne vedem mîine dimineaţă.

— La revedere, doctore, spuse omul din pat, celui care pleca.

— La revedere, doctore Cox, rosti şi domnişoara Lyons, în timp ce închidea uşa.

— Pare să fie un tip foarte drăguţ, continuă domnişoara Lyons. Şi e şi doctor bun. E prima oară că lucrez cu el. Acordă unei fete creditul că are şi ea ceva în cap. Cei mai mulţi dintre doctori ne tratează ca şi cînd am fi mormoni sau ceva asemănător. Ca doctorul Holland de pildă. Am lucrat cu el săptămîna trecută. Ei bine, m-a tratat ca şi cînd aş fi fost mormon sau ceva asemănător. Pînă la urmă i-am zis: „Nu sînt chiar aşa de proastă cum par". A murit vineri noapte.

— Cine ? întrebă omul din pat.

— Femeia, pacienta pe care o îngrijea, răspunse domnişoara Lyons.

— Şi ce-a zis doctorul cînd i-ai spus că nu eşti chiar aşa de proastă cum pari ?

— Nu-mi amintesc, răspunse domnişoara Lyons. A zis : „Sper că nu", sau aşa ceva. Ce putea să spună ? Tiii ! E şapte fără un sfert. Nici nu

mi-am dat seama că s-a făcut aşa de tîrziu. Trebuie să mă grăbesc şi să te pregătesc pentru noapte. Şi am să-i spun domnişoarei Halsey să aibă grijă de dumneata. Ne ducem să vedem *What Price Glory?* Mă duc cu o F. P. a mea. B. P.-ul ei i-a dat bilete şi o să vină să ne ia după spectacol ca să mergem undeva să cinăm.

Marian, adică F. P. a mea, e nebună după el. Şi, după cîte spune, şi el e nebun după ea. Dar i-am spus azi la amiază cînd m-a chemat la telefon: „Dacă e aşa de nebun după tine, de ce nu te cere de nevastă? E plin de bani şi n-are nici o legătură care să-l reţină, iar după cît pot să-mi dau seama nu are nici un motiv să nu te ia, dacă într-adevăr te doreşte aşa cum spui tu." Atunci ea a spus că poate o va cere astă-seară. Dar eu am zis: „Nu fi proastă, dacă avea de gînd să te ceară nu m-ar fi cărat şi pe mine după voi".

Cît despre faptul că e plin de bani, nu prea îmi vine să cred. I-a spus că are bani şi ea îl crede. Pînă acum nu l-am văzut, dar după cum arată în fotografie, pare să fie unul dintre cei care-s fericiţi cînd cîştigă douăzeci şi cinci de dolari pe săptămînă. Ea crede că trebuie să fie bogat, pentru că lucrează în Wall Street. I-am spus: „Faptul că lucrează în Wall Street nu înseamnă nimic. Ce face acolo? Doar ştii că la blocurile alea sînt şi portari, ca-n toate părţile". Dar ea crede că e dacă nu Dumnezeu, cel puţin cineva foarte mare.

Nu încetează să mă întrebe dacă nu cred că e cel mai bine tip pe care l-am văzut vreodată.

Desigur, îi spun „da", însă fie vorba între noi, nu cred că cineva l-ar putea confunda cu Richard Barthelmess. A, stai! L-am văzut mai deunăzi cînd ieşea de la Algonquin. E într-adevăr cel mai straşnic tip. Arată mai bine decît pe ecran. Roy Steward.

— Ce-i cu Roy Steward? întrebă omul din pat.

— Păi e tipul despre care vorbeam, răspunse domnişoara Lyons, este B.P.-ul F.P.-ei mele.

— Poate că sînt eu un M. P. că nu ştiu, dar nu vrei să-mi spui şi mine ce înseamnă aceşti B. P. şi F. P.?

— A da, mai eşti încă puţin ameţit nu-i aşa? spuse domnişoara Lyons. O F. P. este o prietenă fată şi un B. P. este un prieten băiat. Credeam că toată lumea ştie. Acum mă duc s-o caut pe domnişoara Halsey, să-i spun să fie drăguţă cu dumneata... Dar poate că e mai bine să nu-i spun.

— De ce? întrebă omul din pat.

— A, nimic. Mă gîndeam la ceva curios, care s-a întîmplat cînd am fost ultima oară de gardă aici la spital. Era în ziua în care omul fusese operat. Şi era cel mai chipeş tip pe care l-am văzut vreodată. Cînd am ieşit din gardă, i-am spus domnişoarei Halsey să fie drăguţă cu el, aşa cum era să-i spun şi pentru dumneata. Dar cînd am venit dimineaţa, murise. Nu e curios?

— Foarte!

— Ei, spuse domnişoara Lyons, cum te-ai simţit azi-noapte? Să ştii că arăţi mult mai bine. Cum ţi-a plăcut domnişoara Halsey? I-ai văzut

gleznele ? Pot spune că sînt cele mai fine glezne pe care le-am văzut vreodată. Frumoase. Îmi amintesc că într-o zi Tyler, unul dintre interni, a zis că dacă nu ar putea vedea decît gleznele noastre, ale mele și ale domnișoarei Halsey, n-ar ști care e ea și care sînt eu. Desigur că între noi nu există nici o altă asemănare. Ea se apropie de treizeci, și află că nimeni n-a confundat-o vreodată cu Julia Hoyt. Helen.

— Cine e Helen ? întrebă omul din pat.

— Helen Halsey. Helen e numele ei de botez. A fost logodită cu cineva din Boston. Studia medicina la Tufts College. Dar a murit. Și ea continua să-i poarte fotografia. Eu îi spun mereu că-i proastă dacă tot mai plînge după un bărbat care a murit acum patru ani. Și în afară de asta, o fată trebuie să fie nebună ca să se mărite cu un doctor. Au prea multe alibiuri. Cînd o să mă mărit, bărbatul meu va trebui să aibă o slujbă cu ore fixe, așa cum au cei din Wall Street sau din alte părți. Pentru ca atunci cînd nu vine acasă la timp, să găsească o scuză mai bună decît aceea că a fost la un bolnav. Cînd locuiam cu sora mea, am folosit și eu pretextul ăsta. Dacă se întîmpla să întîrzii în oraș, îi spuneam că am stat cu un bolnav. Niciodată n-a bănuit nimic. Biata soră-mea. S-a măritat cu unul cît un butoi. Dar așa cum arăta ea, nici nu se putea mărita cu cineva mai de soi. Lucrez asta pentru ea. E o față de masă de bridge, cadou pentru ziua ei de naștere, împlinește douăzeci și nouă de ani. Cam mult, nu ? Ce zici ?

— Poate pentru dumneata, pentru mine nu, spuse omul din pat.

— Dumneata ai vreo patruzeci, nu ? întrebă domnișoara Lyons.

— Cam așa.

— Dar mie cît îmi dai ?

— Douăzeci și trei.

— Am douăzeci și cinci, spuse domnișoara Lyons. Douăzeci și cinci, și patruzeci. Asta înseamnă o diferență de cincisprezece ani. Dar cunosc o pereche în care soțul are patruzeci și cinci și ea doar douăzeci și patru, și se înțeleg foarte bine.

— Eu sînt însurat, declară omul din pat.

— Nici nu se putea să nu fii, urmă domnișoara Lyons. Ultimii mei patru bolnavi au fost toți oameni însurați. Dar în privința asta prefer orice bărbat unei femei. Nu pot să sufăr femeile. Vreau să spun pe cele bolnave. Tratează sora ca pe un cîine, mai ales cînd e drăguță. Ce citești ?

— *Vanity Fair*, spuse omul din pat.

— *Vanity Fair ?* Credeam că e o revistă.

— Este o revistă și este și o carte. Asta este cartea.

— E vorba de o fată ?

— Da.

— N-am citit-o încă. Am fost foarte ocupată să termin lucrul ăsta pentru ziua de naștere a surorii mele. Împlinește douăzeci și nouă de ani. E o față de masă pentru bridge. Cînd ajungi la vîrsta asta, ce-ți mai rămîne de făcut decît să joci bridge și să dezlegi cuvinte încrucișate ? Îți plac cuvintele încrucișate ? O vreme m-am ocu-

pat de ele cu religiozitate, dar mi s-a făcut silă pînă la urmă. Ţi se cer nişte cuvinte aşa de aiurea. De pildă, într-o zi era un cuvînt format numai din trei litere şi spunea „un peşte prelung", şi prima literă trebuia să fie E. Şi numai trei litere. Nu putea să fie corect. Atunci mi-am zis că, dacă cer nişte cuvinte aşa de imposibile, la ce bun să-ţi spargi capul cu ele? Viaţa e prea scurtă. Şi trăim o singură dată. Cînd ai murit, eşti mort pentru multă vreme. Aşa obişnuia să spună un B.P. al meu. Era o figură. Dar era nebun după mine. M-aş fi căsătorit cu el, de n-ar fi fost o F. P. a mea care i-a spus minciuni despre mine. Şi mai zicea că-i prietenă. Charley Pierce.

— Cine e Charley Pierce?

— Era B.P.-ul meu, căruia cealaltă fată i-a spus minciuni despre mine. I-am spus eu lui: „Dacă tu crezi toate poveştile astea care se spun despre mine, poate că e mai bine să ne despărţim o dată pentru totdeauna. Nu vreau să fiu legată de cineva care crede toate murdăriile pe care le aude despre mine." Mi-a zis că nu crede cu adevărat şi dacă vreau să-l primesc înapoi, n-o să se mai certe cu mine niciodată. Dar eu am zis că e mai bine pentru noi să ne despărţim. Am primit înştiinţarea lor de nuntă acum doi ani, cînd încă îmi făceam practica la Baltimore.

— S-a însurat cu fata care i-a spus minciuni despre dumneata?

— Da, prostuţul de el. Şi pariez că e fericit. Sînt foarte potriviţi unul pentru celălalt. Era băiat foarte cumsecade pînă i-a sucit ea capul. Era atît de atent cu mine, de parcă i-aş fi fost

soră sau ceva asemănător. Îmi place să mă respecte un bărbat. Cei mai mulţi încearcă să te sărute, înainte chiar de a şti cum te cheamă.

Doamne, tare mi-e somn în dimineaţa asta! Şi am şi de ce. Ştii la ce oră am ajuns acasă azi-noapte, sau mai bine zis azi-dimineaţă? La trei şi jumătate. Ce-ar zice mama, dacă şi-ar vedea acum fiica. Dar ştiu c-am petrecut bine. Mai întîi m-am dus la spectacolul *What Price Glory?* cu F. P. a mea şi după aceea B. P.-ul ei ne-a luat şi ne-a dus cu un taxi la Barney Gallant. Orchestra lui Peewee Byers cîntă acum acolo. De obicei cînta orchestra lui Whitmann. Tii, ce mai dansează omul ăsta! Vreau să spun Roy.

— Cine? B.P.-ul F.P.-ei dumitale?

— Da. Dar eu n-aş zice că e chiar aşa de nebun după fată, cum crede ea. Oricum, dar asta e secret, şi-a notat numărul de telefon al spitalului în timp ce Marian se dusese să-şi pudreze nasul şi a spus că o să-mi dea un telefon azi pe la amiază. Tii, ce somn îmi e? Roy Steward!

— Ei, spuse domnişoara Lyons, ce mai face pacientul meu? Am întîrziat cu douăzeci de minute, dar sincer vorbind, e mare lucru că m-am putut scula şi acum. Două nopţi la rînd e cam mult pentru copilul ăsta.

— Din nou la Barney Gallant? întrebă omul din pat.

— Nu, la dans, dar tot cam pînă la ora aceea. Desearǎ însă o să fie altfel. Îndată ce ajung acasă mă bag în pat. Dar am petrecut minunat. Şi sînt nebună după cineva anume.

— Roy Steward ?

— Cum de ai ghicit ? Dar sincer vorbind e un tip superb. Și e atît de diferit de toți ceilalți. Spune niște lucruri așa de caraghioase, că mori de rîs. Vorbeam despre cărți și lectură și m-a întrebat dacă-mi plac poeziile, dar pronunța puiziile, și eu i-am spus că le ador și că Edgard M. Guest este favoritul meu, și apoi l-am întrebat dacă-i place Kipling, și ce crezi că mi-a zis ? Mi-a spus că nu-l cunoaște.

Și are niște idei ! Am stat acasă pînă la unsprezece și jumătate și n-am făcut altceva decît să discutăm, iar vremea a trecut ca și cînd am fi fost la un spectacol. Ei mai plăcut decît un spectacol. Totuși, pînă la urmă mi-am dat seama cît e de tîrziu și l-am întrebat dacă nu crede că e mai bine să plece, iar el a spus că nu pleacă decît dacă merg și eu cu el, așa încît l-am întrebat unde am mai putea merge la ora aceea, iar el mi-a răspuns că știe, undeva pe șosea, afară din oraș, un local, și eu n-am vrut să merg, dar el a spus că nu stăm mai mult decît un dans, așa că am mers cu el la hanul Jericho.

Nu știu ce-o fi gîndit despre mine femeia la care stau, că am plecat de acasă la ora aceea. Dar el e un dansator minunat și un gentleman perfect așa încît am dansat mai mult decît un dans și fără să-mi dau seama a trecut de ora două. Am băut un pic de gin și m-a sărutat doar o dată, cînd ne spuneam noapte bună.

— Și cum rămîne cu Marian, F.P. a ta ? Știe ?

— Despre Roy și despre mine ? Nu. Întotdeauna spun că ceea ce nu se știe nu poate face rău. În afară de asta, nu trebuie să știe nimic, nu încă. Dar dacă ar fi avut o șansă cît de mică, dacă aș fi știut că Roy ține cîtuși de puțin la ea, aș fi fost cea de pe urmă ființă din lume care să-i accepte avansurile. Și sper că nu sînt. Dar cîtă vreme între ei nu e nimic serios, totul e foarte simplu. Și, din întîmplare, eu știu asta. Marian nu e fata care-i trebuie lui. În primul rînd, deși e drăguță într-un anumit fel, tenul îi e urît și părul ca sîrma, iar fața, vai, fața parcă-i o caricatură. Și nici nu e destul de amuzantă pentru Roy. Îi place mai mult să stea acasă decît să iasă undeva. Auzi dumneata, să stai acasă ! Ca și cum n-ai timp destul să stai acasă, cînd nu ai pe cineva care să te scoată în oraș.

N-ar putea fi niciodată o soție bună pentru el. Peste un an o să fie om bogat, dacă-i merg bine treburile în Wall Street, așa cum speră. Și un om bogat vrea să aibă o soție care să facă față cerințelor impuse de situația lui, adică să poată primi și să iasă în lume din cînd în cînd. Nu vrea o soție pe care trebuie s-o tragă cu sila după el. Și-apoi el arată prea bine pentru Marian. Un tip care arată așa de bine are nevoie de o soție drăguță, căci de nu, și asta o știi foarte bine, o să se găsească o fată frumoasă care să i-l sufle. Dar e o prostie să vorbim despre căsătorie între ei. Pentru asta ar trebui mai întîi să-i ceară mîna,

și el n-are s-o facă. Știu eu ce știu. Așa că nu mă simt de loc vinovată față de ea.

Cunoști vechea zicătoare că în dragoste totul e permis. Iar eu, dar te rețin de la lectura cărții. A, da, era cît pe ce să uit un C. pe care vi l-a făcut domnișoara Halsey. Dar știi ce-i un C. ?

— Da, știu. Un compliment.

— Bine, atunci să facem schimb, dumneata îmi transmiți unul și eu ți-l spun pe ăsta.

— Dar n-am vorbit cu nimeni în afară de doctor. Cel mult pot să-ți spun unul de la mine. M-a întrebat ce părere am despre dumneata și i-am răspuns că merge.

— Tot e mai mult decît nimic. Domnișoara Halsey a spus că dacă ai fi bărbierit și pus la punct, n-ai arăta rău. Și acum mă duc să văd dacă nu mi-a venit o scrisoare. Cea mai mare parte din scrisori le primesc acasă, dar se mai întîmplă cîteodată să mai primesc cîte una și aici. Aștept o scrisoare de la comisia de examinare, să-mi comunice dacă am trecut examenul. Pun niște întrebări aiurea, ca de pildă : „Este gheața un dezinfectant ?" Cui îi arde de asta ? Nimeni n-o să strice gheața ca să omoare niște microbi cînd e atîta nevoie de ea pentru băuturi. Îți plac băuturile cu sifon ? Roy spune că să amesteci whisky cu sifon înseamnă să-l strici. El îl bea simplu. E grozav ! Dar poate vrei să citești.

— Bună dimineața, spuse domnișoara Lyons. Ai dormit bine ?

— Nu prea, spuse omul din pat, am...

— Pariez că ai dormit mai mult decît mine, spuse domnișoara Lyons. E tipul cel mai perseverent pe care l-am întîlnit vreodată în viața mea. L-am întrebat aseară : „Nu obosești niciodată de atîta dans ?" Și mi-a răspuns că obosește numai cînd dansează cu unele persoane, dar că sînt altele cu care oricît ar dansa tot nu mai obosește. La care eu i-am spus : „Da, domnul e Neobosit, dar să știi că nu m-am născut ieri, cunosc și eu refrenul ăsta și pariez că ai mai spus-o pînă acum la vreo cincizeci de fete". Deși cred că n-o spunea numai așa.

Sigur că în majoritatea cazurilor oricine preferă să danseze cu o fată zveltă și nu cu una grasă. Îmi amintesc de un B.P. al meu din Washington. Spunea că atunci cînd dansează cu mine, parcă dansează singur. Ar putea să pară o insultă, dar de fapt era un compliment. Voia să spună că nu făcea nici un fel de efort cînd dansa cu mine, nu ca atunci cînd dansa cu alte fete. De exemplu cu Marian, după care oricît de nebun ar fi tot n-o să poată face din ea o dansatoare bună, căci atunci cînd dansezi cu ea ți se pare că muți din loc un pian sau cam așa ceva. Aș muri dacă aș fi grasă. Lumea face întotdeauna glume pe socoteala celor grași. Și e o zicală veche care spune că grasul nimănui nu i-i drag. Iar dacă-i vorba de o fată, apoi e și mai rău. Pe lîngă faptul că bărbații glumesc pe socoteala lor și nu vor să danseze cu ele și așa mai departe, încearcă întotdeauna să slăbească și nu pot să mănînce ce vor. Eu, totuși,

pariez că dacă aş fi grasă, aş mînca tot ce aş vedea. Deşi, cred că nu. Şi aşa, abia mă ating de mîncare. Dar bărbaţii glumesc pe socoteala lor.

N-am să uit niciodată o zi din iarna trecută. Eram la un bolnav în Great Neck şi soţia pacientului era cea mai grasă persoană pe care am văzut-o vreodată. Aveau acasă un radio, şi într-o zi a citit în ziar că Bugs Baer o să vorbească la radio şi că probabil va fi foarte amuzant pentru că are mult umor. Aţi citit vreodată articolele lui ? Femeia asta era însă foarte sensibilă la capitolul „grăsime", iar eu simţeam că mor ascultîndu-l pe Bugs Baer, care tot timpul n-a făcut altceva decît să spună o serie de trăsnăi despre o femeie grasă, şi eu nu puteam să rîd pentru că era ea lîngă mine şi asculta. Printre altele a spus că femeia, femeia grasă despre care povestea, era atît de grasă încît purta la degetul gros un ceas de mînă. Henry J. Belden.

— Cine e Henry J. Belden ? E numele doamnei grase din povestea lui Bugs Baer ?

— Aş, de unde, spuse domnişoara Lyons, Domnul Belden e bolnavul din Great Neck. A murit.

— Am impresia că o mulţime din bolnavii dumitale au murit.

— Nu-i aşa că e extraordinar ? se miră domnişoara Lyons. Dar asta e realitatea, aşa s-a întîmplat în ultimul timp. Ultimii mei cinci bolnavi au murit toţi. Fără îndoială că e o întîmplare, dar fetele glumesc pe socoteala mea, şi-şi

spun că sînt piază-rea, iar cînd domnişoara Halsey m-a văzut aici, în seara cînd ai fost operat, a spus : „Dumnezeu să-l aibă-n pază !" E numele sorei de noapte. Dar dumneata ai să te-ncăpăţînezi, o să trăieşti şi o să-mi strici recordul, nu-i aşa ? Ei, glumesc şi eu. Sigur că vreau să te faci sănătos.

Totuşi, trebuie să recunosc că e curios felul în care s-au petrecut lucrurile şi asta m-a făcut să mă simt foarte prost. Pe urmă, eu nu sînt dintre fetele alea cărora nici nu le pasă. M-am ataşat teribil de mult de unii dintre pacienţii mei şi detest să-i văd murind, mai cu seamă dacă sînt bărbaţi şi nu prea grav bolnavi şi se poartă mai mult sau mai puţin corect, fără să răcnească după tine în clipa cînd ai ieşit din odaie. În toată cariera mea am avut un singur bolnav de care nu mi-a părut rău că a murit şi ăsta era o femeie. Avea nefrită. Doamna Judson.

Vrei *chewing-gum ?* Eu, cînd sînt nervoasă, mestec. Ori de cîte ori n-am dormit destul, sînt nervoasă. Dar poţi să pariezi că deseară o să stau acasă, cu sau fără B.P.-ul meu. De altminteri tot are el astă-seară o treabă, o şedinţă a directorilor, sau aşa ceva. E cel mai ocupat tip din lume. Aseară i-am spus : „Aş zice că şi tu ai nevoie de somn, chiar mai mult decît mine ; în afaceri trebuie să ai mintea limpede sau, dacă nu, bancherii ăia mari or să profite şi or să te jefuiască — nu-ţi poţi permite luxul să fii somnoros", aşa i-am spus.

Ştii ce mi-a răspuns ? Zice : „Nu, dar fără îndoială că pentru dumneata asta n-are nici o im-

portanță, deoarece chiar dacă te culci în timpul gărzii, nu e nici un pericol să faci vreo greșeală, poate doar să dai unui pacient o tabletă de biclorat de mercur în loc să-i faci o frecție cu alcool." Ce să spun, e nemaipomenit! Și nu te poți stăpîni să nu rîzi.

Aseară am ieșit în patru. El și-a adus un B.P. de-al lui și încă o fată. Una foarte ștearsă, dar B.P.-ul nu era rău de loc, numai că a insistat să-l ajut să bea o jumătate de sticlă de *scotch*, și pe deasupra și niște gin. Cred că am fost sufletul petrecerii. Asta la început. După aceea mi s-a făcut rău și n-a mai fost chiar așa de plăcut.

Dar la început, fără îndoială, am luat-o tare. Și cred că am nimerit-o prost cu B.P.-ul lui Roy. O cunoaște și pe Marian, dar n-o să-i spună nimic, și dacă i-o spune, puțin îmi pasă. Dacă nu vrea să-și piardă curtezanii, n-are decît să nu-i prezinte fetelor drăguțe. Nu vreau să zic c-oi fi vreo Norma Talmagde, dar cel puțin... ei, da... sigur că mi-a fost tare rău cînd mi-a venit rău!

Azi la amiază trebuie să-i dau Marianei un telefon. Din seara cînd mi l-a prezentat, n-am mai vorbit cu ea. Mi-a fost oarecare teamă. Dar trebuie să aflu ce știe. Sau dacă e supărată pe mine. Cu toate că nu știu ce-i cu ea, ce zici? Dar poate vrei să citești.

— Am sunat-o la telefon pe Marian dar n-am găsit-o. E plecată din oraș și se întoarce deseară. Are un bolnav la Hudson, New York. Acolo s-a dus. A chemat-o în noaptea aceea, în noaptea cînd m-a prezentat lui Roy.

— Bună dimineața, rosti domnișoara Lyons.

— Bună dimineața, răspunse omul din pat. Ai dormit destul?

— Da, zise domnișoara Lyons. Adică vreau să spun nu, nu destul.

— Ce-i cu ochii dumitale, sînt cam umflați. S-ar părea că ai plîns.

— Cine? Eu? Ar trebui mai mult, adică vreau să spun, doar nu sînt copil! Dar hai, citește mai departe.

— Ei, bună dimineața, spuse domnișoara Lyons. Ce mai face pacientul meu? Va să zică veni și ultima dimineață cînd îți mai pot spune așa? Ești un răutăcios dacă te-ai vindecat așa de repede și mă lași fără slujbă. Eh! glumesc, îmi pare bine că te-ai refăcut și nu-mi strică nici mie un pic de odihnă.

— Din nou o noapte albă? întrebă omul din pat.

— Destul de albă, recunoscu domnișoara Lyons. Și o alta în perspectivă. Dar mîine n-am să mă scol de loc din pat. Vorbesc serios, fiindcă azi-noapte am dansat atîta încît credeam c-am să cad din picioare. Dar e un dansator, o nebunie. Și cel mai drăguț tip pe care l-am întîlnit de cînd sînt în orașul ăsta, dacă e vorba de conversație. Nu-i un șmecher și nici unul care încearcă cu tot dinadinsul să aibă haz tot timpul, ci e pur și simplu drăguț. Te înțelege. Parcă-ți citește gîndurile. George Merse.

— George Merse? exclamă omul din pat.

— Da, de ce? se miră domnişoara Lyons. Îl cunoşti?

— Nu, dar credeam că vorbeşti despre Steward, despre Roy.

— A, ăla! exclamă domnişoara Lyons. Nu, nu-i vorba de el. E proprietate particulară; proprietatea particulară a altcuiva, nu a mea. E logodit cu F.P. a mea, cu Marian. Asta s-a întîmplat alaltăieri seara, după ce s-a întors de la Hudson. A avut un pacient acolo. Mi-a spus alaltăieri noapte. Am felicitat-o. N-aş fi vrut pentru nimica-n lume să-i rănesc sentimentele. În ce belea se mai vîră, Doamne sfinte, măritîndu-se cu tontălăul ăsta. Dar desigur, unele persoane n-au de ales. Şi mă îndoiesc că o să se poată căsători vreodată, doar dacă o să-şi găsească niscaiva prieteni care să-i împrumute bani pentru acte.

A reuşit s-o facă să creadă că lucrează în Wall Street, dar pariez că dacă se duce vreodată pe-acolo, e doar ca să măture. Este unul dintre tipii ăia care te amuză pentru moment, dar nimeni nu vrea să trăiască în casă cu un clovn. Şi detest să mă mărit cu un bărbat care nu se gîndeşte decît să iasă în fiecare seară să danseze şi să bea.

O clipă am avut intenţia să-i spun ce gîndesc în privinţa asta. Dar aş fi mîhnit-o, sau aş fi făcut-o să creadă că sînt geloasă sau cine ştie ce altceva. Ca şi cînd nu l-aş fi putut cuceri şi aşa. Chiar dacă n-ar fi atît de imposibil şi chiar dacă l-aş fi plăcut în loc să-l dispreţuiesc, tot nu l-aş fi luat, pentru că ea e F.P. a mea. Şi mai cu seamă în lipsa ei din oraş.

E tipul de om care se căsătoreşte cu o infirmieră, gîndindu-se că poate într-o zi o să fie bolnav. Cunoşti tipul ăsta de oameni.

Dar spune-mi, ai auzit vreodată despre J. P. Morgan şi Co? Acolo lucrează B.P.-ul meu şi nici măcar nu pretinde că este proprietarul firmei. George Merse.

Tot n-ai terminat cartea?

Campionul

Midge Kelly şi-a înscris primul knock-aut din carieră la vîrsta de şaptesprezece ani. Învinsul a fost fratele său Connie, cu trei ani mai mic decît el şi schilod. Cauza a fost o monedă de jumătate de dolar dată mezinului Kelly de către o doamnă al cărei automobil era cît pe ce să-i trimită pe lumea cealaltă sufletul din trupuşorul firav.

Connie nu ştia că Midge este acasă, căci altminteri n-ar fi făcut pentru nimic în lume imprudenţa să lase moneda pe braţul celui mai incomod fotoliu din odaie, ca să-i poată admira frumuseţea strălucitoare. Cînd Midge a intrat în odaie venind din bucătărie, schilodul a acoperit moneda cu mîna, dar mişcarea n-a fost îndeajuns de iute ca să scape ochiului ager al fratelui.

— Ce ai acolo ? întrebă Midge.

— Nimic, răspunse Connie.

— Şontorog mincinos ce eşti, zise Midge.

Cu paşi mari veni pînă la scaunul fratelui şi apucîndu-i mîna în care ţinea moneda, îi porunci :

— Dă-i drumul !

Connie începu să plîngă.

— Hai, tacă-ţi fleanca şi dă-i drumul, spuse cel mai în vîrstă, şi smuci mîna fratelui de pe braţul fotoliului.

Moneda căzu pe duşumeaua goală. Midge se aruncă după ea. Gura subţire i se lărgi într-un rînjet triumfător.

— Nimic, hai ? Dacă e nimic, atunci n-ai nevoie de ea.

— Dă-mi-o înapoi, hohoti cel mai tînăr.

— Îţi dau eu ţie. O să-ţi rup urechile, puşlama mincinoasă ce eşti. De unde ai furat-o ?

— N-am furat-o. E a mea. Am primit-o de la o doamnă care a fost cît pe ce să mă calce cu maşina.

— Păcat că n-a făcut-o.

Midge se îndreptă spre uşa din faţă. Schilodul îşi luă cîrja de jos, se ridică din fotoliu cu greutate şi suspinînd porni către Midge. Acesta îl auzi şi se opri.

— Stai locului, spuse el.

— Vreau moneda, strigă băiatul.

— Ştiu eu ce vrei, zise Midge.

Şi strîngînd pumnul în care ţinea moneda de jumătate de dolar, îl lovi cu toată puterea în gură. Connie căzu pe duşumea ca trăsnit, iar cîrja peste el. Midge rămase în picioare lîngă trupul nemişcat.

— Ei, îţi ajunge ? îl întrebă. Sau mai vrei una ?

Şi-l lovi în piciorul bolnav.

Nu primi nici un răspuns de la băiatul de pe duşumea. Midge îl privi o clipă, apoi moneda din palmă, şi ieşi în stradă fluierînd.

Peste o oră, cînd doamna Kelly se întoarse acasă, după slujba de la spălătoria Faulkner, îl găsi pe Connie jos pe podea gemînd. Îngenunche lîngă el și îl strigă de mai multe ori. Apoi se ridică și, palidă ca o stafie, fugi din casă.

Doctorul Ryan plecă de acasă de la Kelly pe-nserate și porni spre Heldsted Street. Doamna Dorgan îl pîndea din spatele porții.

— Cine-i bolnav, doctore ? întrebă doamna.

— Bietul Connie, răspunse doctorul. A căzut.

— Cum s-a întîmplat.

— Nu știu sigur, Margaret, dar pariez că a fost lovit.

— Lovit ! exclamă doamna Dorgan. De ce ? De cine ?

— L-ai văzut pe celălalt, acum de curînd ?

— Pe Michael ? Nu, nu l-am văzut de azi-dimineață. Doar nu crezi că...

— Nu-l învinovățesc pe el, Margaret, spuse doctorul cu gravitate. Dar buzele puștiului sînt umflate și plesnite, iar piciorul schilod e vînăt. Fără îndoială că singur nu și-a putut face toate astea, și cred că Helen îl bănuiește pe celălalt.

— Doamne ferește, rosti doamna Dorgan. Dau o fugă pînă acolo, să văd dacă pot să fiu de ajutor.

— Iată o femeie de treabă, gîndi doctorul Ryan, continuîndu-și drumul.

Către miezul nopții, cînd Midge se întoarse acasă, o găsi pe mamă-sa veghindu-l pe Connie. Nu-și ridică privirea.

— Ei, spuse Midge, ce s-a întîmplat ?

Mama continua să tacă. Midge repetă întrebarea.

— Știi prea bine ce s-a-ntîmplat, Michael, spuse mama într-un tîrziu.

— Nu știu nimic, zise Midge.

— Nu minți, Michael. Ce i-ai făcut fratelui tău ?

— Nimic.

— L-ai bătut.

— Da, l-am bătut. Și ce-i cu asta ? Nu e prima oară.

Cu buzele încleștate, cu obrazul alb ca varul, Helen Kelly se ridică din fotoliu și merse drept spre el. Midge se rezemă cu spatele de ușă.

— Astîmpără-te mamă, nu te apropia. Nu vreau să mă lupt cu o femeie.

Ea continuă să se apropie, respirînd cu greutate.

— Stai pe loc, mamă, o preveni Midge.

După o luptă scurtă, mama zăcea pe dușumea în fața lui.

— Nu ești rănită, mamă. Ai noroc că pumnul meu n-a lovit cum trebuie. Și-apoi, ți-am spus să te astîmperi.

— Dumnezeu să te ierte, Michael !

Midge îl găsi pe Hap Collins la Royal jucînd cărți.

— Vino afară pentru o clipă, spuse el.

Hap îl urmă afară, în stradă.

— O șterg din oraș pentru cîtăva vreme, spuse Midge.

— De ce ?

— Ei, a fost o mică încăierare acasă. Puștiul mi-a șterpelit o jumătate de dolar și cînd m-am

dus să i-l iau, m-a pocnit cu cîrja. Aşa că l-am lăsat lat. Şi bătrîna a venit la mine cu un scaun şi i l-am luat din mînă şi ea a picat jos.

— E lovit rău Connie ?

— Nu.

— Atunci de ce speli putina ?

— Cine dracu ţi-a spus că spăl putina ? Mi-e silă şi m-am săturat să mă tot bată la cap. Asta-i tot. Aşa că o şterg pentru cîtăva vreme şi vreau nişte parale.

— N-am decît şaptezeci şi cinci de cenţi, spuse Happy.

— Nu prea eşti în formă, nu-i aşa ? Ce să faci, sînt buni şi ăştia, o scoţi la capăt şi cu ei.

— N-ar fi trebuit să-l loveşti pe puşti, spuse el.

— Nu ţi-am cerut părerea pe cine să lovesc, mîrîi Midge. Încearcă numai să-mi pui în spinare ceva şi o încasezi şi tu. Acu mă duc.

— Du-te învîrtindu-te, spuse Happy, dar nu înainte de a fi sigur că Midge nu-l mai putea auzi.

În dimineaţa următoare, devreme, Midge se urcă într-un tren spre Milwaukee. N-avea bilet, dar nu ştia nimeni. Controlorul era în cabină.

Şase luni mai tîrziu, într-o noapte, Midge ieşi grăbit pe uşa pe care scria „intrarea pe scenă" a clubului Star Boxing şi se-ndreptă către localul lui Duane, la al doilea colţ de stradă. Avea în buzunar cei doisprezece dolari pe care îi primise ca răsplată pentru că de-a lungul celor şase reprize

din cadrul primelor meciuri preliminare a campionatelor îl bătuse pe un oarecare Demon Dempsey.

Era primul angajament de profesionist al lui Midge în această artă de luptă masculină. De asemeni era primul cîştig pe care îl primea după săptămîni de zile.

În drum către Duane, trebui să treacă prin faţa localului lui Niemann. Îşi trase şapca pe ochi şi iuţi pasul pînă ce trecu de el. Înăuntru, la Niemann, era un barman care vreme de zece zile, încrezîndu-se în Midge, i-a dat băutură şi mîncare, cu condiţia ca atunci cînd va primi banii pentru preliminare, să vină să-şi achite datoria.

Midge intră cu paşi mari în localul lui Duane şi azvîrlind un dolar de argint pe tejghea, îl trezi pe barmanul care moţăia.

— Dă-mi un pahar.

Bău pahar după pahar pînă cînd o parte din spectatorii de la gala de box veniră la barul lui Duane. Un tinerel de vreo douăzeci de ani, de lîngă tînărul Kelly, îşi luă inima-n dinţi şi i se adresă :

— Nu cumva ai boxat dumneata în prima repriză ? îndrăzni el.

— Mda, răspunse Midge.

— Mă cheamă Hersch, spuse celălalt.

Midge primi în tăcere surprinzătoarea informaţie.

— Nu vreau să mă bag în sufletul dumitale, continuă domnul Hersch, dar aş vrea să-ţi fac cinste cu un pahar.

— Bine, spuse Midge, dar nu te omorî cu firea.

Domnul Hersch rîse zgomotos şi făcu semn barmanului.

— Da ştiu că l-ai snopit astă-seară pe tipul ăla, spuse, după ce fură serviţi, cel care plătea băutura. Am crezut c-o să-l omori.

— Dacă-mi puneam mintea cu el, o făceam, răspunse Midge. Am să-i omor pe toţi.

— Ai încasat loviturile foarte bine, spuse celălalt cu admiraţie.

— Am încasat eu ceva ? întrebă Midge. Ascultă, pot să lovesc ca o maşină. Ai văzut ce muşchi am la umeri ?

— Dacă i-am văzut ? E cu neputinţă să nu-i vezi, răspunse Hersch. I-am spus tipului de lîngă mine : „Ia te uită ce umeri largi are. Nu-i de mirare că loveşte aşa."

— Dacă-l pocnesc pe vreunul, poate să-şi ia adio, zise Midge. O să-i omor pe toţi.

Pînă la ora de închidere a barului au continuat să-i omoare cu vorba pe toţi. La despărţire, Midge şi noul său prieten şi-au strîns mîna şi au hotărît să se întîlnească în seara următoare.

Vreme de aproape o săptămînă cei doi au fost împreună mai tot timpul. Hersch avea plăcutul rol de a asculta modestele laude pe care Midge şi le aducea singur şi de a-i umple paharul, ori de cîte ori era gol. Dar într-o seară, regretînd din tot sufletul, Hersch îl anunţă pe Midge că trebuie să se ducă la cină.

— Am o întîlnire la ora opt, mărturisi el. Aş putea să rămîn aici pînă atunci, dar trebuie să

mă duc acasă să mă spăl şi să-mi pun hainele cele bune, pentru că fata cu care mă întîlnesc e cea mai drăguţă puştoaică din Milwaukee.

— Nu poţi să-mi aranjezi şi mie ceva ? întrebă Midge.

— Nu ştiu pe cine să aduc, răspunse Hersch. Dar stai ! Am o soră şi dacă nu e ocupată, va fi O.K., deşi nu prea arată cine ştie ce.

Astfel, Midge, Emma Hersch şi fratele Emmei, împreună cu cea mai drăguţă puştoaică din Milwaukee s-au întîlnit la localul lui Wall şi au dansat pînă la mijlocul nopţii. Midge şi Emma au dansat tot timpul împreună, pentru că, deşi fiecare dans părea că îi sporeşte setea, Lou Hersch a fost prea treaz pentru a dansa cu sora lui.

A doua zi, fără un ban în buzunar, în ciuda dibăciei sale nemaipomenite de a-i lăsa pe alţii să plătească, Midge a trebuit să-l caute pe Doc Hammond, impresarul meciurilor de la Star, şi i-a cerut să-l programeze pentru gala următoare.

— Aş putea să te programez cu Tracy, pentru meciul următor, spuse Doc.

— Cît iese din afacerea asta ? întrebă Midge.

— Un pol, dacă-l baţi, îi spuse Doc.

— N-ai inimă, protestă Midge. N-am fost la înălţime data trecută ?

— Ba da. Totuşi mai ai mult pînă să ajungi ca Freddie Welsh.

— Nu mi-e teamă nici de Freddie Welsh, nici de altul, zise Midge.

— Noi nu plătim boxerii după lărgimea umerilor, spuse Doc. Îţi ofer partida cu Tracy. Îţi convine bine, de nu, valea.

— Fie, primesc, spuse Midge, şi petrecu o după-masă plăcută la Duane, în contul meciului.

Managerul lui Young Tracy veni la Midge în noaptea premergătoare meciului.

— Ei, cum te simţi, ce zici? întrebă el.

— Foarte bine, spuse Midge, dar ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun, zise managerul lui Tracy, că ţinem tare mult să cîştigăm, pentru că băiatul are un contract la Philadelphia, dacă o să cîştige meciul ăsta.

— Care-i propunerea? întrebă Midge.

— Cincizeci de bucăţi [1], spuse managerul lui Tracy.

— Cincizeci? Dar ce, credeţi că-s un escroc? Să mă las bătut pentru cincizeci de bucăţi? Caută pe altul!

— Atunci, şaptezeci şi cinci, zise managerul lui Tracy.

Tîrgul s-a încheiat la optzeci, iar amănuntele au fost fixate imediat. Şi în noaptea următoare, Midge a fost scos din luptă în repriza a doua, cu un croşeu în braţ.

De data aceasta, Midge a trecut pe lîngă localul lui Niemann şi al lui Duane fără să se oprească, pentru că la ambele avea un cont destul de mare, şi s-a dus să se răcorească la Stein, ceva mai jos pe aceeaşi stradă.

Cînd roadele afacerii cu Tracy s-au sfîrşit, a aflat de la Doc Hammond şi de la organizatorii de meciuri ai celorlalte cluburi că nimeni nu mai

[1] Dolari.

avea nevoie de el, nici măcar pentru cele mai neînsemnate preliminarii. Cît timp existau Emma şi Lou Hersch, nu-i era teamă că nu va avea ce să bea şi să mănînce. Dar după patru luni de la înfrîngerea lui de către Young Tracy, a ajuns la convingerea că Milwaukee nu era locul ideal unde să trăiască.

— Pot să-l snopesc în bătaie pe cel mai bun dintre toţi, socoti el, dar nu mai am ce căuta aici. Aş putea să mă duc undeva spre răsărit şi să mă stabilesc acolo. Şi în afară de asta...

Îndată după ce şi-a luat bilet pentru Chicago, cu banii împrumutaţi de Emma ca să-şi „cumpere pantofi", simţi pe umăr o mînă grea şi cînd se întoarse văzu în faţa lui doi necunoscuţi.

— Încotro, Kelly? întrebă cel care-i puse mîna pe umăr.

— Nicăieri, spuse Midge, dar ce te interesează pe tine?

Celălalt necunoscut interveni.

— Kelly, sînt angajat de mama lui Emma Hersch să veghez ca să te porţi cu Emma aşa cum trebuie. Şi vrem să rămîi aici pînă te ţii de cuvînt.

— N-o să vă alegeţi cu nimic bun, dacă faceţi pe nebunii cu mine, zise Midge.

Nu plecă la Chicago în noaptea aceea. După două zile, Emma Hersch deveni doamna Kelly, iar darul de nuntă al mirelui a fost un pumn năprasnic pe care mireasa l-a primit în obrazul ei palid, după ce tinerii au rămas singuri.

În dimineaţa următoare, Midge părăsi Milwaukee, tot aşa cum venise, într-un tren rapid de coletărie.

— N-are nici un rost să ne amăgim singuri, spuse Tommy Haley. La nevoie poate slăbi pînă la treizeci și șapte de kilograme, dar dacă coboară mai mult îl bate pînă și un șoarece. E semi-mijlociu ; asta e și el o știe tot așa de bine ca și mine. În ultimele șase luni a crescut ca o buruiană. I-am spus : „Dacă nu te oprești, n-o să ai cu cine boxa în afară de Willard, și ăla..." și el a zis : „Ei bine, nu m-aș da în lături din fața lui Willard, dacă aș avea zece kilograme în plus."

— Cred că se urăște pe sine însuși, spuse fratele lui Tommy.

— Pînă acum n-am văzut nici unul dintre cei buni care să nu facă așa, urmă Tommy. Și Midge e unul dintre cei buni ; să nu cumva să faci o greșeală în privința asta. Aș fi vrut să-l opun lui Welsh, înainte de a fi crescut atît de mult. Dar acum e prea tîrziu. Totuși n-o să-mi fac inimă rea pentru asta, dacă vom putea să-i aranjăm o întîlnire cu neamțul.

— La cine te gîndești ?

— Mă gîndeam la tînărul Goetz, campionul la categoria semi-mijlocie. Din meciul ăsta s-ar putea să nu ne iasă prea mult. Dar după asta, o să curgă din belșug. Tragem o carte mare, pentru că oamenii plătesc ca să vadă un tip cu pumn formidabil, cum este Midge. Și o să păstrăm titlul cîtă vreme Midge va rămîne la aceeași greutate.

— N-ai putea aranja o întîlnire cu Goetz.

— Ba da, pentru că are nevoie de parale. Dar pînă acuma am avut multă grijă de băiatul ăsta și iată rezultatul la care am ajuns. Așa încît la ce bun să riști. Băiatul crește văzînd cu ochii, pe cînd Goetz dă înapoi mai rapid decît marele Johnson. Cred că și acum i-am putea veni de hac. Îmi pun capul pentru asta. De acum în șase luni însă, nu va mai fi nici un risc. Goetz o să se prăbușească singur, înainte de a trece perioada asta. Așa încît tot ce avem de făcut este să semnăm contractul și să așteptăm ca arbitrul să oprească lupta. Dar Midge vrea cu tot dinadinsul să-l întîlnească acuma și de-abia îl pot reține.

Cei doi frați Haley luau masa la hotelul Boston. Dan venise de la Holyoke să-l viziteze pe Tommy și să-l vadă pe protejatul acestuia boxînd douăsprezece reprize sau mai puțin cu Bud Cross. Ca luptă, partida promitea destul de puțin, pentru că Midge îl pusese jos deja de două ori pe boxerul din Baltimore, iar tot ceea ce cîștigase Bud pînă atunci era faima de partener de temut. Amatorii de box erau dispuși să plătească pentru a vedea la lucru „stînga care seceră" a lui Midge, dar voiau s-o vadă lucrînd cu un adversar care nu va cădea peste corzi, de îndată ce i-a simțit forța zdrobitoare. Iar Cross era tocmai un asemenea adversar și voința lui de a opri mănușile de box, cu ochii, urechile, nasul și gîtul i-a permis pînă acum să scape de oroarea unei munci cinstite. Bud era un partener, și asta se putea vedea pe fața lui umflată, palidă și lovită.

— Cred că după toate cîte ai făcut pentru el, băiatul ăsta ar trebui să facă tot ce-i ceri, spuse Dan Haley.

— Da, încuviință Tommy, pînă acum m-a ascultat în tot ce i-am spus, dar e atît de sigur

pe el, încît nu înțelege să mai aștepte. Va face totuși cum îi spun. Dacă n-ar proceda așa, ar fi un fraier.

— Ai contract cu el ?

— Nu, n-am nevoie de contract. Știe că l-am scos la lumină din mizeria în care se afla, și n-o să mă părăsească, acum cînd a dat de ceva parale și mai are încă de cîștigat. Ce s-ar fi ales de el dacă nu l-aș fi primit cînd a venit la mine prima oară ? Iată, sînt aproape doi ani de atunci, dar parcă ar fi trecut o săptămînă. Eram la Philadelphia, în localul de peste drum de Pleasant Club, așteptîndu-l pe McCann să vină să ne socotim și pe urmă să plec, cînd pușlamaua asta mică năvăli în local, încercînd să obțină cu forța ceva de băut. I s-a spus că ar face mai bine să spele putina, și văzîndu-mă, veni la masa unde ședeam și mă-ntrebă dacă nu cumva sînt un om de-al ringului și atunci i-am spus cine sînt. Apoi mi-a cerut niște bani să bea ceva, și i-am spus să stea jos că-i fac cinste.

Apoi am ajuns să discutăm de toate, și mi-a spus cum îl cheamă și că a boxat de cîteva ori în preliminariile de la Milwaukee. Atunci i-am spus : „Măi băiete, nu știu cît ești de bun, dar dacă te antrenezi cu paharul n-ai să ajungi nicăieri". Mi-a răspuns că dacă ar găsi un angajament ar rupe cu asta, și i-am spus că sînt gata să-l ajut cu condiția să joace cinstit cu mine și să nu mai pună gura pe băutură. Ne-am strîns mîna și l-am luat cu mine la hotel, l-am pus să facă o baie, iar ziua următoare i-am cumpărat haine. Și vreme de peste șase săptămîni l-am ținut cu

masă și casă. Nu i-a fost ușor să se dezbare de nărav. Dar pînă la urmă am socotit că poate face față și l-am ajutat așa cum îi promisesem. L-a întîlnit pe Smiley Sayer, pe care l-a pus jos atît de repede, încît Smiley a fost convins că cineva l-a otrăvit.

Știi ce a făcut de atunci încoace ? Singura înfrîngere din toată cariera lui e cea de la Milwaukee, cînd l-a întîlnit pe Tracy, înainte de a-l fi cunoscut eu. Anul trecut l-a pus jos pe Tracy de trei ori.

Bani i-am dat cît am putut de mult și acum are depuși șapte mii de dolari. Spune, nu-i o sumă frumușică pentru un băiat care acum doi ani era lefter ? Și ar fi avut și mai mult, dacă nu s-ar fi dat în vînt după îmbrăcăminte și nu i-ar fi plăcut să tragă la hoteluri bune și așa mai departe.

— De unde-i de fel ?

— De fapt nu e de nicăieri. A venit de la Chicago, de unde l-a gonit maică-sa de acasă, de bun ce era. Bănuiesc că i-a tras o bătaie zdravănă și spune că nu vrea să mai aibă de-a face cu ea decît dacă vine singură la el. Zice că e plină de parale, așa că nu-i duce grija.

Cel despre care tocmai se vorbea intră în cafenea și plin de sine se îndreptă spre masa lui Tommy, în timp ce toată lumea întoarse capul după el.

Deși avea un ochi învinețit și o ureche umflată, Midge era întruchiparea vie a sănătății. Poate nu datorită aerului său sănătos toate privirile se întorceau după el. Acul de cravată în formă de

potcoavă cu diamante, cămaşa roşie în carouri, pantofii portocalii şi costumul de un albastru deschis erau atît de ţipătoare, încît nu puteau trece neobservate.

— Unde-ai fost ? îl întrebă pe Tommy. Te-am căutat pretutindeni.

— Stai jos, îi spuse managerul.

— N-am timp, răspunse Midge, mă duc pe chei să văd cum se descarcă peştele.

— Fă cunoştinţă cu fratele meu Dan, spuse Tommy.

Midge dădu mîna cu Haley din Holyoke.

— Dacă eşti fratele lui Tommy e-n regulă, zise Midge, şi ochii celor doi fraţi străluciră de bucurie.

Dan îşi umezi buzele şi răspunse, încurcat, murmurînd ceva ce tînărul gladiator nu auzi.

— Dă-mi un pol, spuse Midge, s-ar putea să am nevoie şi nu-mi place să fiu prins pe picior greşit.

Tommy i-a dat o hîrtie de douăzeci de dolari şi şi-a notat într-un carneţel primit la Crăciun de la societatea de asigurări.

— Dar n-o să te coste douăzeci de dolari să priveşti peştii. Nu vrei să merg cu tine ?

— Nu, răspunse grăbit Midge. Cred că ai destule de vorbit cu fratele tău.

— Bine, vezi ce faci cu banii şi n-o lua razna. Mai bine te-ai întoarce la patru să te odihneşti puţin.

— N-am nevoie de odihnă ca să-l bat pe tipul ăsta, spuse Midge, o să se odihnească el pe podea şi pentru mine.

Şi făcînd mai mult haz decît merita gluma, ieşi cu paşi mari atrăgînd asupra sa priviri admirative şi pline de mirare.

Midge se îndreptă spre colţul străzii Boylston cu Tremont, unde se afla un dig mult mai apropiat. Doamna care-l aştepta era fără îndoială o apariţie mai surprinzătoare decît prada celui mai norocos pescar din Massachusetts. Şi putea vorbi cu siguranţă mai bine decît un peşte.

— Ei, băiete, bătăuşule, spuse ea dezvelindu-şi cîţiva dinţi strălucitori de argint şi aur.

Midge îi zîmbi.

— Să mergem să bem ceva, spuse el. O singură înghiţitură nu poate face rău.

Cinci luni după ce stîlcise mutra lui Bud Cross pentru a treia oară, Midge îşi termina antrenamentele la New Orleans în vederea meciului pentru campionat cu neamţul.

Întors la hotel după ultimul antrenament, Midge se opri în hol şi vorbi cu cîţiva dintre băieţii veniţi din nord să asiste la detronarea unui campion, căci meciul putea fi considerat ca şi disputat, ceea ce ştiau pînă şi specialiştii.

Tommy Haley luase de la portar cheia şi corespondenţa şi urcase în apartamentul lui Kelly. Jumătate de oră mai tîrziu, cînd Midge sosi sus, făcea o baie.

— Am vreo scrisoare ? întrebă Midge.

— Uită-te pe pat, îi răspunse Tommy din cadă.

Midge luă teancul de scrisori şi cărţi poştale aruncînd o privire peste ele. Îşi alese trei scrisori pe care le puse pe masă, dar pe celelalte le aruncă în coşul de hîrtii. Apoi luă cele trei scrisori şi rămase o clipă cu ele în mînă privind în gol. Într-un tîrziu se uită din nou la ele, luă una, o puse în buzunar şi pe celelalte două le zvîrli la coş. Dar nu nimeri, şi căzură pe jos.

— La dracu, spuse Midge, şi se aplecă să le ridice.

Deschise una dintre ele purtînd ştampila din Milwaukee şi o citi.

Dragul meu soţ,

Ţi-am scris de atîtea ori şi n-am primit nici un răspuns încît nu ştiu nici măcar dacă le-ai primit, aşa încît îţi scriu din nou în speranţa că pe aceasta o vei primi şi-mi vei răspunde. Nu-mi place să te plictisesc cu necazurile mele şi n-aş fi făcut-o de nu era copilul şi nu-ţi cer să-mi scrii ci doar să trimiţi ceva bani şi nu ţi-i cer pentru mine dar copilul nu-i sănătos din august anul trecut şi doctorul mi-a spus că nu mai are mult de trăit dacă nu-i dau mîncare mai bună, dar în situaţia în care sînt e imposibil. Lou nu mai lucrează de un an şi ce cîştig eu abia ne ajunge pentru chirie. Nu-ţi cer să-mi dai vreun ban ci să trimiţi doar ce ţi-am împrumutat adică vreo treizeci şi şase de dolari. Fă tot posibilul şi trimite-mi această sumă care-mi va fi de mare folos şi dacă nu poţi trimite toţi banii, atunci măcar cît poţi.

Soţia ta,

Emma.

Midge rupse scrisoarea în sute de bucăţi pe care le împrăştie pe jos.

— Bani, bani şi iar bani ! spuse el. Cred că mă dau banii afară din casă. Asta vrea desigur şi bătrîna.

Deschise scrisoarea mamei sale.

dragă Michael Connie a vrut să-ţi scriu şi să-ţi spun că trebuie să-l baţi pe neamţ şi că e sigur că vei reuşi şi vrea să-ţi spun să ne scrii şi nouă despre cum a fost dar bănuiesc că nu ai timp pentru scris că altfel am fi avut veşti de la tine mai de mult dar aş vrea să scrii măcar un rînd două pentru că ar însemna pentru Connie mai mult decît toate doctoriile. Dac-ai putea să-mi trimiţi nişte bani din cînd în cînd atunci cînd nu-ţi trebuie m-ai ajuta s-o scot la capăt dar dacă nu poţi trimite bani încearcă să scri o scrisoare măcar cîteva rînduri şi îi vei face mare plăcere lui Connie, gîndeşte-te băete că bietul Connie nu s-a mai mişcat din pat de trei ani. Connie îţi urează noroc.

mama ta,

Ellen F. Kelly.

— Am ştiut eu, spuse Midge, toate sînt la fel.
Cea de a treia scrisoare era de la New York. Suna aşa :

Scumpule, aceasta este ultima scrisoare pe care o primeşti de la mine înainte de a fi campion, dar îţi trimit sîmbătă o telegramă, cum însă nu pot pune într-o telegramă toate cîte spun într-o scrisoare îţi scriu rîndurile astea ca să ştii că mă gîndesc la tine şi mă rog pentru succesul tău.

Fă-l praf de tot, scumpule, şi nu aştepta prea mult pentru asta ; nu uita să-mi telegrafiezi îndată ce ai terminat. Aplică-i, scumpule, stînga ta în nas şi nu-ţi fie teamă că-i stîlceşti mutra, că tot n-o să fie mai urît decît e. Dar nu-l lăsa să stîlcească obrazul cel frumos al băieţaşului meu. Nu-i aşa că n-ai să-l laşi, scumpule ?

Să ştii, scumpule, că aş da orice să fiu şi eu acolo şi să te văd, dar cred că ţii mai mult la Haley decît la mine, sau altminteri nu i-ai permite să mă ţină departe de tine. Dar cînd vei fi campion, scumpule, vom putea face ce ne place şi Haley n-are decît să se ducă dracului.

Aşadar, scumpule, îţi voi trimite sîmbătă o telegramă ; şi era cît pe ce să uit să-ţi spui că am nevoie de ceva bani, vreo cîteva sute, şi nu uita să mi-i trimiţi telegrafic, îndată ce vei primi scrisoarea. O să-mi trimiţi, nu-i aşa ?

Sîmbătă îţi voi telegrafia şi nu uita, scumpule, că-ţi ţin pumnii.

Şi acum, la revedere iubitule, şi noroc mult.

Grace.

— Toate sînt la fel, spuse Midge. Bani, bani şi iar bani.

Tommy Haley, sclipind de curăţenie, ieşi din camera alăturată.

— Credeam că te-ai întins un pic să te odihneşti, spuse el.

— Aşa o să şi fac, spuse Midge, desfăcîndu-şi pantofii portocalii.

— O să te trezesc la şase. Poţi să iei masa aici sus ca să nu te sîcîie ploşniţele de jos. Trebuie să cobor să dau biletele de favoare.

— Ai vreo veste de la Goldberg ? întrebă Midge.

— Păi sigur, nu ţi-am spus ? Cincisprezece săptămîni a cinci sute, dacă batem. Şi putem căpăta o opţiune de douăsprezece mii, cu privilegii la New York sau la Milwaukee.

— Cu cine ?

— Cu oricine se va prezenta în faţa ta. Nu-ţi pasă cine, nu-i aşa ?

— Mie, sigur că nu. O să le stîlcesc mutra la toţi, de o să arate ca maimuţele.

— Perfect, dar acum ar fi mai bine să te odihneşti puţin.

— A, trimite telegrafic lui Grace două sute din parte mea pe adresa din New York. Dar chiar acum.

— Două sute ? Păi duminica trecută i-ai trimis trei sute !

— Ia ascultă, pe tine ce dracu te priveşte ?

— Bine, bine. Nu te înfuria. Altceva nimic ?

— Asta-i tot ! spuse Midge şi se trînti pe pat.

— Şi vreau ca toată povestea să se termine înainte ca eu să mă întorc, spuse Grace ridicîndu-se de la masă. N-o să mă laşi în pană, scumpule, nu-i aşa ?

— Las' pe mine, spuse Midge. Şi nu cheltui mai mult decît trebuie.

Grace îi surîse în chip de rămas bun şi ieşi din cafenea. Midge continuă să-şi bea cafeaua şi să citească ziarul.

Se aflau la Chicago, la începutul primelor spectacole de vodevil în care juca Midge. Venise grăbit în nord să culeagă roadele glorioasei sale victorii asupra neamţului scos din luptă. Petrecuse două săptămîni învăţîndu-şi rolul, care consta dintr-un exerciţiu de gimnastică şi un monolog de zece minute despre diferitele calităţi desăvîrşite ale lui Midge Kelly. Şi acum avea două reprezentaţii pe zi, care atrăgeau tot publicul teatrului Madison.

După ce termină micul dejun şi citi ziarele, Midge intră în holul teatrului şi ceru cheia de la cameră. Apoi făcu semn unui băiat de serviciu care parcă aştepta asemenea onoare.

— Caută-l pe Haley, Tommy Haley, spuse Midge. Spune-i să vină în camera mea.

— Da, domnule, domnule Kelly, spuse băiatul şi încercă să-şi depăşească toate recordurile de silinţă anterioare.

Midge privea afară pe fereastra de la etajul şapte, cînd apăru Tommy.

— Despre ce-i vorba ? întrebă managerul.

Midge mimă o pauză, după care răspunse.

— Haley, douăzeci şi cinci la sută înseamnă parale, nu glumă.

— Cred că-i merit, nu ? întrebă Tommy.

— Nu prea înţeleg cum vezi tu toată treaba asta. Nu văd cu ce-mi eşti de folos.

— Bravo, spuse Tommy, nu m-aşteptam la una ca asta. Credeam că socotelile noastre te mulţumeau. Nu vreau să înşel pe nimeni şi nu văd care altul ar fi făcut pentru tine ceea ce am făcut eu.

— E adevărat, spuse campionul. M-ai ajutat mult la Philadelphia. Dar ai şi luat ceva parale, nu ?

— N-o să mă laud pentru atîta lucru. Dar cîştigul serios o să ne vină de-abia de acum înainte. Şi dacă n-aş fi fost eu, nici măcar n-ai fi putut să te gîndeşti c-o să pui vreodată mîna pe atîta bănet.

— Ei aş ! M-aş fi descurcat foarte bine şi fără tine, spuse Midge. La urma urmei, al cui pumn l-a încasat neamţul în falcă, al tău sau al meu ?

— Da, dar n-ai fi ajuns să urci pe ring ca să-l înfrunţi pe neamţ, dacă nu te-aş fi ajutat eu.

— Ascultă, în felul ăsta n-ajungem la nici un rezultat. Părerea mea e că acum nu meriţi douăzeci şi cinci la sută şi nu are importanţă ce s-a întîmplat cu un an sau doi în urmă.

— Cum n-are importanţă ? spuse Tommy. Are, şi încă foarte mare.

— Ei bine, eu zic că nu, şi cu asta basta.

— Ascultă Midge, spuse Tommy, sînt sigur că am fost corect cu tine, dar dacă tu crezi că nu, sînt dispus să ascult ce consideri tu a fi corect. Nu vreau să fiu numit Sherlock [1]. Să încheiem o afacere şi să semnăm contractul. Cîte procente dai tu ?

— Eu nu spun nici o cifră, răspunse Midge. Spun doar că douăzeci şi cinci la sută e prea mult. Tu cît vrei ?

— Ce-ai zice de douăzeci la sută ?

— Douăzeci la sută e prea mult, spuse Kelly.

— Bine, atunci cît la sută nu-i prea mult ? întrebă Tommy.

— Ascultă, Haley, mai bine spun pe şleau. Nimic de-ai cere şi tot ar fi prea mult.

— Adică nu mă mai vrei cu nici un preţ ?

— Întocmai.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Tommy Haley se îndreptă către uşă.

— Midge, spuse el cu voce stinsă, să ştii că faci o mare greşeală. Nu poţi scăpa de cel mai bun prieten aşa de uşor. Blestemata asta de femeie o să te ruineze.

Midge ţîşni ca un arc de pe locul său.

— Ţine-ţi gura, urlă el. Ieşi afară pînă n-o să fii dus *pe braţe*. Ajunge cît m-ai supt. Dacă mai

[1] Pronunţare greşită a numelui Shylock, personaj din piesa *Neguţătorul din Veneţia* de Shakespeare, care reprezintă întruchiparea avariţiei.

spui o singură vorbă despre fată sau despre orice altceva, ai să păţeşti ce a păţit neamţul. Ieşi afară !

Şi Tommy Haley, avînd încă în faţa ochilor imaginea neamţului prăbuşindu-se, ieşi din cameră.

Grace veni mai tîrziu, azvîrli o sumedenie de pachete pe şezlong şi se cocoţă pe braţul fotoliului în care stătuse Midge.

— Ei, spuse Grace.

— I-am dat paşaportul, răspunse el.

— Bravo, băiatule ! Acum cred că cele douăzeci şi cinci la sută poţi să mi le dai mie.

— Pe lîngă cele şaptezeci şi cinci la sută, pe care le iei deja ? întrebă Midge.

— Nu fi nesuferit, scumpule. Cînd eşti nesuferit nu-mi placi, nu eşti drăguţ.

— Dar nici nu trebuie să fiu drăguţ, răspunse Midge.

— Să vezi şi tu cum îmi vin lucrurile cumpărate azi-dimineaţă.

Midge privi pachetele aruncate pe şezlong.

— Iată cele douăzeci şi cinci la sută ale lui Haley, spuse el, dacă nu şi mai mult.

Campionul nu rămase multă vreme fără manager. Succesorul lui Haley n-a fost altul decît Jerome Harris, care văzu în Midge o vacă de muls mult mai grasă decît spectacolul său muzical cu preţuri populare.

Contractul prin care domnul Harris primea douăzeci şi cinci la sută din cîştigurile lui Midge a fost semnat la Detroit, în săptămîna care a urmat destituirii lui Tommy Haley. Lui Midge i-au trebuit exact şase zile ca să descopere că un

actor popular nu poate s-o scoată la capăt fără ca treburile să-i fie administrate de un om care gîndește, negociază și se pricepe în afaceri. La început, Grace s-a opus introducerii acestui nou membru în asociația lor, dar cînd domnul Harris a pretins și a izbutit să obțină de la organizatorii spectacolelor o majorare de o sută de dolari pe săptămînă la cîștigul lui Midge, s-a convins că procedase foarte bine.

— Dumneata și cucoana mea o să vă distrați grozav, ca în vremurile bune, îi spuse Harris lui Grace. I-aș fi telegrafiat să vină aici, dar am văzut că în itinerariul lui Midge figurează săptămîna viitoare Milwaukee, și ea acolo este.

Cînd doamna Harris i-a fost prezentată în holul hotelului din Milwaukee, Grace a trebuit să recunoască în sinea ei că n-a fost cuprinsă de o dragoste subită pentru ea. Midge însă i-a dat foarte multă atenție, sorbind-o parcă din ochi.

— E ca o păpușă, i-a spus lui Grace cînd au rămas singuri.

— Da, ca o păpușă, dar în loc de creier are rumeguș.

— Aș putea să-i sucesc capul fetiței, spuse Midge, și zîmbi urmărind efectul cuvintelor sale pe chipul lui Grace.

În săptămîna petrecută la Milwaukee, într-o marți, campionul și-a apărat cu succes titlul, într-un meci pe care ziarele nu l-au comentat niciodată. În dimineața aceea Midge se afla singur în odaie cînd un străin intră fără să bată la ușă. Străinul era Lou Hersch.

Văzîndu-l, Midge se făcu alb ca varul.

— Ce vrei ? întrebă el.

— Cred că știi, răspunse Lou Hersch. Nevastă-ta crapă de foame, copilul tău crapă de foame, eu crăp de foame, și tu înoți în bani.

— Ascultă, spuse Midge, dacă n-ai fi fost tu n-aș fi cunoscut-o niciodată pe sor'ta. Și dacă nu ești în stare să ai slujbă, ce sînt eu vinovat ? Cel mai bun lucru pe care îl ai de făcut este să nu-mi stai în cale.

— Dă-mi ceva bani și plec.

Răspunsul lui Midge la acest ultimatum a fost o directă de dreapta în pieptul îngust al cumnatului.

— Ia asta și du-i-o sor'ti.

După ce Lou Hersch izbuti să se adune de pe jos și să plece, Midge își spuse : „Noroc că nu l-am lovit cu stînga, că l-aș fi zdrobit. Și dacă-l atingeam în stomac, îi rupeam șira spinării."

În săptămîna în care au avut loc la Milwaukee spectacolele unde era angajat Midge, seara, după reprezentații, au urmat petreceri. Curgeau valuri de vin și Midge bea mai mult decît i-ar fi îngăduit vreodată Tommy Haley. Domnul Harris nu se opunea cîtuși de puțin, pentru că probabil îi convenea.

Între două pahare, Midge dansa cu soția noului său manager, tot atît de des cît și cu Grace. În timp ce Grace dansa cu mătăhălosul domn Harris, pe chipul ei se putea citi că nu erau cîtuși de puțin adevărate mărturisirile precum că nu se distrase niciodată atît de bine.

În cursul acelei săptămîni, Midge a crezut de mai multe ori că Grace e gata să-i facă scena la care se aștepta. Dar abia vineri noaptea a avut loc. El și doamna Harris au dispărut imediat după matineu, iar Grace nu l-a mai văzut pînă la sfîrșitul spectacolului de seară, cînd l-a întrebat direct :

— Ascultă, ce ai de gînd ?

— Nu te privește, răspunse Midge.

— Ba cred că mă privește ; pe mine și pe Harris. Ori încetezi, ori o pățești.

— Ia ascultă, spuse Midge. Ai pus monopol pe mine, sau ce ? Vorbești ca și cum am fi căsătoriți.

— O să fim. Și pentru asta, ziua de mîine e la fel de potrivită ca oricare alta.

— Ia-o încet, spuse Midge. Ai tot atîtea șanse să te măriți cu mine mîine ca și poimîine sau la anul, adică n-ai nici una.

— O să vedem noi, spuse Grace.

— Tu o să vezi, nu eu.

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că sînt însurat.

— Minți !

— Așa crezi ? Ei bine, du-te la adresa asta și o să faci cunoștință cu soția mea.

Midge mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie și i-o întinse. Grace o privea fără s-o vadă.

— Să știi că nu glumesc, spuse Midge. Du-te și întreabă de doamna Michael Kelly, și dacă nu există, atunci mîine dimineață, înainte de micul dejun, mă însor cu tine.

Grace continua să privească cu ochii holbați bucata de hîrtie din mîna sa. Lui Midge i se păru că a trecut o eternitate pînă cînd ea reuși să spună :

— M-ai mințit tot timpul.

— Nu m-ai întrebat niciodată dacă sînt însurat. Ba mai mult, nu văd ce dracu te-ar interesa pe tine. N-ai avut partea ta ? Mai mult decît jumătate.

Dădu să plece.

— Unde te duci ?

— Mă duc să mă întîlnesc cu Harris și nevastă-sa.

— Merg cu tine. N-ai să mă părăsești chiar acum.

— Ba da, chiar acum, răspunse Midge liniștit. Mîine seară, cînd o să plec din oraș, tu o să rămîi aici. Și dacă încerci să faci scandal, am să te bag în spital unde ai să stai liniștită. Poți să-ți iei bagajul mîine dimineață și atunci o să-ți mai dau un sutar. După asta să nu te mai văd în fața ochilor. Și nu încerca să te ții de mine, căci altminteri va trebui să mai fac un K.O.

Noaptea, cînd Grace s-a întors la hotel, a constatat că Midge și soții Harris se mutaseră. Seara următoare Midge părăsi orașul fără manager, iar domnul Harris fără soție.

Cu trei zile înainte de meciul în zece reprize dintre Midge Kelly și Young Milton, de la New York, redactorul de la rubrica de sport a ziarului *The News* îl însărcină pe Joe Morgan să scrie

despre campion un articol lung care să apară în ediţia de duminică, însoţit de fotografii.

Joe Morgan sosi la locul de antrenament al lui Midge vineri după-amiază. Află că el îşi făcea antrenamentul, dar managerul lui, Wallie Adams, se arătă dispus să-i stea la dispoziţie cu tot felul de amănunte referitoare la cel mai mare boxer al timpului.

— Să auzim mai întîi ce ştii, spuse Joe, şi apoi o să încerc să scot ceva din toate astea.

Wallie începu să vorbească dînd frîu liber imaginaţiei.

— E un copil, asta e, un adevărat copil. Înţelegi ce vreau să spun. Nu ştie ce înseamnă un obicei rău. N-a pus în viaţa lui o picătură de băutură în gură şi singur mirosul îi face rău. Viaţa ordonată şi disciplina l-au ajutat să reuşească. Înţelegi ce vreau să spun. Şi e modest şi timid ca o elevă. E atît de liniştit, încît nici nu-l simţi. Şi decît să vorbească despre el însuşi, mai degrabă s-ar duce la închisoare.

Ca să-l antrenezi nu-i o problemă, pentru că este întotdeauna în formă. Singura greutate la el e să-l faci să lovească de adevărat la meciurile cu parteneri mai slabi decît el. Îl înspăimîntă gîndul că ar putea face rău cuiva. Înţelegi ce vreau să spun. Moare de nerăbdare să-l întîlnească pe acest Milton, pentru că lumea spune că Milton e un boxer capabil să-i ţină piept. Poate că de astă dată Midge se va putea desfăşura în voie. În ultimele două meciuri, partenerii n-au prea fost de talia lui şi a trebuit să se reţină de teamă să nu

omoare pe vreunul dintre ei. Înţelegi ce vreau să spun.

— E însurat ? întrebă Joe.

— Dacă l-ai auzi cu cîtă dragoste vorbeşte despre copiii lui, n-ai mai întreba dacă este însurat. Familia lui e tocmai în Canada, unde au locuinţa de vară, şi Midge arde de nerăbdare să-i vadă cît mai curînd. Pentru el soţia şi copiii înseamnă mai mult decît toţi banii din lume. Înţelegi ce vreau să spun.

— Cîţi copii are ?

— Nu ştiu exact, patru sau cinci. Numai băieţi, şi toţi îl iubesc la nebunie.

— Tatăl lui trăieşte ?

— Nu, bătrînul a murit cînd el era copil. Dar are o mamă bătrînă şi un frate mai mic la Chicago. După fiecare meci se gîndeşte la ei, la soţie şi copii. Nu uită să trimită bătrînei cîte o mie de dolari, după fiecare meci. Şi de îndată ce va încasa banii de la meciul acesta, vrea să-i cumpere o casă.

— Şi fratele lui ce e ? Are de gînd să devină şi el boxer ?

— Desigur, şi Midge spune că va ajunge campion înainte de a împlini douăzeci de ani. Fac parte dintr-o familie de luptători cinstiţi şi corecţi. Înţelegi ce vreau să spun. Un tip al cărui nume nu ţi-l pot spune a venit într-o zi la Midge, la Milwaukee, să-i ofere bani ca să piardă un meci, şi Midge i-a tras o asemenea bătaie, în plină stradă, încît nu s-a mai putut mişca toată noaptea. Aşa e. Înţelegi ce vreau să spun.

Joe Morgan se învîrti de colo pînă colo pe teren, pînă ce Midge se întoarse împreună cu antrenorii.

— Unul dintre băieţii de la *The News,* spuse Wallie în chip de prezentare. I-am spus povestea familiei tale.

— Ţi-a dat material bun ? întrebă Midge.

— Ai zice că e istoric, răspunse Joe.

— Pe mine să nu mă iei peste picior, zise Wallie zîmbind. Cheamă-ne la telefon dacă mai ai nevoie de ceva. Şi ai grijă pentru luni seara. Înţelegi ce vreau să spun.

Articolul din numărul de duminică al lui *The News* a fost citit de mii de iubitori ai boxului. Era bine scris şi plin de umanitate. Măruntele neadevăruri relatate n-au fost dezminţite, deşi trei dintre cititori, în afară de Wallie Adams şi Midge Kelly, le-au văzut şi le-au identificat. Cei trei erau Grace, Tommy Haley şi Jerome Harris, iar comentariile lor nu erau menite să fie publicate.

Nici doamna Kelly din Chicago şi nici doamna Kelly din Milwaukee nu ştiau că există ziarul *The News* din New York. Dar chiar dacă ar fi ştiut de existenţa lui şi de faptul că într-un articol de două coloane se vorbea despre Midge, nici mama şi nici soţia nu l-ar fi putut cumpăra. Numărul de duminică costă cinci cenţi.

Joe Morgan ar fi putut scrie fără îndoială lucruri mai exacte, dacă în loc să ia un interviu lui Wallie Adams, ar fi stat de vorbă cu Hellen Kelly şi Connie Kelly, cu Emma Kelly şi Lou Hersch, cu Grace şi Jerome Harris, cu Tommy

Haley şi Hap Collins, sau cu doi-trei barmani din Milwaukee.

Dar un articol scris pe baza mărturiilor acestora n-ar fi ajuns niciodată în alte mîini decît în cele ale redactorului sportiv.

— Presupunînd că aţi putea dovedi toate astea, ar fi spus redactorul, publicarea lor nu ne-ar aduce nici un folos, ci doar neplăceri. Oamenilor nu le place să-l vadă lovit. Doar e campion !

O zi cu Conrad Green

Cînd se trezi, Conrad Green se simţi deprimat şi pentru o clipă nu-şi putu da seama de ce. Apoi îşi aminti. Murise Herman Plant ; Herman Plant, secretarul său particular de pe vremea cînd începuse să fie regizor, care fusese mai mult decît un secretar, fusese apărătorul, susţinătorul, ocrotitorul, garda personală, ajutorul, ocazional valetul său, ţinta ironiilor şi a momentelor sale de proastă dispoziţie. Şi toate astea doar pentru patruzeci şi cinci de dolari pe săptămînă.

Herman Plant murise, şi acest Lewis, care-i fusese recomandat de către Ezra Peebles, un coleg, nu-i făcuse ieri o impresie prea bună. Aparent, Lewis era insensibil la aluzii. Trebuia să-i spui lucrurile pe şleau şi cînd înţelegea te privea ca şi cînd ai fi prost. De la bun început a cerut insistent un salariu de şaizeci de dolari. Poate că Peebles, care îl ura pe Green tot atît cît şi Green pe el, i-a jucat o nouă festă pe care o deghiza sub forma unui ajutor.

Trecuse de zece, dar Green încă nu se săturase de somn. Era aproape ora trei cînd plecase cu tînăra sa soţie de la familia Bryant-Walker. Doamna Green, fosta dansatoare Marjorie Manning din trupa de balet *Vanities*, a plecat cu maşina acasă la Long Island, în timp ce el a rămas în apartamentul său permanent de la Ambasador.

Marjorie dorise să plece mult mai devreme. În ciuda eforturilor depuse de ea, fusese aproape complet ignorată de aristocraticele gazde şi de cei mai mulţi dintre oaspeţi. Îi mărturisise soţului de cîteva ori că-i e silă de toţi aceşti indivizi cu pretenţii. Din punctul ei de vedere n-aveau decît să se ducă dracului toţi şi să nu-i mai vadă. Dar Green a fost asaltat de frumoasa Joyce Brainard, o pasionată de teatru, soţia jucătorului internaţional de polo, şi a reuşit să scape de sîcîielile soţiei sale, pînă cînd, în cele din urmă, domnul şi doamna Brainard au plecat.

Ar mai fi putut dormi puţin, dar amintirea petrecerii îl sîcîia. Doamna Brainard, emoţionată de succesele lui teatrale şi stimulată de cîteva pahare, se arătase plină de dragoste. I-a promis că va veni la el la birou să discute despre cariera ei teatrală, despre care amîndoi ştiau că e imposibil de realizat atîta timp cît trăia domnul Brainard.

Dar lucrul cel mai important era faptul că domnul şi doamna Green vor fi citaţi în ziare printre cei care fuseseră prezenţi la serata familiei Bryant-Walker, împreună cu soţii Vanderbeck, Sutton şi Schuyler, ceea ce l-ar fi făcut să moară de necaz pe Peebles şi pe mulţi alţi paraziţi din teatru. Va cere acum toate ziarele pentru a-şi căuta

numele. Nu, era tîrziu și trebuia să meargă la slujbă. Și în ce încurcătură de nedescris se aflau lucrările la birou, de cînd nu mai era Herman Plant. Și, apropo de asta, să nu uite de înmormîntarea lui Plant de astăzi după-amiază.

Făcu un duș, telefonă după micul dejun și-l chemă pe frizerul său preferat, se îmbrăcă într-o simfonie de purpuriu și gri și plecă spre Broadway, prefăcîndu-se că nu aude acel „Iată-l pe Conrad Green", spus pe un ton plin de respect de două fetișcane și un agent imobiliar din Westchester, pe lîngă care a trecut.

Green intră în biroul său, un birou luxos, cu mobilier exotic, cu pereții împodobiți cu peisaje scumpe și un portret al soției sale, semnat de Zuloaga. Își scoase pălăria de fetru de douăzeci și cinci de dolari, se privi aprobator în oglinda mare, se așeză la birou și o sună pe domnișoara Jackson.

— Toate ziarele de dimineață, îi porunci el, și să vină Lewis.

— Trebuie să trimit după ziare, spuse domnișoara Jackson, o femeie de vreo patruzeci și cinci-cincizeci de ani, cu aer obosit.

— Cum adică să trimiți după ele ? Credeam că aranjasem cu băiatul să ni le aducă în fiecare dimineață.

— Da, dar băiatul spune că nu mai poate să le aducă pînă nu-i plătim din urmă.

— Cît îi datorăm ?

— Șaizeci și cinci de dolari.

— Șaizeci și cinci de dolari ! E nebun ! Nu i-ai plătit în fiecare săptămînă ?

— Nu. Mi-ați spus să nu-i plătesc.

— Nu ți-am spus nimic în sensul ăsta. Șaizeci și cinci de dolari ! Vrea să ne fure.

— Nu cred, domnule Green, spuse domnișoara Jackson. Mi-a arătat carnetul. Sînt mai mult de treizeci de săptămîni de cînd a început să aducă ziarele și dumneavoastră știți că nu i-am plătit încă niciodată.

— Dar ce naiba ! Toate ziarele tipărite pînă acum nu fac șaizeci și cinci de dolari. Spune-i să ne dea în judecată. Și acum trimite repede după ziare. De-acum înainte le luăm de jos de la colț și le plătim în fiecare dimineață. Spune-i lui Lewis să-mi aducă corespondența.

Domnișoara Jackson ieși și imediat intră noul secretar. Era un om sub treizeci de ani, pe care l-ai fi putut considera mai degrabă profesor de liceu decît aghiotantul unui general din lumea teatrului

— Bună dimineața, domnule Green, spuse el. Stăpînul nu dădu atenție salutului.

— E ceva corespondență ? întrebă el

— Nimic important. Am și răspuns la cele mai multe. Aici aveți cîteva extrase din presă de la impresariatul dumneavoastră și o somație de la un bijutier din Philadelphia.

— De ce ai deschis-o ? întrebă Green supărat. Nu avea mențiunea „personal" ?

— Domnule Green, spuse Lewis calm, mi s-a spus că aveți obiceiul să fiți nepoliticos cu salariații dumneavoastră. Vreau să vă informez de la bun început că eu nu sînt obișnuit cu acest com-

portament şi nici n-am de gînd să mă obişnuiesc. Dacă vă purtaţi cu mine cuviincios, voi lucra pentru dumneavoastră. Dacă nu, demisionez.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Lewis. N-am vrut să fiu nepoliticos. Aşa vorbesc eu. Să uităm povestea asta şi o să încerc să nu-ţi mai dau prilejul să te plîngi.

— Foarte bine, domnule Green, mi-aţi spus să deschid toată corespondenţa cu excepţia scrisorilor marcate cu un mic semn.

— Da, ştiu. Să vedem acum ce-i cu extrasele din presă.

Lewis le puse pe birou.

— Am azvîrlit zece din cele care erau identice, anunţurile că aţi semnat *Bonnie Blue* pentru sezonul viitor. Este un extras despre o eventuală combinaţie între dumneavoastră şi Sam Stein.

— Ce tupeu, să publici o astfel de afirmaţie ! N-am altă treabă decît să mă încurc cu un escroc ca Stein. Peebles spune că e frate vitreg cu fraţii James. De altfel şi Peebles este. Dar cu asta ce-i ?

— E vorba de tînărul compozitor Casper Ettelson. Semnează Deems Tayler de la *World*. La sfîrşit este o mică menţiune despre dumneavoastră.

— Vrei să mi-o citeşti ? Mi-am obosit ochii în ultimul timp.

Răposatul Herman Plant auzise pentru prima oară de această „oboseală din ultimul timp“ cu vreo douăzeci de ani în urmă. Cînd era vorba de cuvinte cu mai mult de două silabe, devenea chiar orb.

— Pînă acum, citi Lewis, Ettelson n-a avut nici un libret care să corespundă muzicii sale neobişnuite, plină de fantezie. Ar fi o adevărată revelaţie un spectacol în regia lui Conrad Green, cu libretul lui Barrie, pe muzică de Ettelson.

— Cine mai e şi Barrie ăsta ? întrebă Green.

— Cred că e vorba de James M. Barrie, răspunse Lewis, cel care a compus *Peter Pan*.

— Credeam că e scris de un tip din Anglia, spuse Green.

— Într-adevăr, locuieşte în Anglia. S-a născut în Scoţia. Nu ştiu pe unde e acum.

— Caută şi află dacă e în New York şi dacă este, pune mîna pe el. Poate că scrie cîteva scene pentru spectacolul nostru viitor. Intră, domnişoară Jackson. A, ai adus ziarele !

Domnişoara Jackson i le înmînă şi ieşi. Green deschise la pagina mondenă a lui *Herald Tribune*. Nu avea ochii atît de obosiţi încă să nu poată găsi pagina respectivă. Şi-ar fi putut citi şi numele, dacă ar fi fost tipărit.

Trei paragrafe erau dedicate relatării seratei de la Bryant-Walker, două dintre ele cuprinzînd lista invitaţilor. Domnul şi doamna Conrad Green fuseseră omişi.

— ...! comentă Green şi înşfăcă celelalte ziare. *World* şi *Times* au fost cercetate dar au avut acelaşi dezastruos rezultat. Iar celelalte ziare nici nu pomeneau despre această recepţie.

— ...! repetă Green. Cineva o s-o păţească pentru asta. Apoi se adresă lui Lewis : — Scrie telegrama asta. Trimite-o redactorilor-şefi ai tuturor ziarelor de dimineaţă. Le găseşti numele pe biroul lui Plant. Scrie : „Întrebaţi pe redactorul de la pagina mondenă de ce numele meu nu figurează

pe lista oaspeţilor la dineul de miercuri de la Bryant-Walker. Personal îmi e indiferent, întrucît nu caut şi nici nu am nevoie de publicitate, dar îmi face impresia unei conspiraţii şi consider că se cuvine să vă informez, deoarece am fost întotdeauna un bun prieten al ziarului dumneavoastră şi un permanent client pentru reclamă". Cred că e de ajuns.

— Dacă-mi permiteţi o sugestie, spuse Lewis, mă tem că o astfel de telegramă va provoca rîsul.

— Dumneata trimite telegrama. N-o să permit unor reporteri neînsemnaţi să-şi bată joc de mine.

— Nu cred că reporterii sînt vinovaţi. Probabil că nici n-au fost prezenţi acolo. Lista oaspeţilor este dată, de obicei, de cei care oferă recepţia.

— Dar ascultă... Green se întrerupse şi se gîndi. Bine. Nu trimite telegrama. Dar dacă familiei Bryant-Walker îi e ruşine cu mine, de ce dracu m-au invitat? Eu nu ţineam să mă duc, iar ei n-aveau nici o obligaţie faţă de mine. Niciodată... Telefonul sună în aceeaşi clipă, ca şi cînd aştepta să dea o replică, şi Kate, telefonista, anunţă că la aparat e secretara soţilor Bryant-Walker.

— Vorbesc în numele doamnei Bryant-Walker, spuse o voce feminină. Dînsa este preşedinta comitetului pentru bazarul *Progresul Femeilor*. Bazarul se va deschide pe data de trei a lunii viitoare şi se va închide în seara de cinci cu un spectacol de vodevil. Dînsa doreşte să vă întreb...

Green închise telefonul cu o înjurătură.

— Asta-i răspunsul, spuse el. Pungaşi blestemaţi!

Domnişoara Jackson intră din nou în birou.

— Domnul Robert Blair aşteaptă să vă vadă.

— Cine e?

— Îl cunoaşteţi. A încercat să scrie ceva pentru unul din spectacolele de anul trecut.

— A, da! Spune-mi, ai trimis flori la Plant acasă?

— Da, răspunse domnişoara Jackson, am trimis nişte trandafiri frumoşi.

— Cît au costat?

— Patruzeci şi cinci de dolari, spuse domnişoara Jackson.

— Patruzeci şi cinci de dolari pe trandafiri! Şi el nu putea suferi florile nici cînd era în viaţă. Bine, trimite-mi-l pe acest Blair.

Robert Blair era un tînăr independent, ambiţios, care încercase multă vreme să scrie teatru dar nu prea avusese succes.

— Ia loc, Blair, spuse Green. Spune ce ai de zis.

— Domnule Green, anul trecut nici una din lucrările mele nu prea v-a plăcut, de data asta însă am o scenetă cu care merg la sigur.

— E-n regulă. Dacă vrei, lasă-mi-o. Am s-o citesc.

— N-am scris-o încă. M-am gîndit să vă spun mai întîi ideea.

— Bine. Dă-i drumul, dar fii scurt. Am o grămadă de treburi azi. Printre altele trebuie să mă duc la înmormîntarea bătrînului Plant.

— Sînt sigur că-i simţiţi lipsa, nu-i aşa? întrebă cu simpatie Blair.

— Dacă-i simt lipsa? Desigur. Un caracter bun şi, aruncînd o privire spre Lewis, cel mai bun

secretar pe care l-am avut vreodată. Dar să-ţi auzim sceneta.

— Ei bine, spuse Blair, s-ar putea să nu vă spună prea mult felul în care o s-o povestesc, dar cred totuşi că va avea mare succes. Iată, poliţia primeşte un raport că o femeie a fost asasinată acasă la ea, şi la faţa locului e găsit soţul femeii, care este foarte nervos. Îl strîng cu uşa atît de tare, încît pînă la urmă nu mai poate rezista şi recunoaşte că el a omorît-o. E întrebat de ce şi răspunde că îi place foarte mult fasolea şi că în seara precedentă, cînd a venit acasă la masă, a întrebat-o ce e de mîncare şi ea i-a răspuns friptură de miel, pireu de cartofi, spanac şi plăcintă cu mere. El a întrebat-o: „Fasole nu este?" şi ea i-a răspuns: „Nu, n-avem fasole." Atunci a împuşcat-o. Desigur că discuţia dintre soţ şi soţie se petrece pe scenă. Apoi...

— Nu face parale, spuse Conrad Green. În primul rînd e nevoie de prea multă lume, mulţi poliţişti şi toţi ceilalţi.

— De ce? Nu vă trebuie decît doi poliţişti şi bărbatul şi femeia. Aşteptaţi să vă spun şi restul.

— Nu-mi place, nu-i bună. Vino cînd ai ceva ca lumea.

După ce plecă Blair, Green se întoarse către Lewis.

— Asta-i tot deocamdată. Şi cînd pleci, roag-o pe domnişoara Jackson să-l caute pe Martin şi să-i spună să vină aici cît mai repede.

— Care Martin? întrebă Lewis.

— Ştie ea, Joe Martin, cel care compune majoritatea libretelor noastre.

Rămas singur, Conrad Green străbătu camera pînă la seif, îl deschise şi scoase o cutie pe care era scris numele unui bijutier din Philadelphia. Din cutie scoase un minunat colier de perle, pe care îl privea cu admiraţie tocmai cînd domnişoara Jackson intră în birou, în acelaşi moment îl puse înapoi în cutie şi cutia în seif.

— Individul acela e din nou aici, spuse domnişoara Jackson. Hawley de la *Gay New York*.

— Spune-i că nu-s aici.

— I-am spus, dar zice că v-a văzut intrînd şi c-o să aştepte pînă ce veţi sta de vorbă cu el. Cred că pînă la urmă ar fi bine să-l primiţi. E teribil de insistent.

— Bine, trimite-l încoace, spuse Green enervat, deşi habar n-am ce vrea de la mine.

Domnul Hawley, vioi şi mereu zîmbitor, voia cu tot dinadinsul să dea mîna cu gazda, care se aşeză din nou la birou.

— Cred că ne-am mai întîlnit, spuse el.

— Nu-mi amintesc, răspunse Green scurt.

— De fapt, n-are nici o importanţă, dar sînt sigur că aţi citit neînsemnatul nostru ziar *Gay New York*.

— Nu, răspunse Green. N-am timp să citesc decît manuscrisele.

— Nu vă daţi seama ce pierdeţi, spuse Hawley. E un ziar în plină dezvoltare, de mare succes în New York, şi anume cu succes la cei ca dumneavoastră.

— Vreţi să faceţi abonamente? întrebă Green.

— Nu. Reclamă.

— Să fiu cinstit, domnule Hawley. Nu cred că am nevoie de reclamă. Socotesc că şi reclamele pe care le fac în ziarele obişnuite sînt parale aruncate în vînt.

— Chiar aşa fiind, spuse Hawley, cred că faceţi o greşeală, dacă nu rezervaţi o pagină în *Gay New York*. E vorba doar de o mie cinci sute de dolari.

— O mie cinci sute! Asta-i glumă! Nu mă las jefuit de nimeni.

— Nici nu încearcă cineva, domnule Green. Dar aş putea să vă spun că unul dintre reporterii noştri a venit deunăzi la birou şi a spus o poveste despre o mică afacere cu jocuri de noroc, în care unul dintre cei ce au pierdut s-a făcut că a uitat să plătească şi, ei bine, colegul meu voia grozav s-o publice, dar i-am spus că am multă prietenie pentru dumneavoastră şi că ar fi bine să vi se dea posibilitatea să vă spuneţi cuvîntul.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi. Dacă reporterul dumneavoastră amestecă numele meu într-o afacere de jocuri de noroc, atunci e nebun.

— Nu. E perfect sănătos şi foarte, foarte circumspect. Noi ne-am făcut o specialitate din a ne alege reporteri foarte circumspecţi şi sîntem totdeauna siguri de ceea ce publicăm.

Conrad Green tăcu o bună bucată de timp.

— Vă spun că habar n-am despre ce afacere de jocuri de noroc vorbiţi şi, în afară de asta, o mie cinci sute de dolari e al dracului de mult pentru o pagină într-o gazetă ca a dumneavoastră. Dar, după cum spuneţi, aveţi succes într-o lume

în care reclama voastră îmi poate fi de folos, aşa că, dacă reduceţi preţul...

— Regret, domnule Green, noi nu facem niciodată reduceri.

— Bine, dar atunci o să-mi daţi cu siguranţă un răgaz de cîteva zile ca să mă gîndesc să-mi compun o reclamă. Să spunem că veniţi lunea viitoare, după-masă.

— E foarte bine, domnule Green, spuse Hawley, şi vă asigur că nu faceţi o greşeală. Şi acum să nu vă mai reţin de la treburile dumneavoastră.

Îi dădu mîna, dar rămase cu ea întinsă, şi plecă mai zîmbitor decît venise. Green stătea la birou privind drept în faţă şi pomenind cu glas stins cîteva nume de cîini şi diferite personaje pomenite în Vechiul şi Noul Testament. Fu întrerupt de intrarea lui Lewis.

— Domnule Green, spuse noul secretar, am găsit un cec de patruzeci şi cinci de dolari pe numele lui Herman Plant. Bănuiesc că e salariul lui pe ultima săptămînă. Să-l trec pe numele văduvei?

— Da, spuse Green. Ba nu, stai puţin. Rupe-l şi o să-i fac altul pe numele ei la care voi adăuga ceva.

— Foarte bine, spuse Lewis şi ieşi.

— Flori de patruzeci şi cinci de dolari, îşi spuse Green, şi pentru prima oară în dimineaţa aceea zîmbi.

Se uită la ceas, se sculă şi-şi puse pălăria lui cea frumoasă.

— Mă duc la masă, îi spuse domnişoarei Jackson trecînd prin biroul ei. Dacă Peebles sau ci-

neva important mă caută, spune că voi fi aici toată după-amiaza.

— Să nu uitați de înmormîntarea domnului Plant.

— O, ai dreptate. Bine, voi fi aici de la unu jumătate pînă către trei.

Chelnerul-șef de la Astor se înclină slugarnic și-l escortă pînă la o masă de lîngă fereastră, în timp ce de la celelalte mese oamenii îl priveau vrăjiți, șoptind: „Conrad Green".

Se declară satisfăcut de prînzul cu stridii, momițe de vițel, spanac, înghețată de căpșuni și o cafea slabă; semnă cecul și dădu chelnerului și oberchelnerului cîte un dolar bacșiș. Bacșișurile valorau aproape cît costul întregului dejun.

Cînd se întoarse la birou, Joe Martin, libretistul-șef, îl aștepta.

— Hello, Joe! îi spuse el cordial. Hai înăuntru, am ceva pentru tine.

Martin îl urmă și se așeză fără să aștepte vreo invitație. Green se instală la birou și își scoase porttigaretul.

— Vrei o țigară, Joe?

— Nu din astea, spuse Martin aprinzînd o țigară din ale sale. Nu te pricepi decît la fete.

— Și la libretiști, răspunse Green zîmbind. Dar iată despre ce voiam să vorbesc cu tine. Azi-noapte n-am putut dormi și mi-a venit o idee pentru o scenetă umoristică. Îți dau ideea și tu folosește-o. Va fi nevoie de o fată și de un comedian, poate Fraser, și de cîțiva figuranți.

Ideea e următoarea: comedianul este însurat cu fata. Trebuie precizat de la început că e nebun după fasole. Într-o noapte, comedianul — dar nu, stai puțin. Poliția este informată că soția comedianului a fost asasinată și doi polițiști vin în apartamentul lui pentru a face ancheta. Examinează cadavrul și descoperă că a fost împușcată în cap. Îl întreabă pe comedian dacă știe cine a făcut asta și el răspunde că nu, dar îl strîng cu ușa atît de tare, încît pînă la urmă nu rezistă și mărturisește că el e criminalul.

„Domnilor, li se adresează el, dacă-mi îngăduiți să vă povestesc cum s-a întîmplat, sînt sigur că nu mă veți aresta." Atunci îi cer să se explice și le spune că întorcîndu-se foarte flămînd de la lucru a întrebat-o pe soție ce au de mîncare. Ea i-a răspuns scoici, momițe de vițel, spanac, înghețată de căpșuni și cafea. El a întrebat-o dacă n-au și fasole, dar ea i-a răspuns că nu și atunci a împușcat-o. Crezi că poate ieși ceva din asta?

— Ascultă, Connie, spuse Martin. Nu cunoști decît jumătate din scenetă și încă partea cea mai proastă. În al doilea rînd, a jucat un sezon întreg la Music Box și a fost scrisă de Bert Kalmar și Harry Ruby. Altminteri aș putea face ceva bun din ea.

— Ești sigur că ai dreptate?

— Fără îndoială.

— Tii, al dracului pungaș! Și mi-a spus că e a lui.

— Cine? întrebă Martin.

— Cine altul decît Blair, care a încercat anul trecut să lucreze cu noi. Îi arăt eu lui.

— Mi s-a părut că ai spus că era ideea ta.

— Pe dracu, nici vorbă. Crezi că aş fura o idee, şi încă una veche de un an ?

— Ei bine, spuse Martin, cînd o să mai ai inspiraţie dă-mi un telefon şi-o să vin. Acum mă grăbesc să mă duc la stadion să-l văd pe bătrînul Babe în prima parte a meciului de baseball.

— Îmi pare rău, Joe. Credeam că totul o să fie în ordine.

— Nu face nimic. N-am pierdut prea mult timp. Dar după experienţa asta, ai face mai bine să laşi capitolul „idei" pe seama mea. La revedere.

— La revedere, Joe, şi-ţi mulţumesc că ai venit.

Martin ieşi şi Green o sună pe domnişoara Jackson.

— Domnişoară Jackson, de-acum înainte să nu-l mai primeşti pe Blair. E un escroc.

— Prea bine, domnule Green. Nu credeţi însă c-ar fi timpul să plecaţi la înmormîntare ? E trei fără douăzeci.

— Ba da. Dar stai să vedem. Unde e casa lui Plant ?

— Ceva mai sus, la o sută şaizeci, pe aceeaşi stradă, aproape de Broadway.

— Doamne-Dumnezeule ! Ce idee să locuieşti acolo ! Stai puţin, domnişoară Jackson. Trimite-l încoace pe Lewis.

— Lewis, spuse el cînd apăru noul său secretar, azi la prînz am mîncat ceva care nu mi-a făcut bine. Voiam să merg la înmormîntarea lui Plant, dar cred că e periculos. Nu vrei să te duci dumneata, să le spui cine eşti şi oarecum să mă reprezinţi ? Domnişoara Jackson îţi va da adresa.

— Da, domnule, spuse Lewis şi ieşi.

Îndată după aceea, uşa sanctuarului se deschise şi frumoasa Marjorie Green, născută Manning, intră neanunţată.

Green nu se arătă prea plăcut surprins.

— Hello, scumpo ! spuse el. Nu ştiam că ieşi azi în oraş.

— Nu ţi-am spus că nu vin, i-a răspuns soţia. Şi schimbară obişnuitul salut conjugal.

— Cred că ai observat, spuse doamna Green, că numele nostru nu figura pe lista oaspeţilor de la recepţie.

— Nu, n-am avut timp să mă uit prin ziare. Dar ce importanţă are asta ?

— Desigur că n-are nici o importanţă, dar ştii ce cred ? Cred că am fost invitaţi numai pentru că ăştia vor să obţină ceva de la tine, vreun beneficiu sau aşa ceva.

— Au şi nimerit-o. Să-ncerce numai.

— Dar nu pentru asta am venit.

— Pentru ce atunci, iubito ?

— Credeam că poate ţi-ai amintit ceva.

— Ce anume, scumpo ?

— Cum ? Dacă ai uitat nu mai are rost să vorbim despre asta.

Fruntea lui Green se încreţi într-un efort de gîndire, apoi deodată faţa i se însenină.

— Bineînţeles că n-am uitat. E ziua ta de naştere.

— Ţi-ai amintit doar în clipa asta.

— Nici vorbă. De săptămîni de zile mă gîndesc.

— Nu cred. Dacă ar fi adevărat, ai fi spus ceva (şi soţia era gata să izbucnească în plîns), mi-ai fi oferit ceva, chiar şi o nimica toată.

Green se încruntă din nou şi din nou se însenină.

— Am să-ţi dovedesc, spuse el şi se îndreptă grăbit spre seif.

Într-o clipă depuse în mîinile doamnei cutia de bijuterii din Philadelphia. În clipa următoare doamna o deschise, simţi că i se taie respiraţia în faţa frumuseţii conţinutului şi se aruncă de gîtul lui.

— O, scumpule ! O să mă ierţi oare că m-am îndoit de tine ?

Duse perlele la gură ca şi cînd ar fi vrut să le mănînce.

— Trebuie să fi cheltuit o avere.

— Eu cred că nimic nu-i prea mult pentru tine.

— Eşti cel mai bun soţ pe care l-a avut vreodată o femeie.

— Mă bucur că-ţi face plăcere, spuse Green.

— Dacă îmi face plăcere ? Dar sînt copleşită. Şi cînd mă gîndesc... cum de mi-oi fi putut închipui că m-ai uitat. N-am să-ţi răpesc toată ziua. Ştiu că vrei să te duci la înmormîntarea bietului Plant, aşa că am plecat. Şi poate ieşim deseară undeva să mîncăm.

— Desigur, să fii la Ambasador pe la şase jumătate să sărbătorim ziua ta de naştere. Dar nu vrei să laşi perlele aici ?

— Nu. N-o să mă despart de ele niciodată. Şi oricine ar încerca să mi le ia, va trebui să treacă peste cadavrul meu.

— Bine, atunci pe curînd, draga mea.

— La şase şi jumătate.

Din nou singur. Green trînti uşa seifului şi se întoarse la birou, rostind cu glas tare lucruri care de obicei nu se spun la aniversarea unei fiinţe iubite. Domnişoara Jackson a auzit probabil tot scandalul, dar se vede că era obişnuită cu astfel de scene. Domnul Green încetă cînd, pe neanunţate, intră în birou o fată mai frumoasă decît aceea care tocmai ieşise. Îl privi pe Green şi rîse.

— Vai, Doamne, ce fericit pari, spuse fata.

— Rose !

— Da, eu sînt. Da' ce-i cu tine ?

— Am avut o zi proastă.

— Şi nu ţi se pare mai plăcută acum ?

— Credeam că vii abia mîine.

— Şi nu te bucuri că am venit azi ?

— Cum să nu, spuse Green. Şi dacă mă săruţi, o să fiu foarte fericit.

— Nu. Să lichidăm mai întîi afacerile.

— Care afaceri ?

— Ştii foarte bine. Ultima oară cînd ne-am văzut, ai insistat ca de dragul tău să renunţ la oricine altcineva. Şi ţi-am promis că o să termin cu Harry, dacă... Ei, ştii doar. A fost vorba de nişte perle.

— Eu îmi respect cuvîntul.

— Dacă e aşa, atunci unde sînt ?

Sînt unele zîmbete

Vara trecută, la colţul din Fifty Avenue cu Fortysixth Street, unde era circulaţia intensă, stătea un poliţist care îţi lăsa impresia că ocupaţia lui nu era un lucru foarte greu. Majoritatea poliţiştilor îşi fac parcă o plăcere din a te înjura, şi asta probabil pentru că sînt nevoiţi să sufere capriciile anotimpurilor, ale şoferilor şi ale soţiilor. Dar Ben Collins părea că se distrează în timpul serviciului, chiar dacă-i certa sau nu pe trecători ; obrazul său mare, pistruiat, strălucea de voie bună şi nu se întrista niciodată, nici măcar în cele mai grele situaţii.

Îţi creştea inima cînd te uitai la el. Te distra să-l auzi vorbind. Dacă ceea ce spunea nu era întotdeauna prea interesant, în schimb felul cum o spunea era amuzant.

Ben avea vreo treizeci de ani, peste un metru nouăzeci înălţime şi cîntărea şaptezeci şi nouă de kilograme. Circa optzeci la sută dintre poliţiştii de pe Thirty-second Street şi Park arătau la fel. Dar Ben se deosebea de toţi ceilalţi printr-o permanentă

bună dispoziţie şi prin ceea ce cred că ar trebui numit subtilitate.

De pildă, atunci cînd Noonan, Wurtz ori Carmody se mulţumeau cu exprimările obişnuite, ca „Hei, cară-te, ce mai stai“ sau „Pe unde dracu umbli ?“, Ben obişnuia să fie delicat.

— Ce mai faci, Barney ? îşi întreba el victima pe care o oprea după colţ.

— Nu mă cheamă Barney.

— Scuzaţi-mă, dar după felul cum conduceţi, am crezut că sînteţi Barney Oldfield. Sau :

— Bănuiesc că n-aţi văzut semaforul roşu.

— Nu.

— Bine, dar atunci de ce s-au oprit toate celelalte maşini ? Credeţi cumva că li s-a terminat tuturor benzina ? Sau :

— Ce meserie aveţi ?

— Sînt antreprenor.

— Ei, asta e o meserie bună, onorabilă, şi dacă aş fi în locul dumitale nu mi-ar fi ruşine de ea. N-aş mai face lumea să creadă că sînt pompier. Sau :

— Cum vă place Londra ?

— Mie ? N-am fost niciodată.

— Credeam că acolo aţi învăţat să conduceţi pe stînga.

Contravenţiile săvîrşite în locul păzit de Ben, exceptînd cazurile grave, arareori erau pedepsite altfel decît cu mici observaţii pline de haz făcute cu atît umor, încît aproape îţi plăcea să fii vinovat.

10 — 1554

— Le-am cumpărat special pentru tine. Dar le-am cumpărat la Philadelphia şi cine ştie de ce dracu n-au ajuns încă.

— N-au ajuns încă ? Erau aşa de grele încît n-ai putut să le iei cu tine ?

— Îţi spun cinstit, iubito, că poimîine cel mai tîrziu vor fi aici.

— Cinstit, tu şi cinstit ! Mă crezi proastă, sau eşti atît de obişnuit să minţi încît nu mai poţi altfel ?

— Dacă mă laşi să-ţi explic...

— Să explici pe dracu ! Am făcut o afacere şi nu te-ai ţinut de cuvînt şi acum...

— Dar ascultă-mă...

— Nimic ! Ştii unde mă găseşti şi cînd îţi vei îndeplini promisiunea o să mă poţi chema. Pînă atunci... Află că Harry nu-i un fleac, un om de nimic.

— Rose, aşteaptă o clipă.

— Am spus tot ce aveam de spus. La revedere.

Şi ieşi mai înainte ca Green s-o poată reţine.

Conrad Green rămase împietrit. Cincisprezece minute stătu nemişcat şi mut, încît ai fi crezut că a murit. Apoi se scutură înfiorat, ca şi cînd i-ar fi fost frig, şi spuse cu glas tare :

— Nu-mi mai bat capul cu ele. Ducă-se dracului toate !

Luă telefonul lîngă el şi ridică receptorul.

— Dă-mi legătura cu doamna Bryant-Walker.

Şi după o pauză :

— Alo, doamna Bryant-Walker ? Aş dori să vorbesc cu dînsa personal. La telefon e Conrad Green. Doamnă Walker, azi dimineaţă m-a chemat secretara dumneavoastră, dar am fost întrerupţi. Vorbea despre o serbare de binefacere. Cum de nu, desigur. Îmi va face plăcere. Ori de cîte ori o să doriţi. Dacă lăsaţi totul pe seama mea, vă garantez un spectacol frumos. Nici un deranj. E o plăcere. Vă mulţumesc. Bună ziua.

Lewis intră în birou.

— Ei, Lewis, ai fost la înmormîntare ?

— Da, domnule Green, şi am văzut-o pe doamna Plant şi i-am explicat situaţia. A spus că întotdeauna aţi fost foarte bun cu soţul ei. Zicea că săptămîna cît a fost bolnav a vorbit aproape tot timpul de dumneavoastră, exprimîndu-şi credinţa că dacă va muri veţi lua parte la înmormîntarea lui. Aşa că biata femeie ar fi vrut să fiţi şi dumneavoastră de faţă.

— Dumnezeule mare ! Şi eu aş fi vrut, spuse Conrad Green.

În afara serviciului, Ben era un „băiat bun şi de treabă". O ducea pe Grace la cinematograf sau la familia Arnold să joace cărţi, ori pur şi simplu stătea cu ea acasă.

Într-o dimineaţă de septembrie, un Cadillac decapotabil nou-nouţ, albastru cu galben, veni în goană dinspre nord, încălcînd regulile de circulaţie ale statului şi oraşului New York. Strigătele şi fluierăturile lui Carmody şi Noonan de pe străzile Forty-seven şi Forty-eighth nu izbutiră să-l oprească, dar Ben se aşeză cu trupul său uriaş în drumul maşinii, obligîndu-l astfel pe şofer să încetinească sau să-l calce, şi apoi, cu o sprinteneală surprinzătoare pentru mărimea lui, sări pe scara maşinii, şi izbuti să-l oprească cu forţa lîngă trotuar, la jumătatea drumului dintre postul său şi Forty-fifth Street.

Era furios la culme şi gata să spună în cuvinte grele tot ce gîndeşte, cînd privirea îi căzu pe chipul mizerabilului. Era cel mai frumos chip pe care-l văzuse vreodată, învăluit într-un zîmbet irezistibil, uşor obraznic şi puţin deplasat în situaţia aceea, dar care te făcea să uiţi toate celelalte zîmbete.

— Ei, începu Ben cu ezitare, dar recăpătîndu-şi obişnuita prezenţă de spirit, adăugă : Casca, unde vă e casca ?

Contravenienta nu răspunse şi continuă să zîmbească.

— Dacă faceţi parte din corpul pompierilor, spuse Ben, trebuie să purtaţi fie cască, fie insignă. Sau vopsiţi maşina în roşu şi-i puneţi sirenă.

Din nou nici un răspuns.

— Poate mă consideraţi poliţist englez. Poate credeţi că sînteţi la Londra unde se circulă pe partea stîngă a străzii.

— Eşti isteţ, spuse ea cu un glas la fel de tulburător ca şi zîmbetul. Aş fi în stare să stau toată dimineaţa aici să te ascult. Aş fi, dar nu pot. Am o întîlnire tocmai în Eighth-Street şi am întîrziat deja. Ştiu că şi dumneata, de altfel, ai treabă. Aşa încît să nu ne mai reţinem unul pe altul. Dar mi-ar face plăcere să-ţi aud într-o zi tot repertoriul.

— Ah, v-ar face plăcere !

— Unde locuieşti ?

— Acasă.

— Asta nu e un răspuns. Credeam că locuieşti în Bronx...

— Aşa şi este.

— ...şi Bronx e în drum spre Rye, unde locuiesc eu, aşa încît te-aş putea conduce.

— Mulţumesc. Cînd oi muri, vreau să mor de bătrîneţe.

— Să ştii că într-adevăr nu sînt un şofer prost. Îmi place să gonesc, dar cu atenţie. În Buffalo, unde am locuit înainte, toţi poliţiştii ştiau că sînt atentă, de aceea mă lăsau să gonesc cît voiam.

— Aici nu sîntem în Buffalo. Şi asta nu e autostradă. Dacă vreţi să goniţi, nu intraţi pe Fifth Avenue.

Fata îl privi drept în ochi.

— Într-adevăr doreşti asta ?

— Nu, spuse Ben.

Ea îi zîmbi din nou.

— La ce oră termini ?

— La patru.

— Bine, urmă fata, s-ar putea ca într-o după-amiază să trec spre casă pe la ora aceea.

— V-am spus că nu vreau să mor.

— Am să fiu extrem de atentă.

Ben își dădu seama dintr-o dată că scena era urmărită de o grămadă de spectatori și că pentru prima oară nu era el vedeta.

— Dați-i drumul, spuse cu o voce cît mai aspră. Acum vă las să plecați, pentru că sînteți străină, dar rîndul viitor nu mai scăpați așa de ușor.

— Îți sînt foarte, foarte recunoscătoare, spuse fata, totuși nu-mi place să fiu considerată străină și sper că în viitor n-o să mă mai ierți.

Această remarcă, însoțită de zîmbetul ei radios, îl făcu pe domnul Collins, care pînă acum cînta doar în baie, să fredoneze tot restul zilei, și încă destul de tare, fragmente dintr-o melodie veselă de Ohman și Arden, pe care soția sa o ascultase de nu știu cîte ori seara trecută la patefon.

Schimbul său, Tim Martin, a apărut la ora patru, dar Ben nu părea de loc grăbit să plece acasă. Se prefăcea că ascultă veștile pe care Tim le aflase pe drum venind de la Flushing, una despre un scoțian și niște prosoape de hotel, alta despre doi evrei într-un local de noapte. Izbuti să rîdă cînd era cazul, dar își concentra toată atenția asupra circulației dinspre nord, ceea ce nu mai intra acum în atribuțiile sale.

La ora patru și douăzeci își luă rămas bun de la Martin și porni încet, pe jos, pe partea de răsărit a străzii. Merse așa pînă la Thirty-sixth, dar în zadar. De obicei se ducea acasă condus de cîte un șofer din Bronx sau din suburbia din nord, dar acum era tîrziu și trebuia să se grăbească pînă la stația de metro Grand Central și să călătorească în picioare.

— Am fost fraier, gîndi el. Probabil că s-a întors pe altă stradă, tocmai ca să mă evite. Ori poate o fi luat-o pe una din străzile laterale, după ce am trecut pe lîngă ele. Ar fi trebuit să mai stau încă puțin pe Fourty-four. Sau poate un altul și-o fi făcut datoria și a oprit-o. N-aș crede, deși, dacă i-o fi zîmbit...

Dar n-ar zîmbi oricui în felul acela. Îi zîmbise lui pentru că-l plăcuse, pentru că într-adevăr îl credea isteț. Da, așa e. Asta era ea. Așa îi cucerise și pe polițiștii din Buffalo. „Isteț". Ce cuvînt potrivit pentru un exemplu de demnitate. Glumea. Nu, nu era numai glumă. Îl plăcuse, așa cum îl plăcuseră o mulțime de alte fete, și poate că povestea cu pompierii și cu Londra o amuzase.

Oricum, văzuse cel mai minunat zîmbet din lume, a cărui căldură continua s-o simtă și acasă, unde își sărută soția cu o pasiune care o surprinse.

Cînd Ben era de serviciu ziua, o distra din cînd în cînd pe Grace povestindu-i la cină unul sau două incidente mai amuzante din timpul slujbei. Uneori povestirile lui erau pură imaginație și ea bănuia, dar n-avea nici o importanță. Erau lucruri care s-ar fi putut foarte bine întîmpla, chiar dacă nu se întîmplaseră.

De data asta, îl mînca vîrful limbii să vorbească despre fata din Rye, dar știa că poveștile cu femei drăguțe n-o prea încîntau pe nevastă-sa. Așa încît îi povesti niște întîmplări cu contravenienți bărbați care, de fapt, conțineau prea puțin adevăr.

— Un tip venea dinspre sud într-un Buick tip 1922 și stopul s-a schimbat, iar cînd a plecat, crezînd că pornește în viteza a doua, cînd de fapt era în marșarier, a intrat cu spatele într-un Pierce mare din Greenwich. Nu l-a lovit de loc pe Pierce, doar mașina lui puțin. Dar dacă nu interveneam, ar fi întrerupt circulația zece minute ca să discute despre asta.

L-am tras pe tipul cu Buick-ul la marginea trotuarului și i-am zis: „Ce-i cu dumneata? Ți-e dor de casă?" El m-a întrebat ce înțeleg prin dor de casă, și i-am răspuns: „Păi, se pare că erai așa de grăbit să ajungi înapoi de unde ai plecat, încît nici n-ai avut răbdare să întorci mașina."

Atunci a încercat să-mi explice ce se întîmplase, ca și cînd eu n-aș fi știut. Mi-a spus că pentru prima dată conducea un Buick și era obișnuit cu schimbătorul de viteză normal. I-am zis: „Foarte bine, dar aici nu e teren de antrenament. Locul rezervat pentru școala de conducere este la al patrulea colț mai jos, pe Forty-second Street. Acolo ai să găsești mai multe automobile, de două ori atîția pietoni și polițiști și, în plus, mai sînt și autobuze și un turn în care poți intra. Într-un deșert ca ăsta, n-ai să înveți niciodată să conduci." Să fi auzit cum rîdea lumea.

— Îmi închipui, spuse Grace.

— Apoi a fost un tip în vîrstă cu o barbă căruntă. Se pregătea să-și parcheze mașina drept la Kaskel în față. Zicea că nu întîrzie mai mult de o jumătate de oră. I-am spus: „Oh, păcat! Aș fi vrut să puteți petrece acolo week-end-ul. Dacă ne-ați fi informat de venirea dumneavoastră, v-am fi aranjat o petrecere." Iar el a zis: „Cred că am să te reclam pentru că ești prea obraznic." Atunci i-am zis: „Dacă faci asta o să te aresteze deoarece conduci fără permisiunea părinților." Să-l fi auzit rîzînd. I-am zis: „Circulă, bătrîne, circulă." Să-l fi auzit.

— Cred și eu, încuviință Grace.

Ben se cufundă într-o lungă și neobișnuită tăcere.

— La ce te gîndești?

Mărturisi fără să vrea.

— A fost și o fată într-un Cadillac albastru.

— A, da? Și ce-i cu ea?

— Nimic, doar că mergea ca și cum bulevardul ar fi fost al ei, și i-am făcut mizerii.

— Ce i-ai zis?

— Am uitat.

— Era nostimă?

— Nici n-am băgat de seamă. Eram furios.

— Tu?

— Era cît pe ce să mă omoare.

— Iar tu probabil i-ai zîmbit.

— Nu. Ea a zîmbit. A zîmbit... Se întrerupse și se ridică de la masă. Haide, *baby*. Hai să mergem la Franklin. Acolo e Joe Frisco. Și un film cu Chaplin.

Tot restul săptămînii Ben n-a mai zărit nici Cadillacul albastru, nici pe stăpîna lui, dar în

toate discuțiile cu el însuși repeta replicile destinate să-i întărească convingerea despre „istețimea" lui. Cînd apăru totuși, dintr-o dată, tîrziu în după-amiaza zilei de marți, era prea enervat pentru a putea face altceva decît s-o privească, și cu siguranță ar fi scăpat ocazia să-i audă glasul încîntător, dacă inițiativa n-ar fi venit din partea ei. În drum spre nord, a oprit la marginea trotuarului, la cîțiva pași de colț și i-a făcut semn cu mîna.

— E trecut de patru, spuse fata. Pot să te duc acasă ?

Ce ghinion ! Era săptămîna cînd lucra în schimbul de după-masă.

— De-abia am venit. Ies din serviciu abia la miezul nopții.

— Ești imposibil. Nu mi-ai spus că te schimbi.

— Mă schimb în fiecare săptămînă. Săptămîna trecută de la opt la patru, asta de la patru la douăsprezece.

— Și săptămîna viitoare de la opt la patru ?

— Da, domnișoară.

— Bine, atunci nu-mi rămîne decît să aștept.

Ben nu putu scoate nici o vorbă.

— Lunea viitoare ?

Făcu un efort.

— Dacă mai trăiești.

Fata îi zîmbi cu zîmbetul acela al ei.

— O să trăiesc. Am și un imbold.

Fata își văzu de drum, iar Ben se întoarse la post, năucit.

„Imbold, imbold, imbold" repetă de mai multe ori pentru a memora cuvîntul, dar cînd ajunse acasă la unu și jumătate nu găsi cuvîntul în dicționarul Webster al lui Grace. Credea că se scrie cu b.

Cea mai lungă săptămînă din istorie se sfîrși. Luni, cu puțin înainte de amiază, Cadillacul trecu vîjîind pe lîngă el spre sud și prinse din zbor cuvintele „mai tîrziu". La ora schimbului, în timp ce Tim Martin era pe la mijlocul povestirii cu doi sau mai mulți evrei, Ben își dădu seama deodată că se oprise mașina chiar lîngă el și-l aștepta, blocînd toată circulația.

Apoi s-a suit în mașină, ghemuindu-și trupul voluminos ca să poată intra și rîzînd ca un copil de nedelicata exclamație a lui Tim.

— De ce rîzi ? îl întrebă fata.

— Așa, pentru că mă simt bine.

— Ești bucuros că ai terminat serviciul ?

— Astăzi, da.

— Nu întotdeauna ?

— De obicei îmi e indiferent.

— Nu te cred. Am impresia că îți place meseria dumitale. Și nu-mi dau seama cum e cu putință, căci pare o meserie atît de grea. Am să te pun să-mi povestești totul despre ea, îndată ce ieșim din aglomerația asta.

O lumină roșie îi opri la Fifty-first și fata se întoarse spre el privindu-l amuzată.

— Bine că e capota ridicată, spuse ea, altfel ai fi stat foarte incomod, căci trebuia să te mai apleci o dată.

— Cînd o să-mi cumpăr mașină, spuse Ben, am să iau un Mack și un șofer care să conducă.

— De ce şofer ?
— Pentru că bărbaţii nu-s toţi nebuni.
— Dar eu nu sînt nebună. Ţi s-a părut c-aş fi fost cît pe-aci să mă ciocnesc de ceva.
— Nu, dar nici mult nu ţi-a lipsit. Conduci prea repede şi rişti prea mult. Dar ştiam asta înainte de a mă urca în maşină, aşa că acum stau liniştit.
— Nici n-ai avea loc unde să te mişti. Vrei să cobori ?
— Nu.
— Mă îndoiesc că ai putea. Unde locuieşti ?
— Aproape de Concurse, pe Hundred and Sixty-fourth.
— Cum te duci acasă de obicei ?
— Ca acum.
— Şi eu care credeam că te scutesc de plictiseala drumului cu metroul. Trebuia să mă fi gîndit că nu duci lipsă de invitaţii, nu-i aşa ?
— Aproape niciodată.
— Şi lumea îţi pune tot felul de întrebări ?
— Da.
— Regret. Aş fi vrut să-ţi pun şi eu cîteva întrebări, dar acum nu mai pot.
— De ce nu ?
— Probabil că te-ai săturat să tot răspunzi.
— Nu răspund întotdeauna la fel.
— Vrei să spui că minţi lumea ca să te distrezi ?
— Cîteodată.
— Ah, asta e grozav. Haide, minte-mă şi pe mine. Am să-ţi pun probabil aceleaşi întrebări pe

care ţi le pun toţi, dar să-mi răspunzi ca şi cînd aş fi proastă. Vrei ?
— O să încerc.
— Ei bine, să vedem. Cu ce să încep ? A da. Iarna nu ţi-e îngrozitor de frig ?
Ben repetă răspunsul pe care îl dăduse prima oară unei doamne în vîrstă, evident o vizitatoare a oraşului, a cărei curiozitate o îndemnase să-l ancheteze vreme de peste douăzeci de minute, într-una din zilele cu cea mai mare aglomeraţie.
— Nu. Cînd îmi e frig opresc o maşină şi mă rezem de radiator.
Cea care îi lua acum interviul îl răsplăti cu un rîs care merita mai mult decît răspunsul.
— Splendid, spuse ea. Şi presupun că dacă ţi-e frig la urechi, opreşti o altă maşină şi împrumuţi husa.
— Asta o s-o ţin minte.
— Şi acum ce urmează ? A da, ai fost atins vreodată ?
— Mereu, dar numai cu priviri. Foarte rar mi s-a întîmplat să fiu trîntit jos şi călcat.
— Nu te oboseşte îngrozitor să stai toată ziua în picioare ?
— Nu e chiar atît de greu ca atunci cînd aş sta în mîini. Într-adevăr sînt atît de obişnuit, încît mi se întîmplă să dorm şi noaptea în picioare.
— Gazele de eşapament nu-ţi fac rău ?
— La început da, dar acum nu mai pot trăi fără ele. Apartamentul meu e aproape de un garaj public. Aşa încît oricînd simt nevoia, mă reped pînă acolo şi mă regazific.

— Ce înălţime ai ?
— Doi metri şi opt.
— Nu se poate.
— Nu-ţi dai seama, nu ? Am un metru nouăzeci şi trei, dar cînd mă întreabă femeile, le spun oricît între un metru nouăzeci şi opt şi doi douăzeci. Şi ele spun întotdeauna : „Dumnezeule !"
— Cine îţi dă mai mult de furcă, şoferii bărbaţi sau femei ?
— Bărbaţii.
— Adevărat ?
— Adevărat. Sînt de cincizeci de ori mai mulţi.
— Sînt mulţi cei care îţi pun întrebări ?
— Nu. Eşti prima.
— Ai fost furios pe mine rîndul trecut, cînd ţi-am spus „isteţule" ?
— Nu puteam fi furios pe dumneata.
Urmă o tăcere îndelungată. Fata conducea într-adevăr repede şi Ben ar fi fost mai nervos dacă ar fi privit înainte, dar ochii lui cercetau mai tot timpul profilul fetei care nu era mai puţin atrăgător decît zîmbetul.
— Ia te uită unde sîntem ! exclamă ea în timp ce se apropiau de Fordham Road. Şi dumneata locuieşti pe Hundred and sixty-fourth. De ce nu mi-ai spus ?
— N-am băgat de seamă.
— Nu coborî. Te duc înapoi.
— Nu, nu e cazul. O să prind o maşină. Am aici în drum un camarad pe care vreau să-l văd.
— Ai fost drăguţ că ai riscat să mergi cu mine şi nu te-ai arătat speriat. Vrei să vin şi altădată ?

— Oricînd doreşti.
— Fac drumul ăsta o dată pe săptămînă. Mă duc pînă la Grenwich Village s-o văd pe sora mea. De obicei lunea.
— Lunea viitoare sînt în schimbul de după-masă.
— Atunci să lăsăm pe lunea din săptămîna cealaltă.
— E mult pînă atunci.
— Timpul trece. Întotdeauna trece.
A trecut, dar foarte greu. Şi uite c-a venit şi ziua mult aşteptată, dar cerul era atît de încărcat cu nori ameninţători, încît lui Ben i-a fost teamă că n-o să vină. Mai tîrziu, cînd ameninţarea s-a transformat în realitate şi mersul cu maşina a devenit de trei ori mai periculos din cauza burniţei continue şi a pavajului alunecos, i-a fost teamă ca nu cumva să vină. Ştia că nu prudenţa o caracterizează şi dacă avea întîlnire cu sora ei, doar potopul ar fi împiedicat-o să se ducă.
Exact înainte de ora unu, Cadillacul trecu gonind spre sud. Capota era lăsată şi ştergătorul de ploaie se mişca la dreapta şi la stînga pe parbriz.
Prin ploaie o văzu pe fată zîmbindu-i şi agitînd uşor mîna. Circulaţia era intensă şi înşelătoare şi amîndoi trebuiau să fie atenţi.
La ora patru, cînd reapăru şi se opri să-l aştepte, burniţa în continuare.
— Nu e o zi îngrozitoare ? întrebă ea.
— Acum nu mai este.
Îi zîmbi şi uită într-o clipă de toate necazurile şi neplăcerile trecute.

— Dacă lăsăm capota trasă o să te cocoşezi, iar dacă nu, o să ne mureze.

— Las-o aşa. Mă simt foarte bine.

— Te superi dacă n-o să vorbim mult ? Mă simt foarte liniştită.

Nu răspunse şi tăcură pînă ce au întors la dreapta spre Mount Morris Park. Apoi adăugă :

— Aş fi putut să-ţi aflu numele, ţinîndu-ţi minte numărul şi punînd pe cineva să se intereseze. Dar mă poţi scuti de osteneală, spunîndu-mi chiar tu.

— Mă cheamă Ben Collins. Şi eu aş fi putut să-ţi aflu numele cerîndu-ţi permisul de conducere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci asta ! N-am permis. Dar mă cheamă Edith Dole.

— Edith Dole, Edith Dole, repetă Ben.

— Îţi place ?

— E frumos.

— E o combinaţie curioasă. Edith înseamnă fericire şi Dole supărare.

— De ! exclamă Ben. O să ai o grămadă de necazuri dacă conduci fără permis. De fapt, oricum o să le ai, dacă conduci atît de repede pe străzi ca asta. Nimic nu e mai periculos decît pavajul ud.

Se aflau pe partea de sus a bulevardului Madison şi circulaţia era periculoasă. Dar nu numai din pricina asta dorea el să încetinească.

Din nou urmă o tăcere, pînă ajunseră pe Concourse.

— Eşti căsătorit ? întrebă deodată fata.

— Nu, minţi Ben, dar dumneata ?

— O să fiu în curînd.

— Cu cine ?

— Cineva din Buffalo.

— Îl iubeşti ?

— Nu ştiu, dar mă vrea şi tata doreşte să fiu a lui.

— Ai să locuieşti la Buffalo ?

— Nu. Vine el aici şi o să fie asociatul tatii.

— Şi al dumitale.

— Da. O, dragă ! Uite strada Hundred and sixty-fourth şi azi nu trebuie să te duc mai departe, pe o vreme ca asta. Crezi că poţi ieşi din maşină ?

Cu oarecare greutate, Ben izbuti să iasă.

— Nu cred c-am să te pot revedea înainte de două săptămîni.

— Mi-e teamă că nu, spuse fata.

Ben se abţinu să dea glas cuvintelor pe care era gata să le rostească.

— Domnişoară Dole, zise în cele din urmă, ascultă-mi sfatul şi nu încerca să baţi recorduri de viteză în drum spre casă. Mergi încet şi o să ajungi cu o oră înaintea mesei de seară. Ce spui ? De dragul celui din Buffalo.

— Da.

— Şi de dragul meu, de asemenea.

Doamne ! Ce zîmbet de neuitat !

Trebui să meargă încet ca să se liniştească înainte de a se întîlni cu Grace. De ce i-o fi spus fetei că nu e însurat ? Şi ce-o interesa pe ea ?

Grace l-a primit poruncindu-i scurt.

— Fă imediat o baie caldă şi după asta pune pe tine halatul. Astă seară nu mergem nicăieri.

Fusese cu Mary Arnold în Mount Vernon la o partidă de cărţi. În drum spre casă ploaia le udase leoarcă. Şi, slavă Domnului, toată seara la masă vorbi numai despre asta.

După cină, Ben încercă să citească, dar nu putu. Ascultă puţin timp melodia lui Ohman şi Arden, de care nevastă-sa nu se mai sătura. Se duse la culcare dorind să doarmă şi să viseze. Să doarmă două săptămîni.

Dimineaţa se sculă devreme, destul de devreme pentru a arunca o privire în ziare înainte de micul dejun. O *femeie ucisă la volan de un autobuz în Bronx.* Simţi în ochi ceva ciudat. *Domnişoara Edith Dole, în vîrstă de douăzeci şi doi de ani, din Rye, a fost omorîtă pe loc, ieri, cînd maşina pe care o conducea a derapat şi a intrat într-un autobuz la colţul dintre Fortham Road şi Webster Avenue, în Bronx, puţin după ora patru treizeci după-amiază.*

— Grace, spuse el, cu o voce care nu-i aparţinea. Am uitat. Azi trebuie să fiu în post la şapte. Are loc un fel de paradă.

Plecînd de acasă, singur, pentru prima oară din copilărie, îşi vorbi cu glas tare : „Nu se poate să sufăr atît de mult pe cît mi se pare. Am văzut-o doar de patru-cinci ori. În realitate nu pot suferi atît de mult."

Într-o după-amiază, două sau trei săptămîni mai tîrziu, un anume Hughes din White Plains, aflat la volanul unui Studebaker, încercă să traverseze strada Forty-sixth pe roşu şi, fiind oprit de poliţist, trase maşina lîngă trotuar.

— De ce te grăbeşti aşa ? îl întrebă poliţistul luînd o mutră spăimîntătoare. Unde dracu crezi că te afli ? Ce-i cu tine, măi... aşa şi pe dincolo ?

— Am avut un moment de zăpăceală. Îmi pare rău, spuse domnul Hughes. Dacă treci cu vederea, te iau cu mine pînă în Bronx cînd mă întorc spre casă. Ţi-aduci aminte ? Te-am mai dus o dată acasă luna trecută. Ţii minte ? Adică era un tînăr care semăna cu dumneata. Da, unul care semăna oarecum cu dumneata. Acum însă văd că nu dumneata erai. Era altul.

Aniversare

Doamna Taylor amestecă bine cărţile de joc dintr-un pachet uzat şi începu pasienţele de seară. Pînă la culcare o să facă vreo patruzeci de pasienţe, din care treizeci aveau să-i iasă. Şi dacă trişa puţin, greşea oare cu ceva? Şaizeci şi şase e un joc mult mai distractiv, dar nu-l poţi juca de unul singur şi soţul ei se plictisise de-atîta şaizeci şi şase. Nu fusese în stare să înveţe bridge, în ciuda răbdării şi a lecţiilor mai mult sau mai puţin experte ale soţilor Hammonds, care locuiau trei străzi mai departe.

Aparatul de radio care costase treizeci şi patru de dolari nu făcuse altceva decît să pîrîie, începînd chiar de-a doua zi după instalare. Pianul ieftin avea două clape mute: re şi sol de mai sus de do din mijloc. Carnegie Library, biblioteca oraşului, nu achiziţiona decît foarte puţine cărţi „tari" şi acelea erau aproape întotdeauna împrumutate. Cinematograful îi obosea cumplit ochii şi Louis n-o lăsa să iasă singură seara, deşi fără nici un fel de scrupul o părăsea în fiece miercuri

seara de la opt la unsprezece, cînd se ducea la club să joace popice.

Doamna Taylor îşi amesteca bine cărţile şi încerca să-l asculte pe Louis citind cu glas tare din *Milton Daily Star* sau din *Milton Weekly Democrat,* ori repovestind poveşti pe care le mai auzise de şase ori pînă atunci şi pe care avea să le mai audă încă de cel puţin atîtea ori.

Cînd se trezise dimineaţa, îşi dăduse seama că era douăsprezece noiembrie, cea de a noua aniversare a căsătoriei lor. Louis a ţinut minte această dată în primii şase ani ai vieţii lor conjugale, iar în ultimii trei ani nu mai exista pentru el decît data de douăsprezece noiembrie.

Acum nouă ani *Star* şi *Democrat* o numiseră pe drept cuvînt una dintre cele mai încîntătoare şi frumoase tinere din Milton. Vorbind despre Louis spuneau de asemenea pe drept cuvînt că este un tînăr model, serios, harnic şi om „de nădejde", un bărbat pe care orice fată ar fi fost mîndră să-l ia de soţ.

Acum, la treizeci şi trei de ani, doamna Taylor arăta bine, cu un aer puţin rece, indiferent. Nu se mai ostenea să-şi pună în valoare farmecul natural şi nu mai avea căldura şi vioiciunea care îi făcuse pe cei mai mulţi dintre tinerii din Milton, şi mai ales pe Walter Frayne, Jim Satterly şi pe însuşi Louis Taylor s-o adore.

Louis continua să fie un model de bărbat, serios, harnic şi „de nădejde". Cînd te gîndeai la existenţa precară pe care o duceau femeile măritate cu cei doi rivali ai lui mai importanţi, nu

puteai să nu spui că atunci cînd doamna Taylor şi-a ales soţul a avut nu numai noroc, ci a fost şi înţeleaptă.

Walter urmase cursurile Universităţii timp de un semestru, la finele căruia se întorsese acasă cu un splendid certificat de studii, notat cu 4, şi el exmatriculat. Întorsese Miltonul pe dos şi pînă la urmă părăsi fata pe care o iubea cu adevărat pentru a se căsători cu o orfană, ai cărei părinţi îi lăsaseră o sută cincizeci de mii de dolari, dar nu pentru multă vreme. După ce a cheltuit această frumoasă sumă, Walter şoma cea mai mare parte din timp şi toţi se întrebau din ce trăiesc el şi soţia lui.

Jim Satterly, băiatul plin de viaţă de odinioară, nu mai exista. Îşi terminase facultatea şi intrase contabil la birourile companiei de gaz din Milton cu opt dolari pe săptămînă.

Acum avea treizeci şi cinci de ani şi lucra la aceeaşi companie, dar salariul crescuse mereu şi acum primea douăzeci şi doi de dolari. Soţia sa dădea lecţii de pian în fiecare săptămînă la patru elevi, cu cincizeci de cenţi pentru jumătate de oră de persoană. Născuse trei copii, trei puşti. Soţii Satterly erau fericiţi şi mîndri de puştii lor şi se mulţumeau cu un spectacol de cinematograf din cînd în cînd, dar nici o revistă nu trimisese vreun reporter să-i ia lui Jim un interviu de succes.

Louis Taylor era secretarul bătrînului Thomas Parvis, singurul om bogat din oraş, care deţinea majoritatea acţiunilor de la Căile Ferate Interurbane. Louis lucra mult şi era plătit cu patru mii

de dolari pe an, o sumă mare pentru Milton. Era suficient pentru a asigura familiei Taylor, care n-avea copii, o viaţă îndestulată, ba chiar destul de luxoasă. Familii cu venituri mai mici aveau maşină, făceau excursii la staţiunile de lîngă lacuri şi la Harper City, unde o trupă de teatru dădea reprezentaţii bune. Dar Louis făcea economii pentru zile negre, şi soţia lui uitase de mult că mai există şi zile negre.

Doamnei Taylor îi ieşea a patra pasienţă la rînd, pretinzînd că o damă de verde era de roşu.

— Aici scrie, citi soţul ei, că sînt, conform unei statistici de curînd încheiate, 27.650.267 de automobile în toată lumea.

Doamna Taylor era singura vinovată că Louis îşi făcuse un obicei din a citi fragmentele interesante din ziare. Cu cîtva timp în urmă, în mai 1924, o întrebase dacă n-ar vrea să asculte noutăţile în cazul Loeb-Leopold. Deşi le citise, doamna încuviinţă, gîndindu-se că chiar auzite pentru a doua oară, poate sînt mai captivante decît vreuna din întîmplările din viaţa lui Louis, oricum repetată a nu ştiu cîta oară. Începînd de atunci, ascultase în fiecare seară, cu excepţia serii de miercuri cînd Louis ieşea şi a duminicilor cînd nu apărea ziarul, fragmentele extrase din *Star* şi constînd mai ales din ceea ce în redacţiile ziarelor se numeşte umplutură, din statistici de necontroversat asupra oamenilor şi lucrurilor din toate colţurile lumii, şi din cifre ce păreau să-l lovească pe soţul ei ca un trăsnet din senin.

— Ia gîndeşte-te, spuse el. Aproape douăzeci şi opt de milioane de automobile.

— Dumnezeule ! exclamă doamna Taylor.

— Şi pentru că veni vorba de automobile, ascultă : „Furtunile au avariat drumurile în unele regiuni din Chile în aşa măsură, încît conducătorii auto nu au mai îndrăznit să circule pe drumurile rurale." Asta e necazul celor care au maşină. Dacă nu te menţii pe drumuri sau străzi pavate, rişti să te împotmoleşti şi să fii obligat să te întorci acasă pe jos. Trebuie să fii şi mecanic, căci altfel atunci cînd se defectează ceva, te vezi obligat s-o duci la garaj şi s-o laşi o săptămînă, pînă ce binevoiesc cei de acolo să ţi-o controleze şi să vadă despre ce e vorba, şi în nouă din zece cazuri nu ştiu nici ei. În schimb nota de plată ţi-o fac îndată şi încă una bună. Ţi-am spus ce i s-a întîmplat lui Walter Trumbull cînd s-a dus în excursie la Harpen City ?

— Da, răspunse doamna Taylor.

— Nu cred că ţi-am spus. A fost abia vineri seara, ba nu, joi seara, în seara după ce Spartanii ne-au bătut la popice, atunci cînd am avut şansa să fac două sute două puncte lovind popicul din mijloc puţin prea tare astfel că toate celelalte au căzut în partea mea. Era în seara cînd Berger a venit atît de beat, încît n-a putut juca şi a trebuit să-l înlocuim cu Tommy, care a făcut o sută douăzeci şi trei de puncte.

Aşadar, era în seara după ce Walter şi Marjorie au plecat în oraş să vadă *Al şaptelea cer*, iar la vreo cinci mile dincolo de *Doi Stejari* motorul s-a oprit şi Walter n-a mai putut să-l pornească. Lanterna nu-i funcţiona şi Marjorie n-a vrut să-l lase să aprindă chibrituri ca să vadă ce se întîmplase, deoarece capota era ridicată. De altminteri, după cum s-a văzut, tot nu i-ar fi folosit la nimic.

În cele din urmă a lăsat-o pe biata Marjorie în maşină şi a mers pe jos pînă la Doi Stejari, dar garajul era închis noaptea şi tot oraşul dormea, aşa încît s-a întors la maşină, dar se făcuse prea tîrziu pentru a mai prinde spectacolul. A încercat să oprească trei sau patru maşini venind din celălalt sens, ca să-i ducă acasă, dar tocmai după ora zece a izbutit să se suie într-o maşină care i-a luat. A doua zi dimineaţa l-a trimis pe Charlie Thomas să vadă dacă poate repara maşina pe loc, şi dacă nu s-o remorcheze pînă în oraş. Charlie a descoperit că maşina nu avea nimic şi că era vorba doar de o pană de combustibil. Cînd Walter mi-a povestit întîmplarea, i-am răspuns că aşa o să păţească dacă nu foloseşte calea ferată.

— Nici noi n-o folosim.

— Îmi ajunge că aud despre ea toată ziua, ca să nu mai călătoresc şi noaptea cu trenul.

Doamna Taylor amestecă mai departe cărţile, iar Louis continuă să răsfoiască *Star*.

— În definitiv, bătrînele noastre State Unite sînt o ţară destul de înaintată, spuse el îndată. Ascultă asta. În Olanda şomajul numără 26.000 de muncitori calificaţi şi 24.000 necalificaţi". Şi asta : „O mare parte din populaţia Belgiei mai poartă încă saboţi". Ai zice că aşa ceva mai e cu putinţă în zilele noastre ?

— Îmi închipui, spuse doamna Taylor, că sînt unele locuri în Statele Unite unde oamenii nu poartă nici un fel de încălţăminte.

— Sigur că da, dar nu într-o proporţie mare; probabil cîţiva dintre muntenii din pădurile din Tennessee. Şi desigur oamenii de culoare din micile orăşele din Georgia şi Carolina de sud. Cînd treci cu trenul pe acolo vezi o sumedenie de oameni dintr-ăştia care n-au purtat niciodată în viaţa lor ghete. Îmi amintesc de un loc numit Jesup, în Georgia, un fel de nod de cale ferată. Era, nu, nu era Jesup, era alt loc, un loc pe unde am trecut odată împreună cu şeful meu, în drum spre Daytona. Mi se pare că ţi-am vorbit de asta.

— Da, spuse doamna Taylor.

— Nici nu-ţi vine să crezi cum trăiesc unii dintre oamenii aceia. Şi nu numai oamenii de culoare, dar chiar şi albii. Biete gunoaie albe, cum le zic ei, sau mai degrabă „biet' guno' alb". Familii de cîte patru-cinci persoane într-o singură odaie. Domnul Parvis spunea că e o adevărată crimă şi ar fi dorit să poată face ceva pentru ei.

— Şi de ce n-a făcut?

— Păi n-are destui bani să îmbrace şi să cazeze tot sudul şi-apoi n-ar fi de nici un folos să încerci să îmbunătăţeşti viaţa dintr-un oraş de acolo.

— De ce?

— Ar fi ca o picătură de apă în mare şi în afară de asta ar afla celelalte oraşe şi s-ar duşmăni. I-am amintit că făcea acea călătorie ca să scape de griji şi necazuri pentru cîtăva vreme şi deci nu trebuie să se necăjească pentru alţii. Şi

pe urmă, dacă voia să pună în practică ideile lui filantropice, probabil că eu aş fi fost însărcinat să le pun în aplicare. Poate ar fi trebuit chiar să locuim acolo un an sau doi. Nu cred că ţi-ar fi plăcut, nu-i aşa?

— Pentru mine ar fi fost totuna, spuse doamna Taylor.

— Cum, să trăieşti într-una din găurile alea uitate de Dumnezeu, fără nici un prieten, fără nimeni cu care să te poţi împrieteni?! Să n-ai nimic altceva de făcut toată ziua şi toată noaptea decît să mănînci, să dormi, şi să...

— Faci pasienţe, sugeră doamna Taylor.

— Crezi că nu ţi-ar păsa, pentru că n-ai văzut niciodată cum arată oraşele acelea din Georgia. Sînt interesante ca obiecte de studiu, dar nu ca să te stabileşti acolo. Ai muri de singurătate. Sînt, desigur, cîteva locuri în Florida care-s un adevărat paradis. De pildă, Daytona. Dar ţi-am spus cam cum e.

— Da.

— Are o plajă atît de mare şi netedă încît au loc pe ea curse de automobile. E frumos. Şi e foarte aproape de Ormond, unde Rockefeller îşi petrece iernile. Domnul Parvis şi cu mine l-am văzut jucînd golf pe terenul din Ormond. Nu găsesc nimic distractiv la golf, dar poate dacă aş fi avut ocazia să mă ocup, aş fi descoperit totuşi ceva. Cînd oi fi de vîrsta lui am să încerc, cu condiţia să am tot atîta timp cît are el şi o milionime din banii lui.

— Nu există nici un motiv să n-ai tot atîţia bani cît şi el.

— Știu ce vrei să spui cu asta. Faci aluzii la chibzuința mea, deși bănuiesc că o numești zgîrcenie. Cînd vom fi bătrîni o să vezi lucrurile altfel.

— Nădăjduiesc că n-am să mai fiu, ca să pot privi lucrurile în vreun fel oarecare.

— Nu, asta nu-i adevărat. Nu nădăjduiești așa ceva. Dar ce spuneam? A, da. Daytona e locul unde mi-ar fi plăcut să stau iarna, dacă aș fi avut posibilitatea. Ți-am spus probabil că acolo l-am întîlnit pe Harry Riker.

— Mi-ai spus.

— Fără îndoială a fost nostim să-l întîlnesc tocmai pe el acolo. Nu ne mai văzusem de douăzeci și doi de ani și de îndată ce m-a zărit m-a recunoscut pe loc. Eu nu l-aș fi recunoscut pentru nimic în lume.

Desigur că am fost surprins să-l întîlnesc. Și-a amintit de o întîmplare petrecută înainte ca eu să plec din Shelbyville, cînd părinții lui erau plecați într-o vizită. Mătușa lui Harry, sora domnului Riker, trebuia să aibă grijă de Harry cît timp părinții erau plecați, dar era cam bătrînă și se culca imediat după cină.

Erau două fete, surorile Lindsay. Locuiau la țară dar veneau la școală în oraș. Harry și cu mine credeam că sîntem îndrăgostiți de ele, așa încît într-o seară, după cină, cînd mătușa lui Harry s-a dus la culcare, am înhămat calul domnului Riker la șaretă și am făcut șapte mile pe drum de țară, ca să le vedem pe fetele Lindsay. Cînd am ajuns acolo ploua, așa că am deshămat calul și l-am băgat sub șopron, și...

— Și el s-a dezlegat singur, nu-i așa, și a fugit înapoi acasă?

— Da, dar asta s-a întîmplat mai tîrziu. L-am pus sub șopronul lui Lindsay și am crezut că l-am legat destul de bine, iar Harry și cu mine am intrat în casă să stăm de vorbă cu fetele. Doamna Lindsay a stat tot timpul cu noi în odaie și a vorbit cea mai mare parte din timp.

— Ești sigur că a fost așa?

— Sînt foarte sigur. Era una dintre femeile acelea care vorbesc tot timpul. Nu se oprea nici o clipă. Iar pe la nouă și jumătate a spus că fetele ar trebui să se ducă la culcare, cu alte cuvinte ne-a spus să plecăm. Ei, și, ca să scurtez povestea, calul nu mai era în șopron, iar Harry și cu mine am luat-o pe jos, șapte mile printr-o ploaie torențială. Am găsit calul în grajd, iar Harry a trebuit să-l încalece a doua zi și să se ducă pînă la locuința familiei Lindsay, să aducă șareta. A fost ultima vizită pe care am făcut-o fetelor Lindsay.

— V-ați purtat cam aspru cu ele, spuse doamna Taylor.

— Ei, nu eram decît niște copii și între noi nu exista nimic serios. Harry lucrează acum la asigurările din Indianapolis, și o duce foarte bine, așa mi-a scris.

Louis terminase aproape complet de citit ziarul.

— Ascultă ceva foarte amuzant, spuse el. „Deși Edinburgh, Scoția, avea doar 237 de chioșcuri de înghețată în sezonul trecut, acum are cu cincizeci mai multe decît atunci."

— Cred că şi aşa erau destul de multe.

— Nu, pentru un oraş atît de mare. Stai să văd. Ce populaţie are Edinburgh? Trebuie să caut.

Tocmai se îndrepta spre dulapul cu cărţi, cînd se auzi soneria de la intrare. Se duse la uşă şi-i deschise Florencei Hammond.

— Hello, Louis. Hello, Bess. Să ştiţi că n-am venit în vizită, sîntem afară, avem o pană de cauciuc şi Perce vrea să-i împrumutaţi lanterna voastră.

— Uite ce înseamnă automobilul, spuse Louis. Mai multe ponoase decît foloase.

— Am încercat să-l conving pe Perce să-l ducă la garaj ca să-l repare acolo, dar îi e teamă să meargă pînă acolo ca să nu distrugă cauciucul.

— Îmi iau lanterna şi mă duc să văd dacă pot să-i dau vreun ajutor, spuse Louis.

— Ia loc, Florence, şi ţine-mi de urît, spuse doamna Taylor. N-am mai ieşit din casă de trei zile şi sînt tare curioasă să ştiu ce s-a mai întîmplat în Milton.

— Cumpăraţi *Star*, nu-i aşa?

— Da, dar în ultima vreme n-a fost nimic palpitant.

— Nu e vina ziarului, spuse doamna Hammond. Nu s-a întîmplat nimic deosebit la Milton.

— S-a întîmplat ceva în altă parte?

— Da, la Clyde.

— Clyde. Acolo trăieşte sora ta, nu?

— Dacă poţi să numeşti asta a trăi. Mai degrabă aş muri, sincer îţi spun, Bess, tu şi cu mine

trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu că ne-am căsătorit cu oameni care cel puţin sînt sănătoşi şi normali. Louis şi Perce poate nu sînt aşa de chipeşi sau „strălucitori" ca Ed, dar oricum ştim întotdeauna unde sînt şi la ce ne putem aştepta de la ei.

— Asta aşa e, spuse doamna Taylor.

— I-am scris astăzi lui Grace o scrisoare şi i-am spus că e pur şi simplu nebună că nu-l părăseşte, mai cu seamă după ultimul necaz. Dar nu vrea să renunţe la el. Cred că a hipnotizat-o. Şi îl iubeşte încă. Îi admite greşelile şi i le iartă şi se aşteaptă ca toată lumea să facă la fel. Dacă n-ar fi aşa, şi-ar păstra necazurile pentru ea şi nu mi-ar scrie toate amănuntele. Îmi dau seama că orice om are slăbiciunile lui, dar sînt unele lucruri pe care nu le-aş putea ierta. Cum ar fi, de pildă, un pumn în ochi.

— Nu vrei să spui că...

— Ba da. Şi Grace l-a încasat şi i-a primit şi scuzele cînd şi-a cerut iertare. Cînd mă gîndesc la asta, fierb, nu alta.

— Dar cum s-a întîmplat?

— N-a fost nimic deosebit. Chiar sîmbătă seara. Sîmbătă seara, toată lumea din Clyde se duce la Yacht Club. Nu e nici rîu, nici lac acolo, nici iahturi nu sînt, dar au un tun cu care, ca şi la marină, se trage la apusul soarelui, aşa că probabil de aceea şi-au ales numele de Yacht Club. La început lui Grace nu-i plăcea de loc şi-l lăsa pe Ed să se ducă singur, dar el bea mai mult şi se întorcea acasă duminica dimineaţa mai tîrziu. În afară de asta, a fost întotdeauna puţin

geloasă şi probabil pe bună dreptate. Aşa încît s-a hotărît să se ducă şi să încerce să se distreze şi ea. Lui Grace îi place dansul şi acolo în Clyde sînt cîţiva dansatori foarte buni; asta la începutul serii, înainte de a începe să se împleticească şi să se clatine.

Fără îndoială, nimeni nu poate spune că Ed s-a căsătorit cu ea sub un pretext fals. Grace a ştiut ce face. L-a cunoscut şi s-a îndrăgostit de el la o petrecere, unde el se înfuriase pe un bărbat care a încercat să-i ia partenera în timp ce dansa, şi atunci l-a trîntit la pămînt. Individul nu era nici pe jumătate atît de voinic ca Ed, şi Ed l-a lovit cînd se uita în altă parte. Dar pe Grace n-a impresionat-o. După cît se pare şi cei de la Yacht Club au rămas indiferenţi. Oricare altul ar fi fost dat afară, dar Ed şi-a cerut iertare de la toată lumea şi nimeni nu l-a certat.

Chiar din seara aceea i-a cerut lui Grace să-i permită s-o conducă acasă cu maşina. Era împreună cu Helen Morse. Helen a sfătuit-o să nu rişte. Ed nu prea era în situaţia de a conduce o maşină. Dar Grace era atît de îndrăgostită de el, încît a acceptat propunerea. La urmă el a uitat complet, a plecat acasă cu altă fată şi a lăsat-o pe Grace la club cu nişte persoane pe care abia le cunoscuse. A trebuit să telefoneze familiei Morse şi să-i roage să se întoarcă s-o ia.

Şi ce crezi, săptămîna următoare s-au întîlnit din nou şi Grace a crezut că o să-l pună la respect ignorîndu-l complet, dar asta n-a avut nici un efect asupra lui Ed, pentru că el nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată. De data asta era oarecum treaz şi a fost foarte drăguţ şi atent cu ea. Trebuie să recunosc că Ed poate fi drăguţ, cînd vrea. După asta au jucat tenis împreună de două-trei ori şi apoi Ed i-a cerut mîna şi Grace a primit, iar el a spus că nu poate să aştepte pînă cînd o să aranjeze o nuntă mare şi Grace a acceptat să se mărite cu el în secret la Colby, un oraş cam la vreo treizeci de mile de Clyde. Grace trebuia să fie în faţa poştei din Clyde la ora douăsprezece, într-o anumită zi, şi el urma să vină s-o ia cu maşina şi să meargă la Colby să se căsătorească.

Sosi şi ziua fixată. Grace l-a aşteptat o oră şi apoi s-a întors la familia Morse. În aceeaşi seară i-a telefonat spunîndu-i că greşise ziua, că abia atunci şi-a dat seama de greşeală, şi dacă vrea să-l ierte, să se întîlnească a doua zi în acelaşi loc. Mi-e ruşine să spun că Grace a admis, deşi bănuia adevărul pe care avea să-l afle mai tîrziu — Ed făcuse un chef şi la ora cînd trebuia s-o răpească dormea dus.

S-au căsătorit şi în luna de miere Ed s-a purtat foarte frumos cu ea. Au petrecut două săptămîni la New York şi se duceau în fiecare seară la teatru, iar dimineaţa şi după-amiaza vizitau oraşul. O dată sau de două ori Ed a invitat la masă cîţiva prieteni de-ai lui şi le-a oferit de băut tot ce au avut în casă, dar el nici nu s-a atins măcar de băutură.

Cînd s-au întors la Clyde, Ed a cumpărat o casă frumoasă, gata mobilată, iar mobilierul era ca şi cum l-ar fi ales ea singură. Grace era atît

de fericită, încît nici n-ar fi fost cu putinţă să dureze, şi aşa s-a şi întîmplat.

Erau în Clyde de o săptămînă, cînd Ed a anunţat-o că trebuie să plece într-o călătorie. Nu şi-a dat osteneala să-i spună unde pleacă, din ce motiv şi cît timp va lipsi. A plecat pur şi simplu, a lipsit cinci zile şi cînd s-a întors arăta de parcă ar fi suportat cinci sau şase operaţii. Grace a încercat să afle de la el unde a fost, dar s-a mulţumit să rîdă şi să-i spună că e secret.

Şi de atunci lucrurile au continuat tot aşa. Ed e plin de bani şi îi dă lui Grace oricît de mult vrea să cheltuiască şi în afară de asta îi cumpără cadouri foarte frumoase şi scumpe. Săptămîni de-a rîndul e bun ca pîinea caldă, în afară de cheful obişnuit de sîmbătă noaptea, şi apoi dispare din nou cîteva zile fără ca ea să ştie unde şi cînd o să se întoarcă. Viaţa ei este un şir de surprize neplăcute. Cînd îi dă uneori, pe neaşteptate, cîte un pumn în ochi, asta e mai mult decît o simplă surpriză. E un şoc. Cel puţin pentru mine aşa ar fi.

— Cînd s-a întîmplat asta? întrebă doamna Taylor.

— Sîmbătă s-a împlinit săptămîna, spuse doamna Hammond. La Yacht Club a avut loc obişnuita petrecere şi Ed a băut mai mult decît de obicei. Pe la miezul nopţii a dispărut, şi tot atunci a dispărut şi o fată pe care o cheamă Eva Grayson.

În cele din urmă Grace s-a dus acasă, dar nu s-a culcat şi l-a aşteptat pe Ed. S-a întors pe la patru, beat mort. S-a dus direct la scaunul pe

care stătea Grace şi fără să-i spună o singură vorbă a pocnit-o cu destulă forţă ca s-o doară, fără s-o trîntească. Apoi, tot fără să spună nimic, s-a dus şi s-a culcat, aşa îmbrăcat cum era.

Dimineaţa, sau cînd s-a trezit, a observat că ochiul lui Grace e vînăt şi a întrebat-o ce i s-a întîmplat. I-a povestit, iar el nici măcar n-a încercat să nege. N-a spus decît atît: „Scumpa mea, nu-ţi pot spune cît de rău îmi pare. Crede-mă că habar n-am avut că erai tu. Eram convins că e Eva Grayson. Şi merita să fie bătută."

Poţi ierta un bărbat pentru asemenea lucru? Crezi că e cu putinţă să trăieşti în continuare cu el şi să-l mai iubeşti? Mai curînd m-aş sinucide decît să suport aşa ceva. Şi Grace îl scuză şi-mi scrie toate detaliile, ca şi cînd ar avea pentru ce să fie mîndră. Ascultă-mă, Bess, tu şi cu mine ne putem socoti norocoase...

Uşa de la intrare se deschise şi intră Louis cu lanterna.

— Gata, Florence, treaba s-a făcut, anunţă el. L-am chemat pe Perce înăuntru, dar zice că trebuie să plecaţi mai departe.

— Ştiu, spuse doamna Hammond. Ne ducem la o partidă de bridge la familia Cobbs şi am întîrziat foarte mult. S-ar fi cuvenit să le dau un telefon, dar cred că ne mai aşteaptă încă. Noapte bună, Bess. Sper că nu te-am plictisit cu monologul meu cam lung.

— Nu, nu m-ai plictisit de loc, spuse doamna Taylor.

Louis se aşează să termine de citit *Star*. Doamna Taylor amestecă bine cărţile pentru a noua pa-

sienţă, dar la mijlocul ei se ridică de la masă şi se duse lîngă scaunul soţului.

— Ştii ce zi e azi? întrebă ea.

— Sigur, răspunse Louis. E marţi.

— E marţi, douăsprezece noiembrie. Aniversarea noastră.

— Tiii, aşa e! Îmi pare rău că nu mi-am adus aminte. Ţi-aş fi cumpărat nişte flori. Ce zici dacă ţi le dau mîine?

— Nu vreau nici un fel de flori. Dar e ceva ce mi-ar face plăcere să primesc. Şi pentru asta nu trebuie să aştepţi pînă mîine.

— Ce anume?

— Un pumn în ochi, spuse doamna Taylor.

— Ce-i cu tine, nu ţi-e bine, sau avea Florence în geantă o sticluţă cu gin din cel pe care-l fac ei în casă?

— Nu, mi-e foarte bine. Doar că sînt obosită. Mă duc să mă culc.

Louis continuă să citească.

— Scrie că „se fac experienţe în Haiti pentru creşterea şi cultivarea agavei". Nu cred că ştii ce-i agava.

Doamna Taylor urca scările.

Unii le preferă indiferente

N.Y., 3 august

„Dragă domnişoară Gillespie,

Cum rămîne cu prinsoarea noastră, căci ai pariat cu mine c-o să te uit complet în clipa cînd o să dau de marele oraş şi n-am să-ţi mai scriu nimic. Ei bine fetiţo s-ar părea că ai pierdut aşadar plăteşte-mi. Să vorbim serios şi să lăsăm prinsoarea deoarece nu sînt eu omul care să parieze pe ceva sigur şi era lucru sigur că n-o să uit o fată ca tine iar ce mă nelinişteşte este ca nu cumva lucrurile să se schimbe şi să te miri cine e îndrăzneţul care îţi scrie această scrisoare. Pariez că aşa o să fie şi o să încerc să-ţi reîmprospătez memoria.

Fetiţo, eu sînt tînărul acela bine care se-nvîrtea luni prin staţia Lasalle şi «din întîmplare» s-a aşezat alături de o fată tare drăguţă care aştepta s-o întîlnească pe sora ei din Toledo şi trenul avea întîrziere şi eu sînt bucuros că s-a întîmplat

așa căci de nu, această fetiță și cu mine nu ne-am fi întîlnit niciodată. Așa că am fost și eu o dată băiat norocos dar cred că era și timpul să am noroc deoarece ar fi fost într-adevăr un ghinion ca tu și cu mine să locuim în Chi [1] și să nu ne fi întîlnit niciodată înainte ca eu să părăsesc definitiv orașul.

Mai bine mai tîrziu decît niciodată precum știi și poate o să putem cîștiga timpul pierdut deși se pare că o să trebuiască s-o facem de la distanță în afară de cazul cînd pui în practică amenințarea că vii la N. Y. Aș vrea să faci acest lucru fetițo întrucît se pare că e singura cale prin care am avea norocul să fim împreună căci se pare că sînt puține șanse sau chiar nici una ca eu să viu înapoi la Chi întrucît tot viitorul meu e legat de marele oraș. N. Y. este singurul loc mai ales pentru un om care vrea să trăiască compunînd muzică ușoară deoarece acest oraș e o adevărată Mecca pentru acest fel de lucru și oricît de talentat ar fi un om nu se poate afirma decît trăind la N. Y.

Ei bine fetițo mi-ai cerut să-ți povestesc totul despre călătoria mea. Îmi amintesc c-ai spus că ai da orice să faci și tu călătoria asta dar în ceea ce privește drumul în sine trebuie să fii recunoscătoare soartei că nu ai făcut-o căci te-ai fi topit de căldură și ar fi curs șiroaie de apă de pe tine. Știu că am ales în mod special drumul prin Ind. luni p.m. dar noaptea de luni a fost cea mai

[1] Chicago.

grea din toate căci am încercat să adorm însă pînă la urmă am renunțat și am zăcut pur și simplu cu șiroaie de transpirație curgînd pe mine deși eram culcat peste cuvertură și n-aveam decît chiloții pe mine.

Ieri n-a fost așa de rău deoarece a plouat cea mai mare parte din a.m. și am trecut prin statul N. Y. și în cursul p.m. am mers de-a lungul Hudsonului. Asta e un fluviu fetițo și ajunge să te uiți la el c-ai și uitat de căldură și orice altceva în afară de o anumită fată pe care am văzut-o pentru prima dată luni și doar pentru jumătate de oră dar e o fată pe care un bărbat n-are nevoie s-o vadă decît o dată și n-o mai uită. Cred că e mai bine să renunț la acest subiect căci o să mă socotești un «tip obraznic».

Ei bine cam asta e tot ce am să-ți spun despre călătorie numai că ieri s-a întîmplat un incident amuzant pe care o să ți-l povestesc. Luni la Toledo s-a urcat în tren o damă care avea cușeta vizavi de a mea dar n-am văzut-o toată noaptea căci am stat afară și am fumat pînă tîrziu și ea a pus bila jos devreme dar ieri a.m. a venit la masă și s-a așezat lîngă mine și a încercat să mă agațe și era așa de evident încît chelnerul a văzut și mi-a făcut cu ochiul și desigur m-am făcut că nu bag de seamă și am așteptat pînă a terminat ca să nu se ia după mine dar ea s-a oprit în drum spre ieșire să ia o scobitoare și cînd am ieșit era afară pe culoar cu ea în mînă așa încît am încercat să mă strecor drept înainte dar ea a început să vorbească și m-a întrebat cît e cea-

sul şi i-am spus şi ea a spus că i se pare că ceasul i-a rămas în urmă şi atunci am zis că poate pare doar că merge încet din cauza companiei în care se află.

Nu ştiu dacă a înţeles sau nu ce am vrut să spun dar oricum a renunţat să mă agaţe şi a coborît la Albany.

Arăta bine dar n-am timp de pierdut cu femei care încearcă să agaţe necunoscuţi în tren.

Ei şi acum dacă nu închei o să crezi că îţi scriu o carte întreagă dar aştept ca răspuns la această scrisoare o scrisoare lungă şi o să văd dacă o să te poţi ţine de cuvînt aşa cum m-am ţinut eu. Să nu mă dezamăgeşti fetiţo căci sînt singur într-un oraş mare şi aflînd veşti despre tine n-o să mă apuce dorul de casă şi de bătrînul Chi deşi niciodată n-am pus prea mare preţ pe bătrînul oraş pînă n-am descoperit că locuieşti acolo. Să nu crezi că glumesc fetiţo căci sînt convins de ce spun.

Îmi poţi scrie pe adresa hotelului căci se pare c-o să rămîn aici mai departe căci e pe Forty-seventh Street, chiar la sfîrşitul bătrînului Broadway şi am în apropiere tot ce doresc şi plătesc numai douăzeci şi unu de dolari pe săptămînă pentru od. şi aş fi putut avea una pentru şaisprezece dolari fără baie dar plătesc bucuros diferenţa căci sînt mort fără baie a.m. şi cîteodată şi seara.

Mîine aştept să încep «lupta pentru cucerirea Broadwayului» şi o să-ţi comunic cum am izbutit

dacă-mi răspunzi la scrisoare. Între timp fetiţo au reservoir şi să nu faci nimic din ce n-aş face eu.

Noul tău prieten (?)

Chas. F. Lewis.

Chicago, Ill., 6 august

Scumpe domnule Lewis,

Ei bine, scrisoarea dumitale a fost o «surpriză» şi desigur eşti un «om minunat» că te ţii de cuvînt, căci mi-e teamă că cei mai mulţi bărbaţi sînt tare uşuratici dar poate că dumneata eşti «altfel». Oricum, a fost o surpriză şi o să plătesc bucuroasă pariul dacă o să-mi spui pe ce am pariat.

Sper că nu era vorba de bani, căci sînt «o fată care munceşte» dar dacă nu-i mai mult de un dolar sau doi, o să încerc să fac rost chiar de ar fi «să cerşesc, să împrumut sau să fur».

Presupun c-o să zici că sînt «o figură» că fac un pariu şi apoi uit pe ce l-am făcut, dar trebuie să-ţi aminteşti, domnule Bărbat, că de-abia te întîlnisem şi eram «zăpăcită». Lăsînd gluma la o parte, am fost oarecum «stînjenită» şi o să-ţi spun de ce. Ei bine, domnule Lewis, presupun că vezi o grămadă de fete ca aceea despre care îmi spuneai c-ai văzut-o în tren şi care a încercat să facă «cunoştinţă» cu dumneata dar vreau să te asigur că nu sînt una dintr-acestea şi sper c-o să mă crezi cînd o să-ţi spun că ai fost primul

bărbat cu care am stat de vorbă cînd l-am cunoscut în felul acela şi că prietenele mele şi toţi care mă ştiu ar leşina pur şi simplu dacă ar şti că am vorbit vreodată cu un bărbat care nu «mi-a fost prezentat».

Crede-mă, domnule Lewis, că nu sînt dintr-alea şi nici nu ştiu de ce am făcut-o dar arătai atît de «altfel» ştii ce vreau să spun nu ca acei bărbaţi care încearcă să atragă atenţia oricărei fete drăguţe pe care o văd. De multe ori sînt impulsivă şi nu-mi ascund sentimentele şi fac lucruri sub impulsul momentului pe care mai tîrziu le regret şi de asta am făcut-o atunci, dar sper că n-o să-mi dai prilejul să regret şi ştiu că n-ai s-o faci căci dumneata nu eşti dintre acei oameni mai ales după ce mi-ai povestit despre fata din tren. Dar, cum îţi spuneam, eram «năucită» aşa că nu-mi pot aminti pe ce am pus prinsoare, dar o să încerc şi o să plătesc dacă nu mă «ruinează».

Trenul surorii mele a venit cam la zece minute după ce a plecat al dumitale şi cînd m-a văzut ce crezi că a fost primul lucru pe care mi l-a zis? Ei bine, domnule Lewis, mi-a zis: «Da bine Mibs (asta e o poreclă pe care mi-au dat-o cîţiva prieteni) ce ţi s-a întîmplat? Nu te-am văzut niciodată aşa de îmbujorată.» Am trecut peste asta cu cîteva observaţii despre căldură şi am schimbat vorba căci fără îndoială nu era să m-apuc să-i spun că tocmai am vorbit cu un bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată căci dacă-i spuneam ar fi făcut pe loc un şoc şi ar fi murit. Nu m-ar fi crezut căci ar fi greu pentru cineva care mă cunoaşte bine să-şi închipuie

despre mine aşa ceva întrucît am reputaţia de «a repezi» pe bărbaţii care încearcă să se poarte obraznic. Prin asta nu mă refer la dumneata, domnule Lewis, căci judec bine caracterul oamenilor şi aş fi putut zice fără să-mi spui dumneata că nu eşti dintr-aceia.

Ei bine, sora mea şi cu mine am fost tot timpul pe drumuri chiar de cînd a venit căci mi-am luat liber ieri şi azi aşa că am putut să-i arăt «ce e de văzut» deşi spune că ar fi foarte mulţumită să stăm acasă şi să mă asculte «pălăvrăgind». Mi-e teamă că sînt o mare vorbăreaţă, domnule Lewis, dar sora mea spune că parcă ar asista la un spectacol cînd mă aude vorbind pentru că povestesc într-un fel foarte deosebit căci nu mă pot împiedica să văd partea umoristică a lucrurilor şi spune că nu oboseşte niciodată ascultîndu-mă, dar e sora mea şi desigur că are cele mai bune păreri despre mine, dar rîde într-adevăr ca şi cum s-ar bucura de nebuniile mele.

Poate ţi-am spus că am un apartament micuţ pe care îl împart cu o prietenă de-a mea şi e mare cît să te poţi învîrti, totuşi e un «cămin» şi sînt foarte casnică şi abia îmi vine să ies seara cînd nu merg la vreun spectacol sau la dans. Dar chiar dacă «cuibul» nostru e mic sîntem mîndre de el şi sora mea ne-a făcut complimente pentru cît e de confortabil şi de familiar şi spune că nu vede cum ne putem permite să avem numai lucruri drăguţe şi Edith (prietena mea) a zis: «Tot meritul e al lui Mibs.» N-am văzut în viaţa mea o fată care s-o scoată la capăt multă vreme cu bani puţini aşa cum reuşeşte ea. Dar desigur

că e cea mai bună prietenă a mea și spune totdeauna lucruri drăguțe despre mine, dar eu încerc și sper să reușesc. Am spus întotdeauna că să ai bun gust și să fii socotită e mult mai important decît să ai o mulțime de bani deși e plăcut să-i ai.

Trebuie să-mi scrii și să-mi spui cum te descurci în «lupta pentru cucerirea Broadwayului» (am rîs cînd am citit asta) și dacă editorilor le plac cîntecele dumitale deși știu că așa o să fie. Mor să le aud și să te aud cîntînd la pian pentru că îmi place muzica bună de jaz chiar mai mult decît cea clasică, deși presupun că e îngrozitor să spui așa ceva. Dar eu de obicei spun exact ce gîndesc deși cîteodată după aceea doresc să n-o fi făcut. Dar cred totuși că o fată e mai bine să fie naturală decît să se prefacă întotdeauna. Dar mi-e teamă că n-o să am niciodată norocul să te aud cîntînd doar dacă te întorci la Chi și ne faci o vizită căci «amenințarea» mea că vin la New York n-a fost decît «o amenințare» și n-am nici o speranță să vin vreodată acolo, doar dacă vreun newyorkez bogat o să se îndrăgostească de mine și-o să mă ia acolo. Frumoasă șansă pentru biata de mine, nu, domnule Lewis ?

Ei bine, bănuiesc că am «pălăvrăgit» destul și o să crezi că-ți scriu o carte dacă nu închei și în afară de asta, sora mea mi-a cerut ca o favoare specială să-i fac la prînz o plăcintă. Poate că nu știi asta, domnule Bărbat, dar sînt renumită pentru plăcinte și prăjituri, dar nu cred că un «geniu» e interesat în lucruri mărunte ca astea.

Ei bine, să scrii curînd neapărat și să-mi spui cum arată N. Y. și totul despre el și n-o uita pe fetița care n-a fost «cuminte» și a vorbit cu un bărbat necunoscut la gară și care de atunci roșește la gîndul că a făcut acest lucru.

Prietena dumitale (?)

Mabelle Gillespie."

N.Y., 10 august

„Dragă fetițo,

Pariez c-ai să crezi că sînt un tip obraznic începînd în felul acesta dar domnișoara Gillespie e prea rece și un bărbat nu se poate purta rece în acest anotimp și mai ales în acest oraș al bărbaților care este locul cel mai fierbinte în care am fost vreodată și cred că motivul pentru care newyorkezii sînt așa de răi e că ei cred că sînt în I... și nu pot merge nicăieri unde e mai rău indiferent cum se poartă. Cinstit îți spun fetițo te invidiez că ești unde bate briza dinspre bătrînul lac și Chi poate că e murdar dar n-am auzit niciodată pe nimeni să fi murit din cauza asta dar patru oameni au murit ieri din pricina căldurii și am văzut două femei căzînd fleașcă jos chiar pe Broadway și a trebuit să fie luate cu ambulanța și nu s-a putut pentru că erau prea gros îmbrăcate căci ar fi imposibil ca femeile de aici să mai scoată ceva din hainele de pe ele.

Pînă acum n-am avut mare noroc în bătălia de pe Broadway deoarece toți ștabii marilor edi-

turi muzicale sînt plecați din oraș în concediu și șefii sînt singurii cu care vreau să fac treabă căci ar fi o prostie pentru un om care are stofă ca mine să-și piardă vremea cu cineva care e simplu funcționar și care nu are ultimul cuvînt. Dar am cîntat cîteva din melodiile mele celor de la Levy și Goebel și le-au plăcut la nebunie. Așa că se pare că tot ce am de făcut este să aștept pe șefii ăia mari să vină înapoi și apoi să le cînt melodiile și voi fi un om făcut. Ceea ce vreau e să fac parte din personalul unei firme de vază căci asta deschide omului ușile și îți publică mai repede melodiile dacă ești de-al casei. Între timp n-am nimic cu ce să-mi bat capul ci doar să văd ce e de văzut în marele oraș căci am pus deoparte destui bani ca să mă distrez puțin și oricum un om care poate cînta la pian nu trebuie să-și facă griji c-o să moară de foame. Oricînd pot să dau drumul la flașnetă și să am o slujbă de șaptezeci și cinci sau o sută de dolari.

Iată sînt aici de o săptămînă și-s tot timpul pe drumuri și credeam c-o să mă simt singur aici dar nici vorbă de așa ceva căci am fost tratat foarte bine de oamenii pe care i-am întîlnit și am întîlnit o grămadă nu glumă. Unul dintre băieții care locuiește la hotel este artist de vodevil și este membru la clubul Friars și m-a luat cu el acolo la masă seara trecută și un altul din grup a prins de veste că știu să cînt la pian așa că a trebuit să le cînt cîteva din melodiile mele și toți au înnebunit după ele. Unul dintre băieții pe care i-am întîlnit acolo era Paul Sears, scriitorul de cîntece, care scrie textele și a scris o

grămadă pînă acum și cînd a auzit melodiile mele m-a chemat deoparte și mi-a spus că i-ar place să lucreze cu mine cîteva melodii. Înțelegi fetițo cum stau lucrurile, e unul dintre cei mai mari scriitori de șlagăre din N. Y.

În N. Y. sînt niște fete tare drăguțe și cred că n-ar fi greu să fac cunoștință cu ele și de fapt mai multe dintre ele au încercat să mă agațe de cînd sînt aici dar întotdeauna mi-am închipuit că trebuie să fie ceva în neregulă cu o fată dacă încearcă să agațe un bărbat despre care nu știe nimic așa că trec mai departe. Dar am întîlnit niște fetișcane pe care un tip de aici din hotel s-a dus să le vadă la Riverside Drive și a insistat să mă duc cu el și ele au aflat că știu să cînt la pian așa că a trebuit să le cînt și le-am cîntat cîteva bucăți din compozițiile mele care le-au plăcut la nebunie.

Una dintre fete voia să mă duc s-o mai văd și am zis că poate da, dar cred că e mai bine să-mi văd de treabă căci s-a purtat ca și cînd ar fi vrut să facă pe vampa și nu sînt eu tipul de om care îi place să se învîrtească pe lîngă o fată doar pentru compania ei și ca să danseze cu ea etc. dar cînd văd o fată cuminte care e altfel decît celelalte nu va trebui să-mi ceară să vin s-o văd întrucît o să mă țin de capul ei pînă o zice da. Și n-o să fie vreo flușturatică din N.Y. Îți face plăcere să te uiți la ele dar un bărbat ar trebui să fie fraier să se însoare cu ele căci te pot îmbrobodi și pînă să te dumirești bine te trezești pe cap cu o nevastă care nu deosebește un spălător de o cratiță.

Ei bine fetițo te las și-ntr-o zi o să-ți scriu iar dar azi e prea cald ca să mai scriu și cred c-o să mă bag în apă rece și o să stau puțin în baie și apoi o să mă culc. Nu uita să-i scrii

prietenului tău,

Chas. E. Lewis."

Chicago, Ill., 13 august

„Dragă domnule Bărbat,

Sper că n-o să mă socotești o «gîsculiță» pentru că încep scrisoarea așa dar «domnule Lewis» e atît de formal iar «Charles» e prea mult în sens invers și oricum n-aș îndrăzni să numesc un bărbat pe numele mic după numai două săptămîni de cînd îl cunosc. Deși pot tot așa de bine să mărturisesc că Charles este numele meu preferat pentru un bărbat și mi-a plăcut întotdeauna fiindcă era numele lui tata. Bătrînul meu tată bietul de el a murit de cancer acum trei ani dar a lăsat o asigurare destul de mare așa că mama și noi fetele avem de toate și nu trebuie să muncim ca să trăim deși eu de doi ani îmi cîștig singură existența ca să-i fac mamei viața mai ușoară și pentru că pur și simplu nu pot suferi să nu fac nimic căci m-aș simți ca un «trîntor»... Așa că mi-am luat zborul din «cuibul familiei» deși mamei i-a părut rău nu numai pentru că eram favorita ei ci pentru că așa cum spunea cînd eram acasă nu trebuia să-și bată capul

niciodată cu absolut nimic pentru că sînt o comoară la casa omului.

Dar iată că pălăvrăgesc despre viața și treburile mele particulare ca și cînd toate astea te-ar interesa deși nu văd cum ar putea să te intereseze cu toate că mie personal mi-a plăcut întotdeauna să știu totul despre prietenii mei dar știu că bărbații sînt altfel nu ca noi așa încît o să încerc să nu te mai plictisesc. Sărmane Bărbat, îmi pare sincer rău pentru tine că la New York e chiar așa de cald cum spui. Cred că și la Chi a fost foarte cald, cel puțin toată lumea se plîngea că e îngrozitor. Bănuiesc c-o să te miri de ce spun «cred» și o să te gîndești c-ar trebui să știu dacă e cald sau nu. Ei bine, domnule, motivul pentru care spun «cred» este că nu simt căldura sau cel puțin nu permit corpului să se încălzească. Știu că asta o să-ți pară cam curios, dar nu crezi că sugestia e un lucru adevărat și că datorită ei poți să nu simți anumite lucruri? Cred că dacă o persoană se sugestionează să nu simtă lucrurile neplăcute nu le simte. Știu că asta are efect asupra mea și iată motivul pentru care niciodată nu sînt supărată cînd lucrurile merg prost și «îmi păstrez zîmbetul» indiferent ce se întîmplă, iar cît privește căldura e foarte simplu căci nu dau voie corpului să se încălzească iar prietenii mei spun că nici pe caniculă nu par încălzită, iar Edith prietena mea spune adeseori că sînt ca o «briză» și c-o răcoresc numai cît intru în cameră. Biata Edith în timpul căldurilor mari suferă îngrozitor și îmi spune că văzînd cît de rece și nepăsătoare par cînd toată lumea trans-

piră şi e roşie la faţă ş.a.m.d. aproape că îşi iese din fire.

Am rîs cînd am citit ce-ai spus despre New York că e atît de cald încît lumea crede că e pe «lumea cealaltă». Pot aprecia o glumă, domnule Bărbat, şi am înţeles-o şi pe asta. Mai rîd şi acum de unele lucruri care mi le-ai spus în gară cu toate că probabil mi s-au părut mai nostime decît li s-ar părea altor fete pentru că văd întotdeauna partea comică a lucrurilor iar cîteodată cînd se spune ceva şi eu rîd ceilalţi se miră de ce rîd căci ei nu găsesc nimic de rîs dar tocmai ăsta e felul în care privesc eu lucrurile şi desigur nu le pot explica de ce rîd şi ei cred că sînt nebună. Dar mai degrabă m-aş despărţi de orice altceva decît să renunţ la simţul umorului pentru că mă ajută să trec peste multe momente grele.

Sora mea a plecat înapoi acasă cu toate că mi-ar fi plăcut s-o ţin aici mai mult timp dar trebuia să plece deşi spunea că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să stea cu mine şi să m-asculte «pălăvrăgind». Ea spune mereu că parcă ar fi la spectacol cînd m-ascultă cum prezint totdeauna lucrurile atît de nostim încît săptămîni de zile după ce a fost la mine se gîndeşte la unele din lucrurile spuse de mine şi rîde cînd îşi aduce aminte de ele. De cînd a plecat Edith şi cu mine am fost foarte liniştite deşi biata Edie vrea să iasă tot timpul şi încearcă să mă facă să mă duc cu ea la cinematograf în fiecare seară şi mă ceartă cînd îi spun că aş sta mai curînd acasă

să citesc şi mă numeşte «molie de cărţi». Ei da, e adevărat că prefer să stau acasă cu o carte bună decît să mă duc la cine ştie ce prostie de film vechi şi ultimele două seri am adormit citind poeziile lui Robert W. Service. Îţi place Service sau poate nu te atrag scrierile «culte»?

Întrucît mă priveşte nu există nimic care să-mi facă mai mare plăcere decît să stau acasă şi să citesc o carte bună sau să ascult pe cineva care cîntă la pian vreau să spun pe cineva care cîntă bine la pian şi îmi place mai mult muzica populară decît cea clasică deşi cred că e îngrozitor să mărturiseşti asta dar de fapt îmi place orice fel de muzică dar mai ales pianul cînd cel care cîntă la pian ştie într-adevăr să cînte.

Îmi pare bine că nu te-ai lăsat «cucerit» de «doamnele» care au încercat să te cucerească la New York. Ai dreptate cînd spui că trebuie să fie ceva în neregulă cu fetele care încearcă să «agaţe» bărbaţi necunoscuţi căci nici o fată cinstită nu face aşa ceva şi cînd spun asta, domnule Bărbat, ştiu c-o să te gîndeşti că e nostim să vorbesc aşa ţinînd seama de felul cum a început prietenia noastră dar aşa văd eu lucrurile şi te asigur că a fost pentru prima dată în viaţa mea cînd am făcut aşa ceva şi că niciodată nu m-aş fi gîndit s-o fac dacă n-aş fi ştiut ce fel de om eşti căci mă mîndresc că mă pricep la oameni şi că pot spune foarte bine cum e cineva dacă mă uit doar la el şi te asigur că m-am convins ce fel de om eşti înainte să-mi permit să răspund intenţiei dumitale de a intra în vorbă. Altminteri sînt ultima fată din lume care mi-aş fi per-

mis să vorbesc cu o persoană fără să fiu prezentată.

Cînd o să-mi scrii trebuie să-mi spui totul despre fata din Riverside Drive și cum arată ea și dacă te-ai mai dus s-o vezi și totul despre ea. Bănuiesc c-o să crezi că sînt o bătrînă «curioasă» pentru că îți pun toate întrebările astea și ai să te miri de ce vreau să știu. Ei bine, domnule, n-am să-ți spun de ce, uite-așa, dar insist să-mi răspunzi la toate întrebările și am să te cert dacă n-o faci. Poate c-o să crezi că motivul pentru care sînt așa de curioasă este că-s «geloasă» pe doamna în chestiune. Să știi, domnule, că n-am să-ți spun dacă sînt sau nu, dar am să te las să «ghicești». Hai, spune, n-ai vrea să știi ?

Trebuie să închei altfel o să crezi că n-am să mai termin «pălăvrăgeala» sau poate te-ai și plictisit și ai rupt scrisoarea. Dacă e așa tot ce pot spune e «biata de mine, era o fată drăguță și avea intenții bune, dar bărbatul n-a apreciat-o».

Și acuma închei pentru că «altfel o să crezi că sînt nebună dacă nu cumva o și crezi».

A ta (.?)

Mabelle."

N. Y., 20 august

„Dragă fetițo,

Ei bine fetițo bănuiesc că ai crezut că nu voi răspunde niciodată la scrisoarea ta dar am fost mai ocupat decît un tapițer ciung săptămîna trecută pentru că am lucrat la o melodie cu Paul Sears care e unul dintre cei mai buni textieri din N.Y. și a compus tot atîtea șlagăre ca și Berlin sau Davis sau oricare dintre ei. Și crede-mă fetițo că a mai scris un șlagăr «tare» adică de data asta l-a scris împreună cu mine. Acum e complet gata și așteptăm numai să se ivească cea mai bună ocazie ca să-l plasăm dar nu-l vom plasa nicăieri decît dacă primim cît se cuvine și poate o să-l publicăm noi înșine.

Cîntecul e de talie să aibă mare succes căci Sears a scris un text grozav și eu i-am făcut o melodie grozavă cel puțin oricine l-a auzit moare după el și se pare c-o să aibă un succes mai mare decît orice alt cîntec de la Mammy încoace și nu m-aș mira să fie șlagărul anului. Dacă o să fie bine lansat o să cîștigăm o grămadă de parale și Sears spune că dăm lovitura și o să încasăm fiecare douăzeci și cinci de mii de dolari ceea ce e foarte frumos pentru un cîntec dar asta nu e lucrul cel mai important ci niște versuri grozave pentru care am făcut o melodie care să-i înnebunească pe toți. Aș vrea numai să-l poți auzi fetițo așa cum îl cînt eu. Aseară la Friars a trebuit să-l cînt de peste cincizeci de ori.

O să-ți copiez refrenul ca să vezi cum e și să-ți faci o idee despre cîntec deși nu-ți poate spune prea mult dacă nu-l auzi cîntat. Titlul cîntecului este *When They're Like You* și iată refrenul :

Unii femeia o preferă
Indiferentă, austeră,

Alții zăltată, inimoasă,
Unii slăbuță, alții grasă,
Unii bălaie, alții brună,
Iar alții-n parc, sub clar de lună.
Unii cu draci, alții blajine,
Iar eu, cînd seamănă cu tine.

Ce-ai de zis de așa versuri și aș vrea să-ți cînt melodia căci te-ai da în vînt după ea dar o să-ți trimit o copie de îndată ce-o să fie tipărită și o să poți aranja cu vreunul dintre prietenii tăi să ți-o cînte și știu că o să-ți placă deși e cu totul altă melodie cînd o cînt eu decît dacă o cîntă altcineva.

Așa încît fetițo vezi cît de ocupat am fost și-o să mai fiu încă tot așa căci n-avem de gînd să mucegăim și de îndată ce vom plasa această melodie ne punem din nou pe lucru pentru alt cîntec deoarece cu încă unul ca ăsta o să fiu un om făcut chiar dacă nu vom cîștiga așa de mult cum ne așteptăm ci numai douăzeci și cinci de miare pentru amîndouă ceea ce înseamnă o grămadă de bani și dacă un om poate să dea o singură lovitură ca asta pe an și să scoată mult de tot e un om făcut și n-o să mai fie nevoit să bată într-o tobă veche dintr-un cabaret.

Oricui o să-i dăm cîntecul nostru o să-i cerem să ne dea un miar avans din drepturile de autor și cu asta o să trăiesc pînă mai fac altul. Așa că viitorul pare luminos și roz sincerului tău prieten și desigur că sînt bucuros că am venit în marele oraș deși regret că n-am făcut-o mai devreme. Asta e un oraș mare fetițo și după ce ai locuit aici un timp te miri cum de-ai putut trăi într-un orășel ca Chi care e un fleac pe lîngă ăsta și afară de asta e și murdar etc. și ești fraier dacă stai acolo toată viața mai cu seamă dacă ești un om care lucrează în meseria mea căci N.Y. este Mecca pentru cine are talent la muzică. Mi se pare că timpul pe care l-am petrecut la Chi l-am irosit și că n-am început să trăiesc pînă cînd n-am venit aici și-mi vine să rîd cînd mă gîndesc la băieții de acolo care încearcă să-și cîștige viața scriind cîntece și cei mai mulți dintre ei fac foame toată viața și în prima săptămînă de cînd sînt aici am dat peste un om ca Sears și în al doilea rînd am compus un cîntec care o să ne aducă avere.

Ei bine fetițo mi-ai cerut să-ți spun despre fata de pe Drive care a încercat să mă agațe și mi-a cerut să mă duc s-o văd din nou. Ei bine te asigur că nu ai nici un motiv să fii geloasă în privința ei căci nu m-am dus s-o văd deoarece cred că-mi pierd timpul întreținînd legături cu o femeie ca ea care vrea să iasă în oraș în fiecare seară și dacă se mărită vrea casă în Fifth Avenue cu o duzină de servitori așa că am lăsat-o baltă căci nu asta e ideea mea despre cămin. Ceea ce vreau cînd o să mă-nsor e un cămin adevărat în care să pot sta acasă și să lucrez și să pot primi cîțiva prieteni din cînd în cînd și să ne distrăm împreună sau să mergem din cînd în cînd la un spectacol muzical bun și să am o soție cu care să mă înțeleg și care să nu mă cicălească în-

tr-una ci să fie un adevărat tovarăş care să mă ajute. Fata din Drive m-ar sărăci şi m-ar ruina într-un singur an chiar dacă aş cîştiga douăzeci şi cinci de miare pe un singur cîntec. În afară de asta are o mască de fard pe care ar trebui s-o spargi ca să-i poţi vedea faţa. Aşa că nu m-am dus pe acolo şi nici n-am de gînd s-o mai văd aşa că la ce bun să-ţi vorbesc despre ea. Şi singura fată pe care am văzut-o este sora lui Paul Sears pe care am întîlnit-o acasă la el cînd lucram la cîntec dar nu i-am dat atenţie pentru că nici ea nu se interesează de băieţi şi-i tratează ca pe nişte gunoaie şi Paul spune că n-a văzut om mai flegmatic ca ea.

Ei bine nu ştiu ce să mai scriu şi afară de asta am o întîlnire şi mă duc cu Paul acasă să iau masa şi să-i cînt ceva din bucăţile mele că poate vrea să scrie texte pentru cîteva din ele. Ei bine fetiţo să nu faci nimic din ce n-aş face eu şi distrează-te cît poţi mai bine în bătrînul Chi şi o să-ţi scriu cum am reuşit cu cîntecul.

Chas. F. Lewis."

Chicago, Ill., 23 august

„Dragă domnule Bărbat,

Cîntecul mi-a plăcut teribil de mult şi găsesc cuvintele grozav de drăguţe şi mor de nerăbdare să aud muzica deoarece bănuiesc că e grozavă. Trebuie să fie minunat să ai talent să scrii cîntece şi apoi să le auzi cîntate de lume şi cînd te gîndeşi că poţi cîştiga douăzeci şi cinci de mii de dolari în aşa scurtă vreme. Doamne ce bogat o să fii şi eu te felicit deşi mi-e teamă că atunci cînd vei fi bogat şi cu faimă nu vei mai avea timp pentru micuţa şi neînsemnata mea persoană sau poate eşti o excepţie şi-ţi vei aminti de «vechii tăi prieteni» chiar cînd vei ajunge în lumea mare. Eu sper din toată inima să fie aşa.

O să mă bucur să primesc un exemplar din cîntecul tău şi te rog să fii aşa de bun şi să-mi trimiţi un autograf. Sînt de pe acum tare mîndră să cunosc un om care scrie cîntece şi cîştigă atîta bănet.

Îţi urez sincer succes pentru cîntecul viitor şi am rîs cînd am citit că eşti mai ocupat decît un tapiţer ciung. Nu-mi dau seama unde găseşti toate comparaţiile şi lucrurile nostime pe care le spui. Rîndul viitor cînd una dintre fete o să mă cheme să ies în oraş cu ea o să-i spun că nu pot pentru că sînt mai ocupată decît un tapiţer ciung şi o să creadă că am inventat-o singură şi o să spună «deşteaptă fată».

Sînt bucuroasă cu adevărat că nu te-ai dus s-o vezi pe fata din Drive şi de asemeni sînt bucuroasă că nu-ţi plac fetele care se fardează cu atît mai mult cu cît găsesc că e dezgustător şi aş prefera să arăt ca o stafie decît să-mi pun pe obraz culori artificiale. Din fericire am un ten care nu are nevoie să fie «dres» dar chiar dacă culoarea obrazului meu n-ar fi cum e niciodată nu m-aş gîndi să folosesc «dresuri». Dar trebuie să-ţi po-

vestesc una bună care s-a întîmplat chiar mai deunăzi cînd Edith şi cu mine am fost să mîncăm în oraş cu o altă fată din restaurant pe care o cunoaşte Edie şi mi-a prezentat-o şi am observat cît de insistent se uita la mine şi pînă la urmă şi-a cerut scuze şi m-a întrebat dacă-mi poate pune o întrebare personală şi eu am spus da şi ea m-a întrebat dacă tenul meu e «chiar al meu». I-am spus da şi ea a zis : «Aşa am crezut şi eu pentru că nu cred că cineva se poate farda aşa artistic. Să ştii că te invidiez.» Edie şi cu mine am rîs amîndouă.

Ei dacă fata aceea îmi invidiază tenul să ştii că în schimb eu te invidiez că stai la New York. Chicago e cam murdar deşi eu nu mă sinchisesc de asta pentru că mă spăl şi mă schimb atît de des încît murdăria nu apucă să se «prindă de mine». Edie spune adesea că nu înţelege cum fac de sînt totdeauna atît de curată şi spune că arăt mereu ca şi cînd aş fi scoasă din cutie. De asemenea spune că sînt un peşte (în glumă) pentru că stau atîta timp în apă. Dar zău că-mi place să fac baie şi niciodată nu sînt mai fericită decît atunci cînd mă spăl şi pun haine curate.

Edie tocmai a plecat să vadă un film şi s-a supărat pe mine că n-am vrut să merg cu ea. I-am spus că am de gînd să scriu o scrisoare şi ea a vrut să ştie cui anume şi i-am spus iar ea a zis : «Îi scrii atît de des încît s-ar părea că eşti îndrăgostită de el». Eu am rîs şi am schimbat vorba dar ea spune lucruri care te pun pe gînduri şi m-aş supăra dacă mi le-ar spune altcineva.

Serios că-mi place mai mult să stau şi să scriu scrisori ori să citesc sau pur şi simplu să stau şi să visez decît să mă duc la cine ştie ce prostie de film vechi doar din cînd în cînd am poftă să mă duc la o piesă de teatru bună şi mai ales la un spectacol muzical dacă muzica e plăcută. Dar de obicei mă mulţumesc să stau acasă şi atunci mă simt bine şi multe seri stau împreună cu Edith fără să scoatem aproape nici o vorbă deşi îi place să vorbească dar ştie că prefer să tac şi spune adesea că să locuieşti cu mine e ca şi cînd ai locui cu un surdomut pentru că fac foarte puţin zgomot în casă. Cred că sînt născută să fiu om de casă pentru că ies atît de rar să «petrec».

Îmi place din cînd în cînd să am companie cîţiva prieteni buni intimi, cu care să stau de vorbă să joc cărţi sau să fac muzică. Prietenilor mei le place să vină aici căci spun că Edie şi cu mine le dăm de mîncare lucruri aşa de bune. Deşi mi-e teamă că biata Edie n-are prea mult merit în treaba asta căci nu poate suferi nimic ce e în legătură cu gătitul lucru care mie în schimb îmi place mai mult decît orice şi adesea spun că dacă o să fac gospodărie acasă la mine am să insist să fac cea mai mare parte din treabă eu însămi pentru că o să-mi dau mai mult interes decît o servitoare dar mi-ar place să am pe cineva să mă ajute dacă o să-mi pot permite asta pentru că mă gîndesc adesea că o femeie care face totul singură e atît de obosită încît îi piere gustul pentru lucrurile mai importante din viaţă cum ar fi cărţile şi muzica. Deşi în defintiv ce poate fi

mai important pentru o femeie decît să facă gospodărie ?

Sînt așezată pe cel mai grozav scaun pe care l-am cumpărat ieri într-o mică prăvălie din North Side. Singura risipă pe care-o fac e să cumpăr mobile și lucruri pentru casă, dar spun întotdeauna că asta e de fapt economie pentru că o să le am și o să le întrebuințez întotdeauna și cînd îmi pică un chilipir aș fi proastă să nu profit. Deși niciodată n-am să fiu «lipsită» în materie de mobilier și covoare și lucruri de astea deoarece casa mamei din Toledo e plină de lucruri frumoase pe care spune că are de gînd să le dea surorii mele și mie îndată ce vom avea un cămin al nostru și eu o să aleg prima pentru că sînt favorita ei. Are cele mai frumoase obiecte vechi pe care nu le poți cumpăra astăzi oricîți bani ai avea și covoare vechi foarte frumoase și un pian pe care sora mea voia să-l facă automat dar i-am spus că ar fi o insultă pentru pian și atunci n-a mai insistat. Sînt pasionată pentru lucruri de felul acesta, mai ales pentru mobilă veche și țin la ele ca la niște ființe dragi.

Biata mamă, mi-e teamă că nu va mai trăi mult ca să se bucure de lucrurile ei vechi și frumoase pentru că suferă de patru ani de stomac și doctorul spune că în ultimul timp în loc să-i fie mai bine boala s-a agravat și pe lîngă asta suferă și de inimă. Am să mă duc pentru cîteva zile acasă în toamna asta s-o văd deoarece s-ar putea să fie pentru ultima oară. Are moralul ridicat și spune că e pregătită să moară pentru că

viața i-a dat destule bucurii și tot ce și-ar mai dori e să-și vadă fetele instalate la casa lor înainte de a se duce.

Dar iată vorbesc iarăși despre treburile mele și pariez că te plictisești de moarte deși eu nu mă plictisesc cînd prietenii îmi vorbesc despre ei. Dar n-am să mai «pălăvrăgesc», să-ți spun noapte bună și nu uita să-mi scrii și să-mi spui cum ai rezolvat cu cîntecul și-ți mulțumesc că mi-ai trimis cuvintele. Ai să scrii vreodată un cîntec despre mine ? Mi-ar face mare plăcere. Dar mi-e teamă că eu nu sînt genul de fată care îi inspiră pe bărbați să scrie cîntece ci doar un «șoricel» căruia îi place să stea acasă și care nu e destul de tulburătoare ca să fie eroina unui cîntec.

Ei bine, domnule Bărbat, noapte bună și nu întîrzia să scrii din nou celei ce e

A dumitale (?)

Mabelle."

N. Y., 8 septembrie

„Dragă fetițo,

N-am la mine ultima ta scrisoare așa că nu-ți pot răspunde la ce scriai pentru că am uitat dacă era ceva la care trebuia să răspund și pe lîngă asta am foarte puțin timp să-ți scriu pentru că am o întîlnire în oraș cu familia Sears. Ne ducem la spectacolul lui George White și după

aceea undeva să luăm masa: Sears e băiatul care a scris textul la cîntecul meu şi merg cu el şi cu sora lui în oraş. Sora lui e rece ca un sloi de gheaţă şi nu-i plac bărbaţii dar e nebună după spectacole şi insistă ca Paul s-o scoată de trei patru ori pe săptămînă.

Paul vrea să renunţ la odaia mea şi să mă duc să stau cu ei pentru că au loc berechet şi eu sînt cam strîmtorat cu banii dar nu ştiu dacă o s-o fac pentru că mi-e teamă c-o să îngheţ în aceeaşi casă cu o fată ca sora lui căci e rece ca gheaţa dar nu prea stă acasă pentru că pleacă mereu în călătorii sau merge la spectacole sau altundeva.

Pînă acum n-am avut noroc cu cîntecul. Toţi editorii cărora le-am arătat au înnebunit după el dar nu vor să trateze cum se cuvine cu noi şi dacă nu cedează şi ne dau un procent onorabil pentru drepturi de autor o să-l lansăm singuri şi o să le arătăm noi. Tipul de la Goebel ne-a spus despre cîntec că este O.K. şi-i place dar că este mai potrivit pentru un spectacol şi-ar merge mai bine într-un spectacol cum ar fi *Follies* dar ei nu vor sta mai mult în N.Y. şi ceea ce ar trebui să facem e să-l păstrăm pentru primăvara viitoare.

Între timp lucrez la niste bucăţi noi şi m-am angajat în orchestra de la Wilton şi de săptămîna viitoare o să lucrez acolo. Plătesc bine şaizeci de dolari şi asta îmi îngăduie să mă descurc un timp.

Ei bine fetiţo cam astea-s toate noutăţile. Mi se pare c-ai spus că tatăl tău e bolnav şi sper că

se simte mai bine şi mai sper că te descurci bine şi ai grijă de tine. Cînd nu ai altceva de făcut scrie-i prietenului tău

Chas. F. Lewis."

Chicago, Ill., 11 septembrie

„Dragă domnule Lewis,

Ieri am primit scurta dumitale scrisorică şi trebuie să-ţi spun că am fost foarte încurcată cînd am citit-o. Am impresia că eşti supărat pe mine deşi nu ştiu de ce. Dacă în ultima scrisoare am scris ceva care te-a supărat aş vrea să-mi spui ce anume şi-ţi cer iertare deşi nu-mi amintesc de nimic care ar fi putut să te jignească. Dar dacă a fost ceva zău te asigur domnule Lewis că a fost fără vreun gînd rău. Fără îndoială n-am avut intenţia să te jignesc în nici un fel.

Poate că nu-i vorba de ceva scris de mine şi eşti necăjit pentru că editorii nu se poartă corect cu dumneata în legătură cu cîntecul şi de aceea scrisoarea dumitale e atît de rece. Dacă lucrurile stau aşa sper că pînă acuma s-au aranjat şi viitorul pare mai luminos. Dar oricum, domnule Lewis, nu te lăsa pradă amărăciunii în chestiuni de afaceri pentru că pînă la urmă toate o să se aranjeze şi am fost convinsă întotdeauna că e o prostie ca oamenii să-şi facă inimă rea şi să se îmbolnăvească pentru încurcături temporare şi că cel mai bun lucru e să-ţi «păstrezi zîmbetul» şi să «priveşti spre soare». Aşa procedez întotdea-

una şi orice s-ar întîmpla, reuşesc să zîmbesc şi prietena mea, Edie, îmi zice «Soarele» pentru că văd întotdeauna partea luminoasă a lucrurilor.

Aminteşte-ţi de asemeni, domnule Lewis, că şaizeci de dolari e un salariu pe care o mulţime de oameni ar vrea să-l aibă dar trăiesc cu mai puţin decît atîta şi întreţin totuşi o familie întreagă. Am spus întotdeauna că o poţi scoate la capăt cu orice sumă ai cîştiga dacă ştii să te chiverniseşti aşa cum trebuie.

Aşa că dacă ai necazuri în afaceri, domnule Lewis, nu-ţi face sînge rău şi priveşte spre soare. Dar dacă ceva din ultima mea scrisoare te-a supărat aş dori să-mi spui ce e ca să mă pot scuza şi te asigur că pentru nimic în lume nu mi-a trecut prin minte să spun ceva care să te supere.

Te rog să-mi dai veşti despre dumneata cît mai curînd căci n-am să fiu liniştită pînă n-o să ştiu că nu-s vinovată de brusca dumitale schimbare.

A dumitale

Mabelle Gillespie."

N. Y. 24 septembrie

„Dragă domnişoară Gillespie,

Îţi scriu doar cîteva rînduri ca să-ţi dau vestea cea mare sau cel puţin pentru mine e o veste mare. M-am logodit cu sora lui Paul Sears şi o să ne căsătorim la începutul lunii viitoare şi o să locuim la Atlantic City unde orchestra în care

cînt are un angajament într-unul din marile cabarete.

Ştiu că asta va fi o surpriză pentru dumneata căci a fost o surpriză şi pentru mine căci n-am crezut că am să îndrăznesc vreodată să-i pun fetei problema cea mare căci era întotdeauna atît de rece şi se purta ca şi cînd aş fi deranjat-o. Dar a spus că presupune că va trebui să se mărite cu cineva şi că îi displac mai puţin decît toţi ceilalţi bărbaţi pe care fratele ei i-a adus în casă şi că se căsătoreşte cu mine cu condiţia să nu fie sclavă şi să nu facă treabă în casă şi că de asemenea va trebui s-o duc în fiecare seară la un spectacol sau altundeva şi că dacă n-o s-o pot duce o să «chefuiască» de una singură. Atlantic City e din punctul ăsta de vedere O.K. pentru că acolo se prezintă în avanpremieră o grămadă de spectacole noi şi ea le va putea vedea înainte să ajungă în centru. Cît despre a fi sclavă n-aş putea suferi să mă însor cu o fată şi apoi s-o oblig să-şi petreacă timpul muncind din greu în casă. Vom locui la hotel pînă o să găsim ceva mai bun dar n-o să ne grăbim cu casa căci o să avem de cumpărat toată mobila nouă.

Betsy e ca o păpuşă cînd e pusă la punct şi crede-mă că se pricepe să se aranjeze. Nu ştiu ce farduri întrebuinţează dar rezistă la apă şi ne-a prins odată furtuna şi ne-a udat pînă la piele dar obrazul ei a rămas neschimbat. Aş fi crezut mai degrabă că e natural, dar ea îmi spune că nu.

Ei bine fetiţo o să-ţi scriu din cînd în cînd căci Betsy spune că puţin îi pasă dacă scriu tuturor

fetelor din lume numai să n-o pun să citească răspunsurile dar asta-i tot ce-ți pot spune acum în afară de la revedere și mult noroc și să întîlnești în curînd un bărbat potrivit care va fi un bărbat norocos să aibă o fată care e o bucătăreasă atît de bună ca tine și care are atîta mobilă etc.

Și dă-mi voie să-ți dau un sfat înainte de a încheia și acesta e să nu vorbești niciodată cu un bărbat necunoscut despre care nu știi nimic căci ar putea să te judece greșit și să creadă că vrei să-l agăți. Cu mine a fost o întîmplare căci mă pricep la de astea așa că ai avut noroc dar norocul nu ține cît lumea.

Prietenul tău

Chas. F. Lewis."

Chicago, Ill., 27 septembrie

„Dragul meu domnule Lewis,

Mulțumesc pentru sfat și de asemeni îi mulțumesc logodnicei dumitale pentru generozitatea cu care îți îngăduie să continui corespondența cu «rivalele» ei, dar personal n-am de gînd să profit de loc de această generozitate căci am de făcut ceva mai bun decît să citesc scrisori de la un bărbat ca dumneata mai cu seamă că am un prieten care nu e atît de generos ca doamna Sears și s-ar opune categoric să continui corespondența cu alt bărbat. E dorința lui să-ți scriu aceste rînduri ca să-ți spun să nu te mai aștepți să primești scrisori de la mine.

Permite-mi să te felicit pentru logodna ta cu domnișoara Sears și sînt sigură că și ea merită să fie felicitată deși dacă aș întîlni-o aș fi ispitită s-o rog să-mi spună secretul cum reușește să «chefuiască» cu șaizeci de dolari ?

A dumitale,

Mabelle Gillespie."

Ex parte

În majoritatea cazurilor, cînd un bărbat își părăsește nevasta nu-l mai iartă nimeni pe lume. Chiar cînd ea e vinovată și a încălcat toate cele zece porunci, dacă soțul își manifestă nemulțumirea și o părăsește, e aspru judecat de toată lumea, inclusiv prietenii, și rămîne singur, cu doi-trei cheflii gata să-l însoțească prin localurile de noapte cu condiția ca el să plătească și băutura și mîncarea.

Cînd însă o femeie își părăsește bărbatul, e de la sine înțeles că are motive foarte temeinice și serioase. Ori e bețiv, ori e afemeiat, ori o lasă fără nici un ban, ori o transformă în sac de antrenament pentru box. Iar atunci soțul păcătos nu mai e invitat în casele foștilor săi parteneri la o partidă de bridge sau la masă. E considerat un paria, ca și cînd el ar fi părăsit căminul. Oricum s-ar întîmpla, oricum ar proceda, el va fi întotdeauna vinovatul. Poate povesti oricînd versiunea lui, că tot nu va găsi pe nimeni să-l asculte.

În ceea ce mă privește, pretind că am puțin cavalerism și, de asemeni, puțină mîndrie. Așa încît, în ciuda faptului că Florence a avut grijă să-și spună în gura mare nemulțumirile, la toată lumea, eu am de gînd să le păstrez pe ale mele pînă cînd moartea mă va izbăvi.

Doresc însă ca după ce-o să dispar unii dintre foștii mei prieteni să afle că povestea nu e cu totul în favoarea unei anumite persoane, precum s-a spus. De aceea am să scriu povestea adevărată, am să pun hîrtia în același plic cu testamentul și am să-l numesc pe Ed Osborne executor testamentar. Ed era cel mai bun prieten al meu și ar mai fi și astăzi, dacă i-ar îngădui nevasta. Astfel va fi obligat să-mi citească toate hîrtiile, inclusiv pe aceasta, și va povesti tuturor adevărul, iar atunci poate că ceilalți vor regreta puțin că m-au tratat ca pe un gunoi.

(Te rog, Ed, să nu consideri rîndurile de față ca pe o încercare de a face literatură. Tu știi foarte bine că n-am mai scris nimic pentru a fi publicat încă din tinerețea noastră, cînd scriam la *The Crimson and White*, și nici atunci nu eram plin de entuziasm. Consideră tot ce urmează ca o simplă declarație despre felul cum s-au petrecut faptele. Dacă aș mai fi în viață, aș jura pe *Biblie* că n-am exagerat nimic. Și indiferent ce alte defecte am avut, n-am mințit niciodată, în afară de cazul cînd a trebuit să protejez o femeie sau pe mine însumi.)

Așadar, iată cum s-au petrecut lucrurile. Acum un an, în mai, trebuia să mă duc la New York. I-am telefonat lui Joe Paxton care m-a invitat

la masă. M-am dus și am cunoscut-o pe Florence. Fusese colegă de școală cu Marjorie Paxton și era în vizită la ei. Ne-am îndrăgostit unul de altul și ne-am logodit. În drum spre casă m-am oprit la Chicago să-i cunosc familia. M-au plăcut, dar le displăcea ideea că Florence se mărită cu un bărbat care locuiește atît de departe de ei. Voiau să amîne cît mai mult momentul cînd fata le va pleca de acasă și ne-au făcut să așteptăm pînă în aprilie anul acesta.

Aveam o cameră la Belden și Florence a fost de acord cu mine ca după căsătorie să mai locuim acolo pînă găsim o casă. Dar în ultima zi a lui martie, cu două săptămîni înainte de ziua fixată pentru căsătorie, l-am întîlnit întîmplător pe Jeff Cooper care mi-a spus că Standard Oil îl trimitea în China într-un post important și permanent.

— Sînt foarte mulțumit că plec, spuse el. Și Bess e la fel de încîntată. Acolo se cîștigă mult mai bine și totodată voi trăi o experiență interesantă. Dar aici sînt încurcat cu o casă nou-nouță, care mă costă patruzeci și cinci de mii de dolari, inclusiv mobila, și n-am șanse s-o vînd repede decît în pierdere. Tocmai începusem să avem sentimentul că sîntem niște oameni așezați, cu rostul lor. Altminteri nu ne-ar părea rău că părăsim orașul acesta. Bess nu are nici o prietenă adevărată, iar eu, în afară de tine, nu am pe nimeni.

— Și cît ai vrea pentru casă cu mobilier cu tot ? l-am întrebat eu.

— Sînt dispus să pierd cinci mii de dolari, îmi răspunse Jeff. Vreau patruzeci de mii de dolari, cumpărătorul preluînd și ipoteca mea de cincisprezece mii de dolari la Phillips Trust and Mortgage Company din Seattle.

L-am întrebat dacă n-ar vrea să-mi arate și mie casa. Locuiau acolo doar de o lună și nu avusesem vreme să mă duc pe la ei. M-a întrebat de ce vreau să văd casa și i-am spus că aș fi amator s-o cumpăr, dacă-mi place. Apoi i-am mărturisit că eram pe cale să mă însor : știi că păstrasem secretul pînă atunci.

M-a luat acasă la el și împreună cu Bess m-au dus prin toate colțișoarele, totul era nou și strălucitor, și un adevărat chilipir, dacă știi ce-i asta. În primul rînd poziția casei așezată în cea mai selectă stradă de vile din oraș, aproape de biroul meu și avînd în același timp cam o jumătate de hectar de teren, cu flori plantate de Bess în curtea din față, anul trecut în toamnă cînd au cumpărat casa. Cît privește casa, mie mi-a plăcut întotdeauna stucatura, și acolo era foarte multă. Puteai să te bizui pe gustul lui Jeff în privința asta.

Dar ceea ce m-a făcut să mă hotărăsc a fost mobilierul. Jeff procedase foarte bine, căci îl comandase în întregime la Wolfe Brothers, ascultînd întru totul de sfaturile lor, pentru că nici Bess și nici el nu se prea pricepeau.

Totalul facturii pentru mobilarea întregii case, covoare, paturi, mese, scaune, a fost de numai opt mii cinci sute de dolari, inclusiv o pianină

mecanică de mahon pe care au comandat-o special de la Seattle. Aveam în depozit vechiul pian de mahon al mamei şi speram că Jeff nu va ţine să-i cumpăr şi pianina, dar a vrut totul sau nimic şi atunci n-am mai stat la tocmeală, ca să nu pierd un asemenea chilipir, mai ales cînd am văzut restul mobilierului.

Salonul avea şi mai are încă trei fotolii şi o canapea, toate tapisate, ca să nu mai vorbesc de un covor oriental care singur costase cinci sute de dolari. În spatele canapelei era o masă lungă de mahon, cu cîte o lampă la fiecare capăt, pentru cazul cînd ai fi vrut să stai trîntit şi să citeşti. Sufrageria era făcută din mahon masiv, o masă şi opt scaune care-l uşuraseră pe Jeff de o mie de dolari.

Podelele de la parter erau din parchet de stejar, în jurul căminului pusese stejar şi lambriuri de stejar care îl costaseră probabil mulţi bani. Jeff mi-a spus cît a plătit în plus, dar am uitat suma.

Soţii Cooper erau mari amatori de mahon şi doreau o garnitură şi pentru dormitor, dar Jake Wolfe le-a spus că prea multă mobilă de mahon devine monotonă. Aşa că le-a vîndut o garnitură formată din cinci piese, pat, două scaune, şifonier şi toaletă dintr-un fel de lemn vopsit în verde, cu flori pictate pe el. L-a costat încă o mie de dolari, dar merita. Nici nu se poate imagina ceva mai frumos decît patul acela, cu o cuvertură de dantelă pe el.

Am încheiat afacerea şi la început n-am avut de gînd să-i spun Florencei nimic, voiam s-o las

să creadă că vom locui la Belden şi apoi să-i fac surpriza s-o duc de la gară direct acasă la noi. Totuşi, cînd am ajuns la Chicago, n-am putut să tac. I-am spus şi surpriza am avut-o eu, nu ea.

În loc să fie foarte încîntată şi fericită, cum mi-am închipuit, a făcut o mutră curioasă şi a spus că speră ca în materie de casă să am tot atîta gust cît şi în îmbrăcăminte. A dorit să-i descriu mobila şi casa, dar n-am vrut. Pentru a aprecia cum se cuvine o astfel de locuinţă trebuie neapărat s-o vezi.

Ne-am căsătorit şi ne-am oprit în drumul nostru spre casă pentru o săptămînă la Yellowstone. A fost singura săptămînă cu adevărat fericită din viaţa noastră comună. Din clipa cînd am ajuns acasă şi pînă cînd a plecat definitiv, a fost cu totul altă femeie decît aceea pe care am crezut că o cunosc. N-a mai zîmbit niciodată şi de cîteva ori am surprins-o plîngînd. Nu-mi spunea ce anume o întristează şi cînd am întrebat-o dacă nu cumva îi e dor de casa părintească, a negat izbucnind în hohote de plîns.

E lesne să-ţi imaginezi că lucrurile nu mergeau aşa cum mă aşteptasem. La New York şi la Chicago, ca şi la Yellowstone, fusese mai plină de viaţă decît oricare altă fată pe care o cunoscusem vreodată. Acum se purta ca şi cînd ar fi fost persoana cea mai îndurerată la o înmormîntare.

Într-o noapte de la sfîrşitul lui mai a sunat telefonul. Era doamna Dwan şi dorea să vorbească cu Florence. Dacă aş fi ştiut ce urmări avea să aibă această convorbire, aş fi pus recep-

torul la loc în furcă şi aş fi lăsat-o să dorcască în continuare.

Îl întîlnisem pe Dwan de cîteva ori şi auzisem de casa lor de la Turnpike, dar nu-i văzusem niciodată nici casa şi nici soţia.

Ei bine, după cum am aflat, Mildred Dwan fusese colegă de şcoală cu Florence şi Marjorie Paxton, şi tocmai auzise de la Marjorie că Florence era soţia mea şi că locuia aici. I-a comunicat Florencei că urma să vină în oraş cu soţul ei şi că ne vor face o vizită duminică după-amiază.

Florence n-a fost prea încîntată de această idee şi a încercat să evite venirea lor la noi. I-a spus că mai bine am veni noi cu maşina pînă la ei, dar doamna Dwan a refuzat pentru că Florence e nou venită şi este de datoria ei, a doamnei Dwan, să facă primul pas, aşa că Florence a trebuit să cedeze.

Au venit, şi nu trecuse nici un minut de cînd eram împreună că Florence începu să plîngă. Doamna Dwan plîngea şi ea, iar Dwan şi cu mine stăteam cînd pe un picior cînd pe celălalt, încercînd să ne facem că nu observăm nimic. Pînă la urmă, pentru a slăbi puţin încordarea, l-am invitat să vadă casa. I-am arătat totul şi a fost destul de entuziasmat. Cînd ne-am întors în salon, fetele îşi şterseseră lacrimile şi se simţeau ca pe vremea cînd erau eleve, cu ani în urmă, la aceeaşi şcoală.

Florence a acceptat o invitaţie pentru dejun, peste o săptămînă. După plecarea lor i-am spus

că accept să mergem cu condiţia ca atît ea cît şi gazda să-şi reţină lacrimile. Eram atît de obişnuit cu o singură persoană care să plîngă, încît nu-mi mai făcea nici o impresie, dar nu puteam suporta un duet de plînsete, nici în armonie şi nici la unison.

Ei bine, cînd am ajuns cu maşina pe aleea locuinţei lor şi am văzut printre copaci casa, despre care cei de prin împrejurimi spuneau că ar fi o minune, am rîs cum n-am mai rîs de cînd eram burlac. Arăta exact a ceea ce de altfel şi era, un grajd reamenajat. Florence m-a întrebat de ce rîdeam şi cînd i-am spus motivul, chipul i s-a lungit mai mult decît de obicei.

— Mie mi se pare frumoasă, spuse ea.

Auzi dumneata !

Am insistat să urce scara singură. Îmi era teamă că dacă vom păşi împreună pe trepte o să cădem şi o să ne prăbuşim înainte ca cineva să ne poată veni în ajutor. I-am spus să nu bată la uşă prea tare, căci s-ar putea să se dărîme şi să sperie caii.

— Dacă faci glume de astea în faţa lor, spuse Florence, în viaţa mea nu mai vorbesc cu tine.

— Am şi uitat c-ai vorbit vreodată, i-am răspuns.

Mă aşteptam să ne deschidă uşa un servitor, dar doamna Dwan veni în persoană să ne primească.

— Am întîrziat ? întrebă Florence.

— Puţin, răspunse doamna Dwan, dar şi eu sînt în întîrziere cu masa. Helga nu s-a întors de la biserică decît la douăsprezece şi jumătate.

— Mă bucur, spuse Florence. Vreau să mă conduci chiar acuma prin splendida, splendida voastră casă.

Doamna Dwan îşi chemă soţul şi insistă să renunţe la cocteilurile pe care tocmai le prepara şi să ne însoţească în vizitarea acelei splendide, splendide case.

— N-ai zice, ne lămuri doamna Dwan, dar înainte casa asta a fost grajd.

Eram cît pe ce să spun că ghicisem, dar Florence îmi aruncă o privire care mă făcu să mă abţin.

— Cînd am venit pentru prima dată aici cu Jim, spuse doamna Dwan, locuiam cu chirie într-o casă mică şi urîtă, pe strada Oliver. Desigur, provizoriu; aşteptam să găsim ceva pe placul nostru. Sîmbăta după amiază şi duminica cutreieram cu maşina prin împrejurimi, în speranţa că vom da peste ceva care să ne placă. Cînd am văzut prima dată locul acesta, era toamna tîrziu. Copacii desfrunziţi permiteau să vezi clădirea tocmai de la Turnpike.

— Oh, Jim! am exclamat atunci. Ia priveşte acest simplu şi minunat grajd! Ce şindrile late are. Şi pun prinsoare cu tine că în mijlocul încăperii principale are nişte grinzi cioplite de mînă. Jim a pariat cu mine că n-am dreptate, aşa încît am lăsat maşina, am luat-o pe aleea care mergea pînă în faţa uşii, am găsit uşa deschisă şi am intrat cu mult curaj. Precum vezi, am cîştigat pariul.

Îmi arătă cu degetul nişte grinzi murdare, vechi şi putrede care străbăteau tavanul salonului şi păreau să fi fost roase de cinci-şase generaţii de şobolani.

— Splendide, exclamă Florence.

— Din clipa cînd le-am văzut, continuă doamna Dwan, am simţit că ăsta avea să fie căminul nostru.

— Cred şi eu, întări Florence.

— Am făcut cercetări şi am aflat că proprietatea aparţinea unei familii cu numele de Taylor. Casa arsese şi ei se mutaseră. Se bănuie că focul l-au pus chiar ei pentru că o duceau foarte greu şi clădirea era asigurată. Jim i-a scris bătrînului domn Taylor, la Seattle, şi l-a întrebat ce preţ cere pe grajd şi pe teren, care are aproape două hectare. A urmat un schimb de scrisori şi pînă la urmă domnul Taylor a acceptat oferta lui Jim. Am obţinut-o pe nimica toată.

— Minunat, spuse Florence.

— Şi apoi, bineînţeles, urmă doamna Dwan, am plătit unei societăţi de demolări ca să dărîme celelalte patru compartimente ale grajdului, boxele cailor, grajdul vacilor, şopronul pentru unelte şi aşa mai departe, şi să le ducă de acolo, lăsînd numai această încăpere. Am angajat un om din Seattle să vină să monteze panourile vechi de pin şi duşumeaua şi să tencuiască tavanul. Ne-a fost recomandat de un prieten al lui Jim şi de bună seamă îşi cunoştea meseria.

— Asta se vede, spuse Florence.

— A făcut şi podul de fîn de deasupra, iar celelalte aripi ale casei le-am construit cu un zi-

dar angajat cu ziua, sub directa supraveghere a lui Jim şi a mea. Atît de mult ne-a amuzat toată treaba asta, încît îţi spun sincer că am regretat cînd s-a terminat.

— Cred şi eu ! spuse Florence.

Ei bine, nu am talentul să botez obiectele aşa cum au făcut ei cu fiecare lucru din casă, dar pentru cei care nu sînt în relaţii cu familia Dwan, am să încerc să descriu din memorie *les objets d'arts* cu care s-au lăudat atît de mult şi care au smuls cele mai grozave exclamaţii de admiraţie din partea Florencei.

Pereţii salonului erau din scînduri goale cafenii, fără nici un tablou sau vreo bucăţică de tapet de hîrtie. Pe podea erau două-trei „carpete miţoase", sau cum le mai spune, dar era nevoie de încă cinci sau şase, sau de un covor mare ca să acopere toate nodurile din scînduri. Era o canapeluţă de „arţar", o masă „cu planşetă" pentru aluat, care nu avea loc în bucătărie, o masă „extensibilă" de pin cu bare care uneau cele patru picioare atît de joase încît nu-ţi puteai pune picioarele tale nicăieri, un scrin „olandez" care părea comandat la un antreprenor de pompe funebre de unul dintre piticii de la circul Singer, care *devenise om normal*, şi cîteva scaune „Windsor" a căror singură poziţie comodă era să stai în picioare în spatele lor şi să te rezemi cu coatele de spătar.

Nici o mobilă nu se potrivea cu cealaltă şi nicăieri o mobilă de mahon, iar tavanul străbătut de bîrne părea tencuit de un cîrpaci.

— Curînd, într-o bună zi, sper să am un pian, spuse doamna Dwan. Nu mai pot trăi fără pian. Dar pînă acuma n-am putut găsi unul care să se potrivească aici.

— Ascultă, i-am spus eu. Am în depozit un pian care a aparţinut mamei mele. E un pian făcut din mahon şi nu e atît de mare ca să nu încapă în odaia asta, mai cu seamă dacă scoţi masa-planşetă. Mie nu-mi mai e de nici un folos şi-l vînd cu două sute cincizeci de dolari. Mama l-a plătit o mie două sute cincizeci.

— Oh, nici nu mă gîndesc să-l cumpăr, spuse doamna Dwan.

— Pentru că eşti prietenă cu Florence, am să-l las la două sute de dolari, am spus eu.

— Realmente nu pot, afirmă doamna Dwan.

— Şi nici nu-i nevoie să-mi dai toţi banii odată, am insistat eu.

— Bine, dar tu nu vezi, spuse Florence, că un pian de mahon ar veni îngrozitor aici ? Mildred nu l-ar primi nici în dar, ce să mai vorbim de cumpărare. Nu-i de epocă.

— S-ar putea aranja, am spus eu.

Ca răspuns la cuvintele mele, ne-a invitat sus să ne arate etajul, pentru a putea vedea mai apoi şi sufrageria.

Am fost conduşi la camera de musafiri. Patul era din arţar cu patru coloane laterale din lemn de ananas şi un polog pentru cazul cînd ar ploua şi ar curge apa prin acoperiş. Avea şi o cuvertură lucrată de străbunica doamnei Dwan, doamna Anthony Adams, în 1859, la Lowell, în Mass. Ce zici de aşa amintire ?

— Aici era podul de fîn, spuse doamna Dwan.
— Ar fi trebuit să laşi puţin fîn, în felul acesta oaspeţii ar fi ghicit ce a fost, am spus eu.
Toaletele, scrinurile şi scaunele erau făcute din arţar. Tot aşa şi în camera soţilor Dwan. Totul era făcut din arţar.
— Dacă aţi fi pus arţar într-o odaie şi mahon în cealaltă, am spus eu, musafirii n-ar fi confundat o odaie cu alta, cînd ai fi spus că cutare sau cutare e sus în camera Arţarului.
Dwan a rîs, dar doamnele nu.
Fata din casă strigă de jos că masa e gata.
— Cocteilurile nu sînt pregătite, anunţă Dwan.
— O să ne lipsim de ele, spuse doamna Dwan. Altfel se răceşte supa.
Asta m-a determinat să admir masa care semăna cu o capră de tăiat lemne şi scaunele cu speteze drepte care erau nişte *chef-d'oeuvre* şi *pièce de résistance* de la *chez Dwan*.
— Sînt aduse tocmai din Pennsylvania, ne lămuri Mildred după ce au încetat exclamaţiile de admiraţie ale Florencei. Mama le-a descoperit într-o mică localitate lîngă Stroudsburg şi mi le-a trimis. Masa a costat numai cinci sute cincizeci de dolari.
— Ce ieftin ! a exclamat Florence.
Asta a spus-o însă înainte de a se fi aşezat pe unul din scaune. Un singur lucru era mai deplasat decît scaunele, şi anume masa, făcută din scînduri bătute în cuie unele de altele şi aşezate pe nişte şine de cale ferată încrucişate şi sprijinite dedesubt de o adevărată pădure de traverse şi bîrne. Suprafaţa mesei era netedă ca un drum

plin de hîrtoape şi marginile cioplite adînc, cu un instrument tocit, probabil o baionetă. Pe Florence au entuziasmat-o petele şi urmele de arsură, dar cînd am încercat să-mi pun ţigara aprinsă lîngă farfuria cu supă, ca să adaug ceva la gama de arsuri, atît ea cît şi soţii Dwan au strigat că fac o crimă şi m-au obligat s-o iau de acolo.
M-am aşezat în capul mesei pe un scaun, un loc cum nu se poate mai potrivit pentru un om care s-a aşezat pe linia ferată şi i s-au tăiat picioarele din şold. Dar cum mie nu mi se întîmplase acest lucru, a trebuit să stau atît de departe de masă încît foarte puţin din mîncarea mea a ajuns mai departe de jumătatea drumului spre ţintă.
Îndată după masă am simţit nevoia să mă duc acasă să mănînc ceva, dar cerul se acoperise de nori şi izbucnise o asemenea furtună, încît inutil aş fi încercat s-o conving pe Florence să plecăm.
— Hai să facem o partidă de bridge, spuse Dwan, şi spre surprinderea mea scoase o masă de joc care nu părea de loc să fie „o mobilă de epocă".
Acasă la mine aveam o lampă mare în mijlocul tavanului care arunca o lumină egală pe masa de bridge oriunde ai fi aşezat-o. Dar aici a trebuit să pierdem patruzeci de minute tot mutînd de colo pînă colo lămpi şi sîrme şi piedestaluri, şi cînd totul a fost gata, abia puteai să distingi cărţile negre de cele roşii, dar nu o treflă de o pică. În afară de asta şi de faptul că scaunele „Windsor" aveau fundul tare ca de granit, iar

noi am jucat pe „familii", pe un cent punctul, şi Florence şi cu mine am cîştigat doisprezece dolari care nu ne-au fost plătiţi; în rest a fost cea mai plăcută după-amiază pe care am petrecut-o vreodată jucînd cărţi.

La ora cinci, după ce ploaia s-a oprit şi am înotat prin băltoacele de pe aleea din curtea familiei Dwan, i-am spus Florencei că n-am ştiut-o atît de ipocrită.

— Ce vrei să spui ? m-a întrebat ea.

— Că ai putut să te prefaci atît de bine şi să admiri toate dărăpănăturile alea, i-am răspuns.

— Dărăpănături ? exclamă Florence. E una dintre casele cele mai frumos mobilate pe care le-am văzut vreodată.

Şi după cîte îmi amintesc, astea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai rostit în prezenţa mea, vreme de şase nopţi şi cinci zile.

Sîmbătă la amiază i-am spus :

— Ştii prea bine că-mi place drama mută o seară pe săptămînă, dar nu douăzeci şi patru de ore zilnic. Ce-i cu tine ? Dacă ai cumva o laringită, poţi să-mi scrii.

— Am să-ţi spun, izbucni Florence. Urăsc casa asta şi tot ce e în ea. Totul e prea nou. Totul străluceşte. Nu pot să sufăr lucrurile noi. Vreau o casă ca a lui Mildred, cu lucruri pe care să le pot privi fără să roşesc de ruşine. Nu pot invita pe nimeni aici. E prea hidoasă. Şi cît oi trăi aici n-am să fiu fericită nici o clipă.

Ei bine, n-aş putea spune că nu m-a scos din sărite. Ca şi cînd n-aş fi avut intenţia să-i fac o surpriză plăcută. Ca şi cînd fraţii Wolfe, care-şi

fac meseria de treizeci de ani, n-ar şti să mobileze o casă. Eram profund jignit, dar am ascultat şi i-am răspuns cît am putut mai calm.

— Dacă ai puţină răbdare, am să încerc să vînd casa şi tot ce-i în ea. Nu cred c-o să fie prea greu. Sînt aici o grămadă de oameni care ştiu ce-i aia un chilipir. Dar e destul de trist că nu mi-ai mărturisit pînă acum că-ţi plac grajdurile. Chiar în februarie trecut, bătrînul Ken Garrett îşi vindea proprietăţile, iar cumpărătorul le-a transformat în garaj. Era un grajd pe care aş fi putut să-l cumpăr pe nimica toată. Şi n-ar fi trebuit să cheltuim nici un ban ca să-l facem tot atît de frumos, de confortabil şi de intim cum e magazia prietenei tale Mildred.

Florence începuse să urce scările înainte ca eu să fi terminat de vorbit.

M-am dus la croitorul Earl Benham să văd dacă e gata costumul meu cel nou. Într-adevăr era gata şi l-am îmbrăcat lăsîndu-l pe cel vechi să-l cureţe şi să-l calce.

Pe stradă l-am întîlnit pe Harry Cross.

— Vino pînă sus în biroul meu, mi-a spus. Am ceva în dulap care te-ar putea interesa.

Am acceptat invitaţia şi din trei sertare a scos trei sticle diferite de cîte o litră de whisky vechi.

Exact înainte de ora şase m-am oprit la magazinul lui Kane şi am cumpărat o pereche de foarfece, o lampă de gaz şi un topor. Am pornit spre casă dar după ce am intrat în curte, m-am oprit între copaci şi am făcut nişte găuri mari în haină şi pe pantaloni. Lîngă cărarea care ducea

spre casă era o băltoacă mare plină de noroi. M-am tăvălit în ea. Şi am băgat în noroi şi pălăria de fetru gri.

Florence şedea în salon şi citea. A tresărit uşor cînd m-a văzut.

— Doamne, Dumnezeule, ce s-a întîmplat ?

— Nimic grav, i-am răspuns. Nu voiam să arăt prea nou.

— Ce-i cu toate obiectele astea pe care le cari cu tine ?

— O pereche de foarfeci, o lampă de gaz şi un topor. Am să încerc să dau casei un aer „vechi" şi-o să încep cu masa din sufragerie.

Florence scoase un ţipăt, se repezi pe scări sus şi se încuie în odaia ei. M-am apucat de treabă şi am reuşit să fac masa din sufragerie să arate aproape ca una „veche", dar fata din casă a simţit mirosul de lemn ars şi a venit repede. S-a repezit afară şi s-a întors cu o găleată plină de apă. Dar eu, folosind haina mea ca stingător, izbutisem să înăbuş flăcările, aşa că n-a mai avut nimic de făcut.

— Am s-o cioplesc puţin cu toporul, i-am spus, şi pînă termin cina să fie gata.

— Atît timp cît depinde de mine n-o să fie niciodată gata, spuse fata. Plec îndată ce termin de făcut bagajele.

Şi Florence se gîndise la acelaşi lucru, dovedind prin asta că marile spirite se întîlnesc.

Am auzit uşa de la intrare trîntindu-se, uşa de serviciu trîntindu-se şi m-am simţit obosit şi somnoros, aşa că am abandonat toată treaba şi m-am dus la culcare.

Eddie, asta e versiunea mea despre toată întîmplarea, şi e cea adevărată, aşa încît ajută-mă. Îmi amintesc că omul care i-a vîndut lui Harry whisky vine în oraşul ăsta o dată pe săptămînă, sau cel puţin venea atunci cînd am scris rîndurile de faţă. Îl găseşti la Belden, în fiecare marţi de la nouă dimineaţa pînă la şase seara. Îl cheamă **Mike Farrell.**

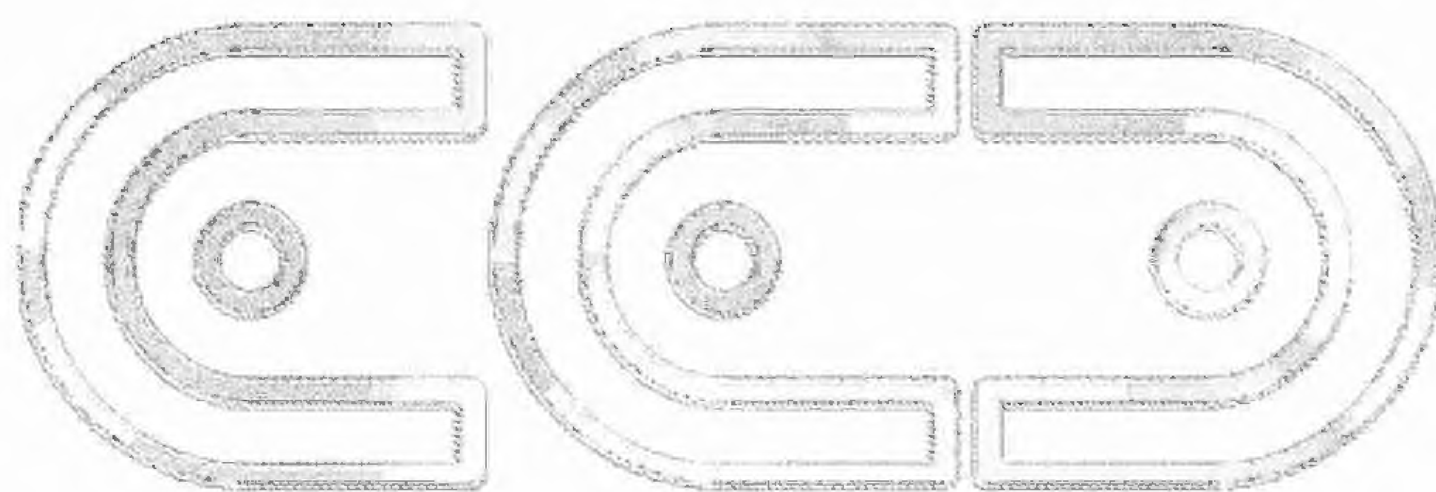
CUPRINSUL

Redactor : IRINA RUNCAN
Tehnoredactor : DECEBAL ENESCU

Dat la cules 18.04.1968. Bun de tipar 05.09.1968. Apărut 1968. Tiraj 42.170 ex. broşate. Hîrtie tipar înalt tip B de 63 g/m². Format 700×900/32. Coli ed. 8,51. Coli tipar 7,25. A. nr. 4.668. C.Z. pentru bibliotecile mari şi mici 82—31=59.

Întreprinderea poligrafică „13 Decembrie 1918", str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97, Bucureşti, Republica Socialistă România
Comanda nr. 1554

Scanare și prelucrare digitală

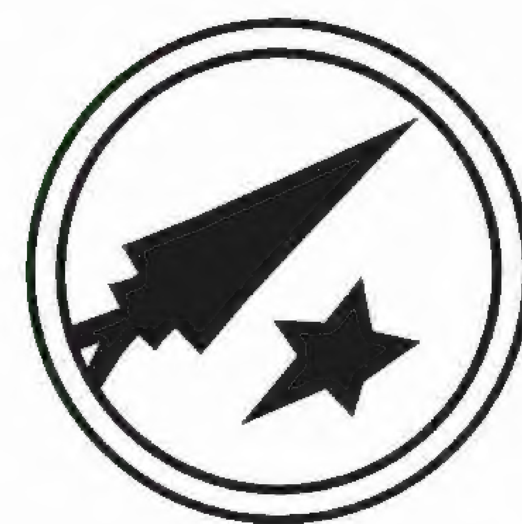
de

Anonim

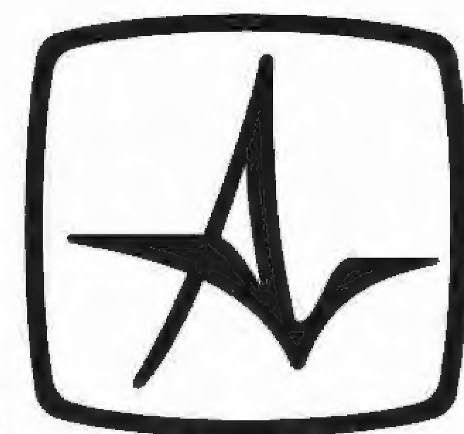

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

